

KRISTIN HANNAH

Autoarea a 17 romane publicate în tiraje de
peste 25 de milioane de exemplare în 21 de țări

fblondi

Regăsire

Cîștigătoare a unor distincții literare importante, inclusiv premiul pentru „Cea mai bună carte a anului“, Kristin Hannah continuă să se situeze pe primele locuri în topurile americane, romanele sale fiind traduse în numeroase limbi.

Subiectul acestei cărți este incitant. Se pune problema dacă dragostea și devotamentul sînt de ajuns pentru a salva un mariaj în care doi oameni, ce uitaseră de aspirațiile lor, ar mai putea să le împlinească vreodată.

Elizabeth și Jackson Shore s-au căsătorit de cînd erau foarte tineri, au crescut două fete și au trecut peste toate greutățile, consolidîndu-și familia. Din afară, relația lor pare perfectă. În realitate însă, Jack și Elizabeth se înstrăinează din ce în ce mai mult. Cînd Jack acceptă o slujbă avantajoasă în alt oraș, Elizabeth lasă totul la o parte pentru a-l urma. Apoi, alte evenimente le răstoarnă planurile de viitor. Ea începe să-și pună întrebări legate de propria viață – renunțările de zi cu zi, căsnicia cufundată în rutină, iluziile pierdute. Hotărîrea îndrăzneată pe care o ia îi va șoca pe toți cei din jurul său, însă îi va permite să-și realizeze un vis din tinerețe. Dar cît de mare e prețul acestei schimbări? Și cît de suportabil?

KRISTIN HANNAH

REGĂSIRE

Kristin Hannah

REGĂSIRE

Traducere: LIDIA GRĂDINARU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HANNAH, KRISTIN

Regăsire / Kristin Hannah; trad.: Lidia Grădinaru -
București: Orizonturi, 2004

ISBN 973-9342-72-8

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DISTANT SHORES

Copyright © 2002 by Kristin Hannah

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin **EDITURII ORIZONTURI**

TOAMNA

*Există un flux în treburile oamenilor,
Care, folosit la timp, duce la noroc.
Omis, toată călătoria vieții lor
Se limitează la umbre și suferințe.
Pe o astfel de mare plină plutim noi acum,
Și trebuie să urmăm curentul unde duce el,
Altfel ne pierdem aventura.*

– SHAKESPEARE, *JULIUS CAESAR*, ACT IV, SCENA III

1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

– Hai, mai bea un pahar, spuse Meghann.

– Nici vorbă. Elizabeth nu prea ținea la băutură. Dumnezeu îi era martor că lucrul ăsta se dovedise decisiv cu ani în urmă, în 1976, când era la Universitatea din Washington.

– Nu poți refuza să bei la petrecerea mea de aniversarea a patruzeci și doi de ani. Mai ții minte cum m-am îmbătat astă-primăvară când ai făcut tu patruzeci și cinci de ani?

Ce dezastru a fost atunci!

Meghann sesiză ezitarea și, ca orice avocat bun, o speculă.

– Am să-l chem pe Johnny să ne ia de aici.

– E chiar așa mare că are și permis de conducere?

– Uite ce-i, mă jignești. *Toți* iubiții mei au carnet de conducere.

– Și eu credeam că n-ai standarde.

– Le mențin cât mai mici cu putință. Meghann ridică mâna și-i făcu semn chelneriței, care veni repede. Mai vrem două

martini. Și adu-ne și un platou cu frigărui și mulți cartofi prăjiți.

Elizabeth nu se putu abține să zîmbească.

– De data asta o să iasă urît.

Chelnerița se întoarse, puse pe masă două pahare elegante, și le luă pe cele goale.

– În cinstea mea, spuse Meghann, ciocnindu-și paharul de al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversația alunecă spre vremurile de altădată. Erau prietene de peste douăzeci de ani. În cele două decenii care trecuseră de cînd fuseseră la colegiu, viețile lor o luaseră în direcții opuse. Elizabeth își pusese toate energiile în activitatea de soție și mamă. Meghann devenise avocat de mîna-ntîi specializată în divorțuri, dar prietenia lor era la fel de strînsă. Ani întregi, întrucît Elizabeth și familia ei se mutaseră din oraș în oraș, ținuseră legătura prin e-mail și telefon. Acum, în sfîrșit, locuiau destul de aproape pentru a se vedea în ocazii deosebite. Țsta era unul din lucrurile pentru care Elizabeth era încîntată că locuia în Oregon.

Cînd sosi și al treilea rînd, Meghann rîdea zgomotos de sunetul pe care îl scotea casa de marcat.

– Vezi namila aia de iubire arzătoare din colțul ăla? Meghann aruncă o otheadă șireată unui tînăr care stătea lîngă fereastră și părea a fi de vîrsta colegiului.

– Și uite – n-are bretele. Probabil că și le-a dat jos săptămîna trecută. E exact genul tău.

Meghann căută prin cartofi unul mai crocant.

– Nu toate au norocul să se mărite cu iubitul lor din colegiu, drăguță. În plus, nu mai am un gen anume. Am avut cîndva. Acum îl păstrez pe cel care mă face fericită.

Fericită. Cuvîntul o izbi cu putere pe Elizabeth.

– Mă întreb dacă un „Olé!“ zgomotos de la o fată... Birdie? Care-i problema? Ce ai?

Elizabeth împinse paharul cu martini și își încrucișă brațele. Asta devenise poziția ei preferată în ultimul timp.

Uneori se pomenea stînd singură în cameră, în picioare, cu brațele atît de strînse la piept încît nici nu putea respira. Era ca și cum ar fi încercat să țină în ea ceva care voia să iasă.

– Birdie?

– N-am nimic, zău.

Meghann coborî glasul.

– Ascultă, Birdie. Știu că ceva nu e în regulă. Sînt prietena ta. Te iubesc. Povestește-mi.

De asta nu bea Elizabeth. Din cauza slăbiciunii, nefericirea ei lua proporții inimaginabile, iar emoțiile nu se mai lăsau ținute în frîu. Se uită la prietena sa cea mai bună, și știu că trebuie să spună ceva. Pur și simplu nu mai putea să țină totul în ea.

Căsnicia ei eșua. Era greu de crezut; de spus era aproape de neconceput.

Ea și Jack se iubeau, dar era un sentiment modelat în mare parte din obișnuință. Pasiunea dispăruse de mult. Aveau tot mai mult impresia că parcă nu se potriveau deloc la pași, fiecare dansînd după altă melodie. El voia să facă sex dimineața; ea voia noaptea. Și așa lăsau să treacă luni fără să facă dragoste, iar cînd, în sfîrșit, ajungeau să facă, pasiunea lor era la fel de sleită ca și necesitatea.

Totuși, prietenii îi invidiau. Toți arătau spre ei și spuneau: *Uite o căsnicie care durează*. Ea și Jack erau ca ultimul exponat dintr-un muzeu care se golea de ani de zile.

N-ar fi putut să spună totul. Cuvintele aveau prea multă putere. Trebuia să fie mînuite cu mînuși rezistente la foc, altfel te-ar fi ars pînă la os.

– Nu sînt prea fericită în ultimul timp; asta-i tot.

– Dar ce-ai vrea?

– O să sune stupid.

– Sînt pe jumătate beată. Nimic n-o să sune stupid.

Elizabeth își dori să poată zîmbi la asta, dar inima îi bătea atît de tare încît se simțea amețită.

– Vreau...vreau să fiu cine am fost cîndva.

– Oh, scumpo. Meghann oftă din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

– De fiecare dată cînd sîntem aproape de a discuta despre ceva important, intru în panică și spun că totul e bine. După aceea îmi vine să îmi dau în cap cu un baros.

– Nu știam că ești atît de nefericită.

– Asta-i partea proastă. Nu sînt nefericită. Se prăbuși în față. Coatele ei făcură masa să zăngăne. Sînt doar pustiită.

– Ai patruzeci și cinci de ani, copiii nu mai stau cu tine și căsnicia ta s-a învechit, s-a răsuflat și vrei s-o iei de la capăt. Majoritatea clientelor mele sînt în situația ta.

– Oh, bine. Nu numai că sînt nefericită și supraponderală, sînt și un clișeu.

– Un clișeu este ceva adevărat în mod obișnuit. Vrei să-l părăsești?

Elizabeth se uită la mîini, la inelul cu diamant pe care îl purta de douăzeci și patru de ani. Se întrebă dacă ar putea să și-l mai scoată.

– Visez să-l părăsesc. Să trăiesc singură.

– Și în visele alea ești fericită, independentă și liberă. Cînd te trezești, ești iar singură și pierdută.

– Da.

Meghann se aplecă spre ea.

– Ascultă, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care spun că nu sînt fericite. Eu scriu cuvintele acelea care le vor destrăma familiile și vor frînge multe inimi. Și știi ce? Majoritatea dintre ele își doresc să fi încercat mai asiduu, să fi iubit mai mult. Sfirșesc prin a renunța la casă, economii și stilul de viață pentru o slujbă de la nouă la cinci și un teanc de facturi, în timp ce scumpul de soțior așteaptă zece secunde, după care se însoară cu chelnerița de la Hooters. Așa că iată un sfat de un milion de dolari de la cea mai bună prietenă a ta și avocat de divorțuri. Dacă ești pustie, nu e vina lui Jack, și nici problema lui, iar părăsindu-l nu rezolvi nimic. E treaba ta s-o faci fericită pe Elizabeth Shore.

– Nu mai știi cum să fac asta.

– Oh, pentru Dumnezeu, Birdie, să fim sincere. Pe vremuri erai un cumul de calități – talentată, independentă, intelectuală, și aveai simț artistic. În anii de colegiu cu toții credeam că ai să ajungi următoarea Georgia O’Keeffe. Acum organizezi toate evenimentele de strângere de fonduri din oraș și îți decorezi casa. Eu mi-am luat licența în drept în mai puțin timp decât îți ia ție să alegi materialul pentru o canapea.

– Nu e cinst...

– Sînt avocat. Ce e cinstit nu mă interesează. Glasul i se înmuie. Și mai știi că ți-a fost foarte greu cu slujba lui Jack. Știi cît de mult ți-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

– Ba nu știi, spuse Elizabeth. Am locuit în peste o duzină de case de cînd ne-am căsătorit, în șase orașe. Tu ai trăit numai în Seattle. Nu știi cum e să fii străina din oraș, noua soție fără prieteni și fără un C.V. al ei. La dracu’, tu ai intrat în colegiu la șaisprezece ani și totuși ai reușit să te acomodezi. Știi că m-am lăsat obsedată de casa mea, dar asta pentru că mi-am găsit locul în Echo Beach, Meg. În sfîrșit. Pentru prima dată de cînd nu mai sînt copil, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament într-un bloc, nu un loc în care să stau cu chirie un an sau doi. Un cămin. Își dădu seama că, practic, țipa. Jenată, coborî glasul. Acolo mă simt în siguranță. Tu nu poți să înțelegi asta pentru că ție nu ți-a fost niciodată frică.

Meghann păru să se gîndească la asta. Apoi spuse:

– În regulă, să lăsăm casa. Altceva voiam să spun: nu mai țin minte de cînd nu te-am mai văzut pictînd.

Elizabeth se îndreptă de spate. Asta era ceva despre care hotărît nu voia să vorbească.

– Am zugrăvit bucătăria săptămîna trecută.

– Foarte nostim! Meghann așteptă în tăcere un răspuns.

– După ce s-au născut copiii n-am mai avut timp.

Expresia feței lui Meghann era iubitoare, dar fermă.

– Acum ai.

Era o aluzie subtilă că fetele erau acum la colegiu, că rațiunea de a fi a lui Elizabeth nu rămăsese în loc. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e atât de simplu s-o iei de la început. Meg nu știa cum este să-ți dedici copiilor douăzeci de ani din viață și apoi să îi vezi plecând. La emisiunile precum *Oprah*, specialiștii spuneau că asta îți lasă un gol în viață. Au subestimat situația.

Nu era un simplu gol, era un crater. Acolo unde odată erau flori și copaci și viață, acum n-a rămas decât piatră.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că și ei îi trecuse prin minte același gând. Ba chiar încercase de câteva ori să schițeze câte ceva, dar era groaznic să întinzi prea târziu mâna după un talent și să rămâi cu mâna goală. Nu era de mirare că își revărsase întreaga creativitate în mult iubita ei casă.

– Ca să pictezi e nevoie de pasiune. Sau poate doar de tinerețe.

– Asta să i-o spui lui mutu'. Meghann băgă mâna în geantă și scoase un carnet în a cărui spirală era înfipt un pix. Deschise carnetul și scrise ceva, apoi rupse foaia și i-o dădu lui Elizabeth.

Pe foaie scria: GRUPUL DE SPRIJIN AL FEMEILOR FĂRĂ PASIUNI. JOI, 7,00 / ASTORIA COMMUNITY COLLEGE.

– De aproape un an aștept momentul potrivit să-ți recomand asta.

– Sună ca o întrunire de vedete porno. Despre ce se discută acolo? Cum să rămâi cu rujul pe buze după o partidă de sex oral?

– Nostim! Poate ar trebui să încerci o partidă de sex în picioare. Și numai Dumnezeu știe câte căsnicii a salvat o partidă de sex oral.

– Meg, eu...

– Ascultă-mă, Birdie. Am o mulțime de clienți din Grays County, și le-am trimis la întrunirea asta. E un grup de femei – majoritatea proaspăt divorțate – care se adună să stea de vorbă. Toate au renunțat la prea multe și încearcă să găsească o cale de întoarcere.

Elizabeth se uită lung la bilet. Știa că Meg aștepta ca ea să spună ceva, dar parcă îi pierise graiul. Una era să se îmbete și să i se plîngă celei mai bune prietene de nefericirea ei, și alta să intre într-o cameră plină de femei străine și să declare că nu avea nici o pasiune în viață.

Spera ca zîmbetul ei să nu arate atît de fragil precum era.

– Mulțumesc, Meg. Păstrîndu-și zîmbetul, îi făcu semn chelneriței și mai comandă un martini.

Echo Beach, Oregon

Ceasul de pe noptieră desena în întuneric, unul după altul, numere roșii. La 6:30 – cu exact treizeci de minute mai devreme – Jack se întinse și decuplă soneria.

Rămase întins, uitîndu-se la dîrele de lumină care se strecurau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era dungat în benzi albe și negre; straturile de întuneric făceau ca totul să pară ciudat de nefamiliar. Își dădu seama că afară ploua. Altă zi cenușie, mohorîță. O vreme obișnuită pentru început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lîngă el, cu părul argintiu răsfirat pe fața de pernă albă. Jack îi auzea răsuflarea ușoară și din cînd în cînd un sforăit înăbușit care însemna că era posibil să se trezească răcită. Probabil o prinsese răceala săptămîna trecută cînd fusese la Seattle.

La începutul căsniciei lor, dormeau întotdeauna ghemuiți unul într-altul, dar, undeva pe drum, simțiră nevoia de spațiu

între ei. În ultimul timp ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltelei.

Însă astăzi lucrurile păreau să se schimbe în bine. În sfârșit, la patruzeci și șase de ani, lui avea să i se mai dea o șansă. O companie de televiziune începea un program săptămînal de sport, care avea să acopere principalele discipline sportive din nord-vest; compania se afiliase la NBC. Dacă primea slujba salvatoare de realizator, trebuia să facă naveta trei zile pe săptămîină, dar cum urma să obțină niște bani în plus, asta nu avea să fie un inconvenient așa de mare. Era un pas al naibii de important de la banalele reportaje locale pe care le făcea.

(Nu acolo *ar fi trebuit* el să fie, nu acolo îi era locul, dar uneori o greșeală poate să distrugă un om.)

Avea să fie iar *cineva*.

În ultimii cincisprezece ani muncise de-i ieșiseră ochii, progresînd cu pași prea mici pentru a putea fi observați. Mutîndu-se dintr-un orășel împutit în altul, își ispășise greșelile. Astăzi, în sfârșit, avea un prilej decent, o șansă să reintre în joc. Nu avea să mai scape mingea nici de-al dracului!

Se dădu jos din pat și imediat icni de durere. Clima asta umedă îi făcea zile fripte din cauza genunchilor. Strîmbîndu-se, porni șchiopătînd spre baie. Ca de obicei, fu nevoit să calce pe mostre de țesături, resturi de vopsea și reviste deschise. Birdie redecora de luni de zile dormitorul, planificînd fiecare mișcare de parcă era coordonatorul apărării într-un meci de Supercupă. Aceeși poveste și în sufragerie. În fiecare colț erau mormane de materiale, așteptînd acel moment extrem de rar – ca soția lui să ia o decizie.

Făcuse deja duș și se bărbierise cînd Elizabeth intră împleticit în baie, legîndu-și cordonul gros din bumbac de la halatul de baie.

– 'Neața, spuse ea cu un căscat. Doamne, mă simt ca bătută! Cred că am răcit. Te-ai sculat devreme.

El simți o undă de dezamăgire că ea uitase.

– Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc la Seattle pentru interviul ăla.

Fruntea ei se încreți ușor, apoi își aduse aminte.

– Oh, da. Sînt sigură că ai să primești slujba.

Pe vremuri Birdie i-ar fi ridicat moralul, asigurîndu-l că totul avea să iasă bine pînă la urmă, că era destinat măreției. Dar în ultimii ani obosise; amîndoi obosiseră. Iar el ratase atîtea slujbe de-a lungul anilor încît nu era de mirare că ea nu mai credea în el.

Se străduise din răputeri să se prefacă fericit aici, să se convingă pe sine că tot ce dorea de la viață era să fie realizatorul emisiunii sportive locale de la prînz, care acoperea în majoritate sporturile de liceu, la categoria juniori. Însă Birdie știa că el doar tolera să trăiască în acest tîrg de nimic aflat la periferia unui oraș mare. El chiar detesta să fie o celebritate de nivel mediu. Toate astea nu făceau decît să-i aducă aminte cine fusese cîndva.

Ea îi zîmbi așa, de formă.

– Mai mulți bani or să fie grozavi, mai ales că fetele sînt la colegiu.

– Poți s-o mai spui o dată.

Atunci ea ridică privirea spre el.

– Slujba va face ca totul să fie mai bine, Jack?

Întrebarea soției îi aspiră aerul din plămîni. Doamne, era sătul de discuția asta! Nesfîrșita ei căutare a răspunsului la *ce se întîmplă cu viața noastră* era epuizantă. Cu ani în urmă, încercase să-i spună că fericirea ei nu trebuia să depindă de el. O văzuse renunțînd din ce în ce mai mult la ea. Nu putuse împiedica acest lucru, sau nu-l împiedicase, dar într-un fel era numai vina lui. Se săturase pînă peste cap de asta.

– Nu azi, Elizabeth.

Ea îi aruncă o privire jignită, cu care el deja se obișnuise.

– Bineînțeles. Știu că pentru tine e o zi mare.

– Pentru *noi*, spuse el, de-acum supărat.

Zîmbetul ei era prea luminos pentru a fi adevărat.

– Am găsit un loc unde să sărbătorim noua ta slujbă.

Schimbarea bruscă a subiectului era modul lor de a netezi momentele aspre din căsnicia lor. Ar fi putut să rămână supărat, să forțeze o discuție, dar ce rost ar fi avut? Birdie nu riposta, și nu mai era de spus nimic nou.

– Unde?

– E o tabără într-o rezervație de urși în Alaska. Un loc unde ajungi cu avionul, stai la cort și te uiți cum trăiesc urșii grizzly în mediul lor natural. Am văzut pe Travel Channel un interviu cu patronul, Laurence John.

El își desfăcu prosopul de la talie și îl aruncă la întâmplare pe marginea căzii. Gol, se întoarse și deschise debaraua de haine, luă o pereche de chiloți, și-i puse și se întoarse spre ea.

– Credeam că o să spui să luăm cina la Heathman și să dansăm în Sala de Cristal.

Ea veni ezitant înspre el. El văzu că își răsucea verigheta – un gest nervos deprins de mult.

– Mă gândeam că poate dacă am pleca... dacă am avea o aventură...

El știa la ce se gândea ea, și n-ar fi mers. O nouă locație nu era decît o altă scenă pe care să se joace aceleași scenete vechi, să se rostească aceleași replici cunoscute. Totuși, o mîngîie cu blîndețe pe obraz, sperînd să nu-și demaște cinismul. Nimic nu-i displăcea mai mult decît s-o facă să sufere, deși în ultimii ani ea devenise atît de fragilă încît sarcina de a-i proteja sentimentele era imposibilă.

– Tabăra de urși sună grozav. O să împărțim același sac de dormit?

Ea zîmbi.

– Asta se poate aranja.

El o trase la pieptul său.

– Ce-ar fi să sărbătorim aici, în patul nostru, cînd ajung acasă?

– Aș putea să-mi pun chestia aia marca Victoria Secret pe care mi-ai dăruit-o.

– N-am să mă pot concentra toată ziua. O sărută. Fu un sărut lung și dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut pe care aproape că-l uitase. Preț de o fracțiune de secundă, își aminti ce fusese între ei odată, pe vremea cînd era incredibil de bine să facă sex. Cînd o zi petrecută în pat era alegerea excelentă.

Se dădu puțin înapoi și se uită la fața ei frumoasă și zîmbitoare. Cîndva, nu prea demult, se iubiseră necondiționat. Îi era dor de zilele acelea, de sentimentele acelea.

Poate că...

Poate că astăzi, pentru ei chiar putea să se schimbe totul.

2

Traficul în Seattle se desfășura foarte anevoios. Lui Jack nu-i venea să creadă că erau atîtea mașini pe șoseaua principală. Orașul era un tablou cenușiu, învăluit în ceață, susținut de beton. Pînă și Lake Union era astăzi posomorît ca și ploaia care nu mai contenea. La fiecare cîteva minute se auzea sunetul unui claxon și scrișnet de cauciuc pe pavajul ud.

Îi plăcea la nebunie înghesuiala și agitația din jur. Energia. Era pentru prima dată, după mult timp, când se afla într-un oraș în continuă mișcare. Industria tehnologică îi dăduse orașului Seattle o dinamică, o nervozitate pe care nu o cunoscuse pe vremuri.

Traversă podul plutitor. Nu mai fusese aici de ani de zile, probabil de pe vremea când era student la Universitatea Washington. Schimbările erau uimitoare.

În anii '70, Bellevue luase ființă ca o comunitate pentru navetiștii care doreau un stil de viață rural. Familiile se instalau în grupuri, cumpărând case cu trei niveluri în fundături cu nume precum Rain-Shadow Glen și Marvista Estates. De la est la vest și de la nord la sud fusese turnat în fișii cu patru benzi asfalt negru și gros. Înainte ca străzile să se fi uscat bine, au răsărit mall-urile. Clădiri ca niște cutii de pantofi, cu acoperiș plat și laturi albe care se înghesuiau una într-alta sub strălucirea neonului firmelor. Ani de zile, suburbia s-a dezvoltat vertiginos; la sfârșitul anilor '80 semăna cu sudul Californiei.

Apoi a explodat Internetul. Microsoft și Immunex s-au mutat în această înșiruire de case rurale și, dintr-o dată, a fost nevoie de un oraș. Un loc pe care numărul crescând de oameni activi, milionari tineri să-l poată numi cămin. Schimbările au venit tot atât de repede ca banii. Mall-urile au cedat locul shopping center-elor frumoase. Restaurante moderne ofereau prânzuri în aer liber direct pe asfalt, la mese cu umbrele. Barnes și Noble au construit cel mai modern supermagazin în vechea popicărie.

În colțul intersecției lui Main Street cu 106th Street se înălța o clădire impozantă și luxoasă, o combinație strălucitoare de beton și sticlă cu o modernă fațadă rococo. Era o reprezentare perfectă a „noului“ Bellevue, costisitoare, îndrăzneță și modernă.

Jack parcă în fața clădirii. Rămase un minut în mașină, adunându-și încrederea în sine, apoi se îndreptă spre clădire și intră. La etajul al șaptesprezecelea își îndreptă repede cravata de mătase – mai mult din obicei decît dintr-un adevărat simț al ținutei impecabile – și păși în eleganta zonă de recepție din sticlă și aramă.

Se gîndi: *Ești Fulgerul Săritor Jack. Ar fi norocoși să pună mîna pe tine*; apoi se duse spre birou.

Recepționera îi zîmbi radioasă.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Sînt Jack Shore și îl caut pe Mark Wilkerson.

– O clipă, vă rog. Ridică receptorul și îl anunță. După ce închise, spuse: Luați loc. Imediat va veni cineva.

El se așeză pe canapeaua lucioasă din piele roșie. Cîteva minute mai tîrziu, o femeie se apropie de el. Era înaltă și subțire – frumos corp. Bijuteria de aur de la gîtul ei sclipea în lumina fluorescentă de deasupra capului. Îi întinse mîna.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule Shore. Sînt Lori Hansen. Tata spunea mereu că erați cel mai bun mijlocăș pe care l-a avut vreodată NFL. Mă rog, dumneavoastră și Joe, desigur.

– Mulțumesc.

– Pofțiți, vă rog.

Jack o urmă pe un coridor larg cu pardoseala de marmură. Peste tot erau oameni adunați ciorchine în jurul copiatoarelor sau în dreptul ușilor. Cîțiva îi zîmbiră cînd trecu pe lîngă ei; cei mai mulți îl ignorară.

În cele din urmă, ajunseră la destinație – o ușă închisă. Ea bătă ușurel și o deschise.

Jack închise ochii o fracțiune de secundă și vizualiză succesul – *Fulgerul Săritor Jack* – apoi zîmbi încrezător.

Bărbatul de la birou era mai în vîrstă decît se așteptase Jack – poate șaptezeci sau mai mult.

– Jackson, spuse el ridicându-se și întinzînd mîna. Eu sînt Mark Wilkerson.

Dădură mîna.

– Ia loc, spuse Mark, arătînd scaunul din fața biroului său uriaș de mahon.

Jack se așeză.

Mark nu. Rămase în picioare de cealaltă parte a biroului, părănd să ocupe un spațiu exagerat. Într-un costum negru Armani, Wilkerson era prototipul autorității și puterii, ambele deținute de atîta timp încît probabil că mîinile îi erau bătătorite. El avea cea mai mare companie de producție din nord-vest.

În cele din urmă, se așeză și el.

– Am văzut înregistrările tale. Ești bun. De fapt, m-a mirat cît de bun ești.

– Mulțumesc.

– Au trecut cincisprezece ani de cînd jucai la Jets?

– Da. Mi-am paradit genunchiul. După cum sînt sigur că știți, am ajuns cu echipa mea să cîștigăm Supercupa.

– Ești un premiant Heisman. Da, victoriile obținute în trecut sînt absolut impresionante.

Oare punctase ușor cuvîntul *trecut*, sau își imaginase Jack asta?

– Mi-am făcut datoria în televiziunea locală, după cum puteți vedea din C.V.-ul meu. În cei doi ani de cînd sînt la stație, ratingurile au crescut considerabil. Se aplecă și întinse mîna după servietă. Mi-am permis să schițez niște idei pentru emisiunea dumneavoastră. Mă gîndesc că poate fi dinamită.

– Cum e cu drogurile?

Și uite așa, dintr-o dată, Jack știu că s-a terminat.

– Asta a fost demult. Speră să nu pară înfrînt. Cît am fost în spital, m-am deprins cu analgezicele. Rețelele mi-au dat o șansă mare – *Fotbalul de luni seară* –, dar mi-am bătut joc de ea. Eram tînăr și prost. N-o să se mai întîmple. Sînt curat

de ani de zile. Întrebați-i pe patronii mei anteriori. Ei vor garanta pentru etica muncii mele.

– Nu sîntem o companie uriașă, Jack. Nu ne putem permite genul de scandaluri și dezamăgiri care este procedura standard ce operează în rețele. Adevărul e că te-au stricat drogurile. Nu văd cum mi-aș putea risca succesul cu tine.

Jack își dori să fi putut fi omul care fusese odată. Acel om ar fi spus: *Bagă-ți în fundul ăla alb și zbîrcit micul program TV de rahat.* În loc de asta spuse:

– Pot să fac treabă bună pentru dumneavoastră. Dați-mi o șansă.

Fiecare cuvînt avea un gust amar pe limba lui, dar un om cu ipotecă, cu acțiuni a căror valoare era în scădere, și două fete la colegiu nu avea de ales.

– Îmi pare rău, spuse Mark, deși nu părea să-i pară.

– De ce v-ați mai deranjat să mă intervievați?

– Fiul meu și-a amintit de tine din universitate. S-a gîndit că o întîlnire față în față o să mă facă să mă răzgîndesc în privința ta. Aproape că zîmbi. Dar fiul meu are propriile lui probleme cu abuzul de droguri. Bineînțeles, el crede că omului trebuie să i se mai dea o șansă. Eu nu.

Jack își luă servieta. Pe vremuri credea că abandonarea fotbalului era pierderea lui cea mai mare. Asta îl împinsese în primul rînd spre flaconul cu pastile.

Dar se înșelase.

Nimic nu era mai rău decît erodarea lentă, continuă a respectului de sine. Momente precum acestea aveau darul de a uza un om.

În cele din urmă, se ridică. Își adună toată tăria pentru a zîmbi și a spune:

– Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine.

Deși n-ai vorbit cu mine, penis încrezut, n-ai vorbit deloc.

Apoi ieși din birou.

Elizabeth stătea în sufragerie avînd în poală mostre de țesături, de vopsele și pagini din reviste ilustrate, dar nu se putea concentra asupra sarcinii imediate.

Poate diseară, se tot gîndea ea.

Ani de zile ascultase talk show-urile din timpul zilei de la televizor. Psihiatrii erau de părere că pasiunea putea fi reaprinsă, că dragostea pierdută pe autostrada aglomerată a consolidării unei familii putea fi regenerată.

Spera să fie adevărat, pentru că ea și Jack erau în mare impas. După douăzeci și patru de ani de căsnicie, uitaseră cum să se iubească; acum, din legătura lor rămăsese doar un firicel subțire.

Căsnicia lor era ca o pătură veche care se rodea de ani de zile. Dacă nu era reparată – și cît mai repede – fiecare din ei s-ar fi ales cu o mîină de ațe colorate. Nu putea să se prefacă întruna că lucrurile aveau să se îndrepte de la sine.

Trebuia să facă ceva. Acesta era un lucru pe care îl propovăduiau psihiatrii: Ca să ai rezultate, trebuie să acționezi.

Diseară avea să fie un nou început pentru ei, era hotărîtă în privința asta.

Se duse la treburile ei, dar păstră toată ziua în minte acest scop. În cele din urmă veni acasă și pregăti mîncarea lui preferată: *coq au vin*.

Aroma ispititoare de pui cu vin și mirodenii umplea casa. Îi luă aproape o oră să aprindă focul în șemineul din sufragerie (materialele inflamabile erau întotdeauna treaba lui Jack, ca și ducerea gunoiului și plătitul facturilor). Cînd termină, aprinse lumînările cu parfum de scorțișoară, care erau preferatele ei. Apoi stinse luminile. La lumina lumînărilor, galbenul pereților părea dulce ca untul topit. De o parte și de alta a canapelei cu tapițerie în albastru deschis și galben, două măsuțe de mahon închis licăreau în ape roșii și aurii.

Toată casa arăta ca un decor de film.

Cînd totul fu perfect, alergă în baie și făcu un duș, se epilă de două ori pe picioare și își dădu pe tot corpul cu loțiune mirosind a migdale.

În sfîrșit, se duse la sertarul cu lenjerie și scotoci printre chiloți Jockey For Her de toată ziua și sutiene de bumbac Calvin Klein pînă dădu de camizolul de mătase albă cu dantelă și chiloțeeii pe care le primise cadou de la Jack de Ziua Îndrăgostiților în urmă cu cîțiva ani. Poate mai mult de cîțiva. Nu le purtase niciodată. Cît trecuse de cînd el voia s-o vadă în lenjerie sexy?

Se încruntă.

Păreau îngrozitor de mici.

Iar fundul ei era îngrozitor de mare.

„Nu te face de rîs“, își spuse ea, dînd să le pună la loc.

Atunci se zări în oglindă. O femeie de patruzeci și cinci de ani se uita la ea – riduri și tot tacîmul. Cîndva, oamenii îi spuneau că seamănă cu Michelle Pfeiffer. Firește, asta fusese în urmă cu zece ani și zece kilograme.

Se uită la articolele de lenjerie din mîinile ei. Mărimea zece. Cu o mărime mai mici. Nici nu era chiar atît de mult, zău așa...

Măcar de-ar fi putut să înlătore pe cale chirurgicală amintirea faptului că avusese cîndva mărimea șase.

Foarte încet, își trase pe cap camizolul. Era doar o idee de cămășuță, scurtă pînă la coapse.

Poate chiar era sexy.

În plus, în casă era întuneric. Plină de speranță, își puse chiloțeeii și scoase un oftat de ușurare. Strîmți, dar se puteau purta.

Se uită în oglindă.

Aproape drăguță.

Poate că avea să meargă. Poate că totul putea să se inverseze prin cîteva mici schimbări în obișnuință...

Se duse la dulapul ei, scoase halatul de mătase de un albastru intens, care era tot un cadou primit demult, și și-l puse pe ea. Țesătura îi mîngîie pielea netedă, parfumată, și brusc *se simți sexy*.

Se fardă cu mare grijă, conturîndu-și pleoapele à la Cleopatra, cu dermatograf și aplică un strat de luciu de buze.

Cînd termină, era șase treizeci și își dădu seama că Jack întîrzia.

Își turnă un pahar de vin și se duse în camera de zi să aștepte. Cînd termină și al doilea pahar, era îngrijorată. Îl sună pe celular, dar nu răspunse.

De aici pînă în Seattle era drum lung – cel puțin trei ore și jumătate. Dar dacă ar fi plecat tîrziu, ar fi sunat...

La opt, cina era compromisă. Puiul se desprinsese de pe oase, iar ceapa se topise. Nu rămăsese sos nici de gust.

„Perfect.“

Atunci auzi cheia în ușa de la intrare.

Prima ei reacție fu un val de supărare. *Ai întîrziat* erau cuvintele care îi umpleau gura, dar inspiră adînc și slobozi aerul încetișor, egal. Și ce dacă el ar fi trebuit să sune?

În noaptea asta, voia să fie amanta lui, nu soția lui. Îi turnă un pahar de vin și se îndreptă spre ușă.

El stătea în prag, uitîndu-se lung la ea.

Și ea știu.

– Bună, iubito, spuse el fără să zîmbească. Îmi pare rău că am întîrziat. Nu comentă nimic – nici focul, nici lumînările, nici ținuta ei.

Ea veni către el, simțindu-se dintr-o dată stîngace în halatul ei de mătase.

– N-am căpătat slujba.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea încet, știind care avea să fie răspunsul.

– Wilkerson n-a vrut să mizeze pe un tip care obișnuia să

ia droguri. Jack îi zîmbi cu atîta tristețe încît îi frînse inima. Cred că unele lucruri nu mor niciodată.

Ea vedea cît de rău suferea, dar, cînd întinse mîna spre el, bărbatul se feri. Intră în camera de zi și rămase cu privirea pironită în foc.

– Mai ții minte cînd ți-ai paradit genunchiul? spuse ea, urmîndu-l. Am tras toate draperiile din rezerva ta de la spital, și m-am urcat în pat lîngă tine, și...

– Asta a fost demult, Birdie.

Ea se uită lung la el, neștiind ce să spună. Deși era la o distanță de nici o lungime de braț, se simțea de parcă era la zeci de kilometri. Douăzeci și patru de ani de căsnicie, și iată-i acum – amîndoi nesiguri, incapabili să-și ofere unul celuilalt o mîină de sprijin. Ea nu știa ce să-i mai spună, sau dacă trebuia să mai spună ceva.

– Poftim. Bea un pahar de vin.

El luă paharul și se așeză, apoi deschise servieta și scoase un teanc de hîrtii. Fără să ridice privirea, spuse:

– Pot să aprind lumina? Nu văd nimic aici.

– Sigur. Ea se îndepărtă repede, ca nu cumva el să observe cît o rănise. Apoi se înfășură mai strîns în halatul ei caraghios și se îndreptă spre bucătărie. Îți aduc ceva de mîncare.

– Te iubesc, Birdie, spuse Jack în urma ei.

– Mda, răspunse ea încet, îndepărtîndu-se. Și eu te iubesc.

3

Dimineța următoare, Elizabeth ședea pe un taburet la masa din bucătărie, ținînd strîns în mîini o cană cu ceai de mușețel.

– Cafea? întrebă Jack, turnându-și o ceașcă.

– Nu, mulțumesc. Încerc să renunț la cofeină.

– Iarăși?

– Da, iarăși. Lăsă cana jos, pe blatul de marmură al mesei.

Degetele ei se plimbară pe suprafața aspră de ceramică striată a căniei, pe coada ușor curbată. Cana era una din multele ei relicve, o amintire din perioada ceramicii. Deseori se gîndea că, atunci cînd avea să moară, un antropolog putea să-și dea seama cine fusese ea, judecînd după hobby-urile ei. Ceramică. Sticlă colorată. Cergi. Bijuterii confecționate din linguri vechi de argint. Macrame. Fotografii și albume. Artă fotografică. Și apoi mai erau cursurile nesfîrșite pe care le urmase la colegiile locale. Literatura shakespeariană, istoria artei, științe politice. O dată ce își pierduse îndemînarea de a picta, pornise în căutarea unui înlocuitor, ceva care să aprindă în ea un foc de creativitate. Nimic nu ținuse.

Jack spală ibricul de cafea și îl puse cu grijă la locul lui. Arăta obosit, și nu era de mirare. Se sucise și se învîrtise toată noaptea.

– De ce nu stai azi acasă? întrebă ea. Am putea lua masa în oraș. Poate facem o plimbare pe plajă. Sau să facem cumpărături de Crăciun. Toate magazinele sînt împodobite.

– E prea frig.

Ea nu știu ce să mai spună. Odinioară n-ar fi contat dacă ploua sau ninge. Important era să fie împreună. Acum, pînă și vremea intervenea între ei.

El veni lîngă ea, o atinse pe umăr și spuse încet:

– Îmi pare rău.

Rușinea din ochii lui aproape o nimiciri. O duse înapoi în timp. Preț de o secundă, tot ce văzu în bărbatul de lîngă ea era băiatul de care se îndrăgostise cu mulți ani în urmă.

– O să mai ai și altă ocazie.

– Te iubesc, Birdie.

De data asta, era sigură că el vorbea serios.

– Și eu te iubesc.

– Oare de ce n-o fi asta suficient?

Lui Elizabeth îi venea să-și ferească privirea.

– Ce vrei să spui?

– Ei hai, Birdie, mereu ai vrut să avem discuția asta, nu-i așa? Eterna întrebare arzătoare „Ce s-a întâmplat cu noi?” Ei bine, acum e rîndul meu să întreb. De ce nu ne mulțumim cu ce mai avem încă?

– Eu una vreau să mă mulțumesc.

– N-ar trebui să fie așa de greu, spuse el atît de încet încît ea trebui să-și încordeze auzul.

Conta ce spunea ea acum; ea știa asta. Foarte rar li se întîmpla să îndrăznească să abordeze adevărul nefericirii lor. Însă nu se putea imagina fiind sinceră și spunînd *Mă tem că nu ne mai iubim*.

– Știu. Atît reuși să spună.

Umerii lui Jack căzură; pe fața lui apăru o expresie de nemulțumire.

– Mă termini, Elizabeth, spuse el, retrăgîndu-se cu un pas. Suspini și te lamentezi cît de nefericită ești, dar cînd, în sfîrșit, încerc să discut treaba asta, refuzi să vorbești.

– N-am spus că sînt nefericită. În acea clipă își dori din toată inima să nu fi spus asta. Însă lucrul acela căruia îi dădeau acum tîrcoale era atît de... mare... încît o înspăimînta.

– Firește că n-ai spus. De fapt, tu nu *spui* niciodată nimic.

– De ce așa spune? Oricum nu mă ascuți.

Se uitară unul la celălalt, nici unul neștiind unde aveau să ajungă. Teama că unul din ei avea să recunoască în cele din urmă adevărul era țesută în tăcerea care îi învăluia.

– Bine, atunci, spuse în cele din urmă Jack. Plec la lucru. Poate că astăzi dau lovitura cu reportajul acela grozav.

Cu asta, se înscriseră din nou pe autostrada confortabilă

a vieților lor. O fi semnalizat Jack scurt întoarcerea, dar în cele din urmă, nici o bandă nu permitea schimbarea direcției.

Jack stătea în picioare în fața stadionului, frecându-și mâinile de frig. Prin parcare bătea un vînt rece, măturînd frunzele și fărîme de moloz.

– V-am prezentat cele două echipe care se întrec în campionatul de fotbal din acest an State Boys B-8, spuse el, oferind camerei de filmat unul dintre zîmbetele lui pentru relația cu publicul. Or fi ele mici ca mărime și număr, dar compensează ca însuflețire și hotărîre. Din centrul orașului Portland, a transmis Jackson Shore.

În clipa în care camera se opri, îi aruncă microfonul cameramanului.

– La dracu', e tare frig aici, spuse el încheindu-se la haină. Își flutură mîna în semn de rămas-bun, îndreptîndu-se repede înapoi spre sediul stației TV. Ar fi putut să aștepte să meargă cu mașina, dar băieților din echipa tehnică le lua o veșnicie să-și strîngă echipamentul.

O dată ajuns la căldura din sediu, își luă o cafea cu lapte dublă și intră în biroul său. Acolo se așeză la biroul lui ieftin din metal, și încercă să se gîndească la ceva de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Se ridică și se duse la fereastră. Afară, ziua era cenușie ca plumbul. Cernea mărunț, o burniță aproape invizibilă cu ochiul liber. Semafoarele aruncau pe pavajul ud raze de lumină roșie și verde.

Putea oricînd să se ducă la colegiu și să vadă ce se întîmpla cu Ducks, dar echipa lor de baschet nu părea promițătoare.

Poate că ar fi fost ceva să se intereseze de Trail Blazers...

Se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse el, neîndrăznind totuși să se întoarcă. Știa că ar fi trebuit să ridice privirea, indiferent cine ar fi intrat,

dar cînd era într-o pasă atît de proastă îi lua cîteva secunde să-și compună acel zîmbet de relații cu publicul.

– Domnule Shore...

În cele din urmă, se întoarse. Era Sally nu-mai-știu-cum, una dintre noii asistenți de producție. Era tînără, frumoasă și ambițioasă. Recunoscuse la ea acea ambiție de prima dată cînd o văzuse. Privind-o acum și văzîndu-i focul pătimaș din ochi, se simți și mai obosit.

– Cu ce pot să te ajut?

– Voiam să vă mulțumesc pentru seara de marți.

Jack se gîndi o clipă.

– A, da. Bridgeport Pub. O mîină de producători și realizatori se duseseră acolo după program. În ultimul moment, Jack o invitase pe Sally.

Ea îi zîmbi și, preț de o clipă, el fu hipnotizat de ochii ei albaștri.

– A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați și pe mine.

– M-am gîndit că e bine pentru tine să mai ieși puțin cu producătorii. E greu de pătruns în branșa asta.

Ea veni cu un pas mai aproape.

– Aș vrea să mă revanșez.

– În regulă.

– Drew Grayland.

El nu știa la ce se așteptase, dar în mod sigur nu la asta.

– Centrul de la Panther?

– Surioara mea a fost sîmbătă seară la o petrecere cu el. Mi-a spus că a băut numai băuturi tari și a consumat tot felul de droguri, apoi a luat o fată în camera lui. Cînd fata a ieșit de acolo, plîngea și avea hainele sfîșiate. În noaptea aceea, mai tîrziu, un șofer beat a lovit un cîine pe Cascade Street. Se zvonește că șoferul era Drew, și că poliția din campus mușamalizează afacerea. Știți că joi e marele meci UCLA.

Jack nu avusese niciodată un pont ca ăsta.

– Chestia asta ar putea fi o știre de senzație. Își permise să viseze preț de o secundă – un reportaj național transmis la o oră de vîrf, chipul lui la toate televiziunile din America. Iar Henry, reporterul-șef al rubricii de sport, era plecat din oraș. O vacanță în regiunile slab populate ale Australiei.

– Pot să fiu asistenta dumneavoastră la reportajul ăsta? întrebă Sally.

– Sigur. Va trebui să vedem dacă femeia a înaintat vreo plîngere împotriva lui. Nu ne putem baza pe bîrfele din campus.

Sally deschise un carnet și începu să ia notițe.

– Am să discut cu directorul de la știri. Tu te ocupi de întrebări și de piste. Vom începe cu poliția campusului. Ne întîlnim în hol în... Se uită la ceas. Era douăsprezece douăzeci și cinci. În treizeci de minute e bine?

– Perfect.

– Și mulțumesc, Sally.

– Viața e ca un bumerang.

Ea îi zîmbi cu toată fața, și el simți atunci o undă din vechea încredere în sine.

Cînd Elizabeth ajunse acasă, era obosită frîntă. Întrunirea de la bibliotecă se prelungise, grupului de studiu îi luase aproape o oră pînă să înceapă, iar tîmplarul cu care stătuse de vorbă era prea scump ca să și-l poată permite.

Istovită, își aruncă poșeta pe masa din bucătărie și ieși pe verandă, așezîndu-se în balansoar. Mișcarea egală, scîrțîitoare, a balansoarului îi liniști nervii zdruncinați.

În fața ei se întindea oceanul nesfîrșit de bronz. Peluza de un verde intens, încă umedă de la ploaia de după-amiază, licărea în soarele care apunea. Doi brazi bătrîni, cu crengile aplecate, încadrau perfect priveliștea.

Un *măcar* dacă îi trecu prin minte; se scutură imediat de el. Vremurile în care picta rămăseseră mult în urmă. Dar dacă

n-ar fi rămas, dacă ea n-ar fi lăsat să se răcească pasiunea odată fierbinte, asta ar fi pictat.

În apropiere, o pasăre croncăni zgomotos. O cioară care, fără îndoială, o dojenea că îndrăznise să-i invadeze spațiul.

Dar acesta era locul ei, mîngîierea ei. De la cei trei sute de bulbi pe care îi plantase în grădină, la gardul pe care ea îl făcuse și îl vopsise în alb, și pînă la fiecare mobilă din casă. Fiecare centimetru pătrat al acestei proprietăți îi reflecta visele. Oricît de nefericită sau stresată era, putea să iasă pe veranda asta liniștită, să privească oceanul și se simțea împăcată.

Se uită cum soarele auriu se scufunda încet în oceanul ce se întuneca, apoi se ridică și intră în casă.

Era timpul să pregătească cina.

Tocmai intra pe ușă cînd sună telefonul. Răspunse.

– Alo?

– Hei, puștoaico, azi te-ai rezervat pentru coasta Oregonului?

În ciuda oboselii, Elizabeth zîmbi.

– Bună, Meg. Îmi pare bine că te aud. Se prăbuși într-un fotoliu cu tapițerie în dungi albastre și galbene, și își puse picioarele pe sofaua în ton. Ce este?

– Azi e joi. Voiam să-ți aduc aminte de întrunirea aia.

Femeile fără pasiuni.

Zîmbetul lui Elizabeth se stinse.

– Da, n-am uitat, spuse ea, deși bineînțeles că uitase.

– Te duci?

Da, cum să nu! să intre într-o cameră plină de persoane necunoscute și să recunoască în fața lor că nu avea nici o pasiune.

– Nu, de fapt, nu mă duc. Nu e genul meu.

– Și care anume e genul tău?

Asta durea.

-- Acum vorbește avocatul din tine.

-- Ce faci diseară, aranjezi în ordine alfabetică sertarul cu condimente? Crede-mă, Birdie, într-o zi ai să te trezești că ai șaiszeci de ani și n-ai să mai ții minte când ai fost fericită ultima dată.

Elizabeth nu răspunse la asta. Același scenariu urât îi trecuse și ei prin minte. Des.

-- Dacă m-aș duce -- și nu capitulez, reține -- cum ar fi?

-- Un grup de prietene care se adună ca să discute, probabil, cum e să fii pierdut în mijlocul vieții.

Asta nu suna prea rău; ea se gândise la Inchiziție.

-- Ar trebui să vorbesc și eu?

-- Nu, Marcel Marceau, tu ai putea să stai acolo ca o stîncă.

-- Chiar crezi că asta m-ar ajuta?

-- Să ne înțelegem. Dacă nu te duci zilele astea, săptămîna viitoare am să-ți fac așa un tîmbălău încît joia următoare ai să te rogi să te duci.

Elizabeth nu se putu abține să rîdă. Cu ani în urmă, când Meg trecuse prin cumplitul și sfișietorul ei divorț, ea o tratase exact la fel. Uneori o prietenă trebuie să te întărească; despre asta era vorba.

-- Bine, mă duc.

-- Îmi promiți?

-- Îți promit. Tu n-ai vreun amărît de tată de hărțuit?

-- Nu, acum n-am, dar am o întîlnire. E italian. Giuliano.

-- I-ai terminat în sfîrșit pe americani?

Mai vorbiră vreo douăzeci de minute despre lipsa unei vieți amoroase a lui Meghann, apoi închise. Elizabeth își turnă un pahar de vin și scoase din congelator două bucăți de piept de pui. Le puse la dezghețat în cuptorul cu microunde, și se duse să verifice robotul telefonic. Găsi un mesaj de la Jamie, fata ei cea mică, și unul de la Jack. El era pe urmele unui reportaj baban și avea să vină acasă foarte tîrziu.

– Acum știți care e situația, fani ai sportului, spuse ea cu glas tare. Asta era încă una din trăsăturile ei de femeie mai în vîrstă și cam nebună: vorbea singură. Am să mă duc la întrunire.

Făcu un duș, apoi intră în debaraua de îmbrăcăminte. Se uită la hainele frumos aranjate. Foarte multe din ele erau viu colorate: eșarfe pictate manual, pulovere tricotate, de asemenea, manual, țesături cu imprimeuri executate cu ajutorul sitei. Îi plăcea arta în toate formele ei. Încă din adolescență era lăudată pentru gustul ei la îmbrăcăminte. Dar nimic din toate astea nu o mai ajuta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să iasă în evidență printre cei neînsemnați.

Uită-te acolo. O femeie fără nici o pasiune.

După mai multe încercări, alese niște pantaloni din lînă de culoarea ciocolatei și o bluză de cașmir crem, cu guler colant. Hotărî să nu-și pună curea. Oricum, erau mulți ani de cînd nu i se mai potrivea nici una din cele preferate.

Se fardă și își împleti părul blond și drept (care avea mare nevoie să fie vopsit) într-o coadă-spic. Își scoase cerceii atîrnători din argint cu turcoaze pe care îi purta de obicei și își puse unii cu perle, apoi se studie în oglindă.

– Perfect. Arăta la fel de ștearsă ca o pitulice.

La șase, îi lăsă lui Jack un bilet pe masa din bucătărie, în eventualitatea că el avea să ajungă acasă înaintea ei. Era un gest inutil, bineînțeles. Știind cît de des umbla el prin bucătărie, avea să ajungă la menopauză pînă ce soțul ei ar fi descoperit acel bilet.

Douăzeci de minute mai tîrziu, intră în parcare.

Colegiul public fusese construit la sfîrșitul anilor șaptezeci, și reflecta perfect epoca. Ziduri de beton texturat susțineau un acoperiș plat din metal portocaliu. Copaci desfrunziți străjuiau aleile și dădeau campusului un ciudat aer trist. Ornamente uzate – oameni de zăpadă și fleacuri

înnegrite de vreme – afirmau de stîlpii de iluminat și foșneau în adierea ușoară a vîntului.

Elizabeth își strînse bine poșeta sub braț și continuă să meargă. Trecînd pe culoare, se bucură că își luase mocasinii. Pașii ei abia se auzeau. Dacă hotăra să se întoarcă, nimeni n-ar fi observat.

În cele din urmă ajunsese la camera 106. Din nefericire, ușa nu avea geam; nu putea să tragă cu ochiul înăuntru și să găsească un motiv pentru a se răzgîndi.

Deschise ușa cu grijă și, fără să-și mai permită o pauză, intră.

Era o sală de clasă mică, obișnuită. Pe tabla veche se vedeau urmele unei ecuații matematice. În mijlocul clasei, era un semicerc de scaune pliante, metalice; unele erau libere, pe altele ședeau femei care arătau neliniștite. În stînga, pe o măsută acoperită cu o față de masă albă, erau un filtru de cafea și o tavă cu prăjituri de casă.

– Nu fi timidă. Intră.

Uimită, Elizabeth se răsuci și se pomeni nas în nas cu o femeie uluitor de frumoasă, îmbrăcată într-un costum stacojiu. Pe ecusonul de la reverul ei scria: SARAH TAYLOR.

– Eu sînt Sarah, spuse femeia zîmbind luminos. Bine ai venit la întrunire.

Elizabeth nu reuși să zîmbească.

– Eu sînt Elizabeth.

Sarah o atinse pe umăr, într-un gest liniștitor.

– Toate au emoții la început. Se întoarse spre celelalte femei. Charlotte, vrei să-i urezi bun venit celei mai noi membre a noastră?

Elizabeth intră în panică. Ea nu era cu adevărat membră, sau era?

Charlotte – o femeie masivă îmbrăcată într-un trening de

velur verde și încălțată cu saboți verzi de grădină, cu talpă de cauciuc – se îndrepta către ea.

– Bună, spuse simplu Charlotte. Bine ai venit în grupul nostru. Haide, intră. O luă de cot pe Elizabeth și o conduse spre scaunele în semicerc.

Elizabeth se așeză.

Lîngă ea stătea o tînără mărunțică, cu ochi luminoși, îmbrăcată într-un costum de denim cu pete verzi și maro, și cizme de cow-boy roase.

– Eu sînt Joey, spuse ea zîmbind. Bărbatul meu m-a lăsat, ca să intre într-o trupă rock. Cîntă la armonică. Îți vine să crezi? Rîse. Își zic Dog Boys. Eu le zic Dog Shits, dar nu în fața copiilor.

Elizabeth dădu țeapănă din cap. Joey continuă să vorbească, zîmbind tot timpul. Femeile din cerc discutau între ele despre lucruri obișnuite. Programul școlar al copiilor, foști soți tăntălăi, slujbe fără viitor și cecuri pentru întreținerea copiilor. Glasurile se contopeau într-un murmur nedeslușit și monoton. Mai veniră și alte femei, și luară loc în semicerc. Unele intrară în vorbă cu cele venite mai înainte. Altele, precum Elizabeth, rămaseră tăcute.

În cele din urmă Sarah închise ușa și luă loc în mijlocul grupului.

– Bine ați venit, doamnelor. E plăcut să vezi în seara asta atîtea fețe noi. Acesta este Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. Zîmbi. Nu vă faceți griji, nu sîntem atît de eroice precum sună.

Remarca ei fu urmată de rîsete.

– Obiectivul nostru este să ne ajutăm între noi. Avem ceva în comun, iar acel ceva este o senzație de pierdere. Am ajuns la o anumită vîrstă și am descoperit că am rătăcit o parte vitală din noi. În lipsa unui cuvînt mai bun, eu numesc elementul care lipsește pasiune. Țelul nostru este să ne

împărtășim sentimentele cu femeii care înțeleg. Împreună putem să fim puternice. Pentru început, s-o luăm la rînd și să spună fiecare un vis al ei. Se întoarse spre femeia de lîngă ea. Tu ai mai fost aici, Mina. Începe tu, te rog.

Mina, o femeie mai în vîrstă, durdulie, îmbrăcată într-o rochie de casă, înflorată, din poliester, părea total la largul ei.

– Am început să vin la aceste întruniri în urmă cu vreo șase luni cînd soțul meu, Bill, a fost diagnosticat cu boala Alzheimer. Clătină din cap și scoase un țîțit. E cumplit să pierzi pe cineva drag... Oricum, i-am promis fiicei mele că am să vin la întruniri. Nu-mi imaginam că am să descopăr pasiunea, dar acum iau lecții de conducere auto. Pentru voi, fete tinere, asta nu pare mare lucru, dar mie îmi dă o senzație nouă de libertate. Săptămîna viitoare dau ultimul test. Să sperăm că data viitoare am să vin aici la volanul mașinii.

Grupul aplaudă, iar Mina chicoti.

Cînd se făcu liniște, începu să vorbească următoarea femeie.

– Mă numesc Fran. Soțul meu a fugit cu secretarul lui. Secretarul, nu secretara. Tot ce mă pasionează acum este să-mi cumpăr un revolver. Din păcate, nu pot să mă hotărăsc pe care din noi să împuşc. Zîmbi nervos. A fost o glumă.

Sarah se aplecă în față.

– Ce-ți place să faci, Fran?

– Îmi place să fiu soție. Se opri și ridică din umeri. Prietenii mei se poartă de parcă am o boală incurabilă. Asta e prima dată cînd am ieșit din casă după multe săptămîni. Avocata mea de la divorț mi-a recomandat să vin aici, dar nu vād cum m-ați putea voi ajuta.

– Toate putem să ne raportăm la asta, spuse Joey. Se auzi un murmur de aprobare.

– Ia gîndește-te, Fran, spuse Sarah. Ce ai face dacă ai ști

că n-ai să dai greș? Răspunde repede. Scurt. Nu te cenzura.

– Aș cînta. Fran păru surprinsă de răspunsul ei. Pe vremuri cîntam.

– Eu fac parte dintr-un cor de femei, spuse Mina. Cîntăm la sanatorii și spitale. Căutăm mereu membre noi.

– Oh, n-am vrut să sugerez că eram o cîntăreață bună. Mina chicoti.

– Noi cîntăm pentru oameni care poartă aparate auditive. Zău așa, vino la noi. Ne distrăm pe cîinste.

Fran părea nesigură.

– Am să mă gîndesc la asta.

Mai multe femei se porniră să vorbească în același timp. Se părea că multe dintre ele își doreau lucruri neașteptate. Pilotaj, parașutism, alergare la proba de maraton. Consensul era că orice putea să fie un nou început.

– De asta ne aflăm noi aici, spuse Sarah. Descoperirea pasiunii nu e legată doar de bani și carieră. E legată de găsirea adevăratei voastre ființe. Cea pe care ați îngropat-o sub nevoile altora. Fran, s-ar putea să te uimească ce mult contează un lucru mic precum intrarea într-un cor. Îi făcu semn femeii de lîngă Fran.

Femeia își frecă mîinile nervoasă. Era înaltă și slabă, îmbrăcată toată în negru; să fi avut vreo patruzeci de ani. Își vopsise părul într-un galben-pai; rădăcinile erau negre.

– Eu sînt Kim. Cînd tîmpitul de bărbat al meu m-a lăsat pentru o femeie cu *balcoane*, am început să beau. A devenit o pasiune, credeți-mă. N-am mai băut de trei luni, dar tot timpul îmi doresc să mă apuc din nou. Habar n-am cu ce să înlocuiesc alcoolul. Mama a auzit de grupul acesta la televizor și m-a făcut să-i promit că vin, așa că iată-mă aici.

– Ce faci în timpul liber? întrebă Sarah.

Kim se trase de unul din cerceii lungi de argint.

– Tot ce am e timp liber. El mi-a lăsat o grămadă de bani.

Mi-am vopsit părul și mi-am făcut un tatuaj. Treburile astea sînt hotărît niște pași înainte, nu credeți? Nu zîmbea. De fapt, în spatele acelu rimel negru, ochii ei erau heleștee de durere.

– Poate-ți iei o slujbă, spuse cineva. Să cîștigi banii tăi.

– *Am cîștigat banii ăia, crede-mă, se răsti Kim. În plus, ce-aș putea să fac? M-am lăsat de colegiu ca să mă mărit și să-mi cresc fata, care acum are șaisprezece ani și mă consideră o tîmpită. Munca de voluntar și susținerea eului soțului meu nu mi-au adus nici o calificare. Nu mă văd îmbrăcată în chelneriță și spunînd zilnic: „Doriți cartofi prăjiți la asta?”*

– Trebuie să existe ceva care te interesează.

Kim se așeză la loc.

– Nu, nimic. Îmi pare rău. Ridică privirea. Răzbunarea se pune la socoteală?

Grupul tăcu brusc. Sarah spuse:

– Poate că dacă stai și ascuți în seara asta, n-o să-ți mai fie atît de frică.

– Nu mi-e frică. Kim băgă mîna în poșetă și scoase un pachet de Virginia Slims. Cînd își dădu seama ce făcuse, îl îndesă înapoi în poșetă.

Sarah se aplecă în față.

– În momentul acesta ești în deșert, moartă de sete, dar ți-e frică să întinzi mîna după apă. Nu te da bătută, Kim. Mai devreme sau mai tîrziu ai să ajungi într-un punct în care o să fie mai înspăimîntător să nu faci nimic decît să faci ceva, și atunci vei întinde mîna.

Kim îi aruncă lui Sarah o privire de dispreț abia mascat.

– Găsesc asta brodată undeva pe o pernă?

După un moment de tăcere, Sarah îi făcu semn din cap femeii de lîngă Kim, și ea începu să vorbească imediat. După ea vorbi alta, apoi alta și alta.

Elizabeth își dădu seama brusc că era rîndul ei.

Toate se uitau la ea.

Stau aici ca o stîncă, așa-i, Meg? Ar fi arătat ca o idioată dacă zicea pas. Inspiră adînc.

– Eu sînt Elizabeth. Sînt o casnică obișnuită, cu două fete mari. Stephanie are aproape douăzeci și unu de ani; Jamie are nouăsprezece. Nu sînt divorțată, nici văduvă, nici părăsită. Tot ce nu e în regulă la viața mea e numai din vina mea.

– Nu condamnarea e ceea ce căutăm noi, spuse Sarah. Ne interesează ce vrei de la viață. Visurile tale, Elizabeth.

Elizabeth știa că, dacă nu răspundea, rîndul ei avea să țină o veșnicie.

– Pe vremuri pictam. Surprinzător, vorbele rostite cu glas tare dureau.

– Eu lucrez la un magazin de articole pentru pictură. Picture Perfect de pe Chadwick, spuse una dintre femei. Vino acolo sîmbăta asta, și am să te ajut să găsești tot ce îți trebuie.

Elizabeth avea o grămadă de articole pentru pictat. Vopselele și pensulele erau ultimul lucru de care avea nevoie un pictor, și nici un grup de sprijin n-ar fi putut s-o convingă de contrariu.

– N-are rost, zău.

– Nu-ți fie frică, spuse Sarah. Cumpără vopselele și vezi ce se întîmplă.

– Ai noroc, spuse visătoare Joey. De fapt, tu ai o pasiune. Eu vin de luni de zile la întruniri și încă n-am nici un indiciu.

– Aș vrea și eu să pot picta, spuse altă femeie.

Elizabeth se uită la chipurile din jurul ei. Ele credeau că treaba asta o ajuta. În realitate, o făcea să se simtă mai rău.

– Sigur. Aș putea să încerc, spuse ea doar așa ca să-i treacă rîndul. Probabil că ar fi amuzant să pictez din nou.

Se gîndi că femeile aveau să înceapă să danseze.

În afară de Kim, care stătea acolo, îmbrăcată în negrul ei de doliu, și se uita la Elizabeth, pîrînd că înțelege mai bine situația.

Săptămîna următoare, Jack și Sally lucra optsprezece ore pe zi. Ajungeau devreme la birou – Jack pleca de acasă înainte să răsară soarele – și stăteau pînă tîrziu. Ba, de două ori, el dormise pe canapeaua din biroul său.

Intervievaseră zeci de persoane, urmăriseră nenumărate piste, și încercaseră să forțeze niște uși închise.

Insinuări, anecdote, bîrfe – așa ceva găsiseră din belșug. După toate relatările, Drew era un tînăr desfrînat, nu prea deștept, care avea o părere exagerat de bună despre el, și aproape un dispreț total față de sentimentele altora; credea cu toată convingerea că regulile societății nu erau valabile și pentru el. Cu alte cuvinte, era o adevărată pacoste.

Era și cel mai bun atlet student din Oregon, cel mai bun jucător de baschet din stat din ultimii douăzeci de ani. Mulți spuneau că el putea să conducă echipa Panther, urmărită de ghinion, la primul ei titlu de campioană NCAA din acest sezon.

Nu prea era de mirare că nici unul dintre jucătorii de la Panther nu voia să stea de vorbă cu el – nici măcar cît să spună un *fără comentarii*. Antrenorul de baschet fusese indisponibil toată săptămîna. Și se părea că nimeni nu văzuse incidentul cu fata, în afară de sora lui Sally. Pe scurt, nu aveau nici o dovadă. Nimeni nu-l plăcea pe Drew Grayland, asta era limpede, dar nimeni nu voia să spună ceva oficial.

După încă o zi fără nici un rezultat, Jack și Sally se duseră la un restaurant să ia cina. Se așezară într-un separeu din spate, slab luminat și liniștit.

– Acum ce facem? întrebă Sally.

Jack ridică privirea din însemnările împrăștiate pe masă. Îl miră să descopere că localul era aproape gol. Când mai veniseră aici să ia cina, toate mesele erau ocupate.

– Cred că-i vremea să mai bem un pahar. Ridică mâna și îi făcu semn chelneriței.

Ea veni repede și trase un creion de după ureche.

– Ce să vă aduc, domnule Shore?

Jack zîmbi obosit, dorindu-și – nu pentru prima dată – să nu fi fost recunoscut. Simțea că avea chef să se îmbete.

– Dewar's cu gheață.

– Margarita cu gheață, fără sare, spuse Sally.

Chelnerița se întoarse după câteva clipe cu băuturile.

Jack sorbi din pahar, uitîndu-se iar la însemnări. Se uită o oră la ele, încercînd să depisteze ceva ce îi scăpase. Cineva cu care nu vorbise. Dar nu găsi nimic. Nu-și dădea seama unde naiba să se mai ducă. Tot ce știa sigur era că dăduse greș. Iarăși. De data asta, o trăsese după el și pe Sally cea cu ochi luminoși.

– Henry se întoarce mîine din Australia. Poate că ar trebui să-i dai lui tema asta.

– Noi vom face reportajul ăsta. Tu și cu mine.

Încrederea ei părea neclintită. În ciuda tuturor *fără comentarii* și a fundăturilor, ea continua să creadă în Jack. El nu mai ținea minte cînd se întîmplase ultima dată ca cineva să fi avut atîta încredere în el.

Se uită la ea. Chiar și acum, cînd lucrurile mergeau așa de prost, ochii ei negri străluceau de optimism. Și de ce nu? Avea douăzeci și șase de ani. Pentru ea, viața abia începea; aveau să mai treacă mulți ani pînă cînd ea va fi învățat gustul amar al dezamăgirii.

La vîrsta ei, el fusese la fel. După trei ani de vis la UW, și acel minunat premiu Heisman, fusese recrutat de o echipă

amărită care avea nevoie de el cu disperare. În spatele unei linii ineficiente, fu nevoit să-și dea sufletul doar ca să rămână în viață, dar muncise din greu și jucase din toată inima. Trei ani mai târziu, îl luaseră cei de la Jets.

Acela fusese primul din anii de aur.

La al patrulea meci din primul lui sezon la New York, mijlocașul de pornire se rănise, și venise momentul lui Jack. În meciul acela dăduse trei pase de touchdown. La sfârșitul sezonului, nimeni nu mai ținea minte numele mijlocașului pe care îl înlocuise. Se născuse *Fulgerul Săritor Jack*. Mulțimea îi scanda numele; aparatele de fotografiat fulgerau oriunde se ducea. Își condusesese echipa la câștigarea Supercupeii. Din așa ceva erau făcute legendele. Ani de zile fusese o supervedetă. Un erou.

Apoi fusese accidentat.

Jocul s-a sfârșit. Cariera s-a încheiat.

– Jack? Glasul lui Sally îl readuse la realitate. Ce s-a întâmplat cu tine?

El oftă. *Trebuia să mă aștept.*

– Când eram mică...

Oh, bine.

– Mă uitam cu tata la fotbal. Tu erai jucătorul lui preferat. Sublinia orice mișcare pe care o făceai, analiza fiecare pasă pe care o dădeai. Aveam unsprezece ani când a murit – cancer – dar când îmi amintesc de zilele acelea, mă gândesc întotdeauna la fotbal. În fiecare zi după școală, stăteam lângă patul lui de spital. La sfârșit de săptămână, ne uitam împreună la meciuri. Cred că era mai bine decît să vorbim. Se uită la el. Îi luă o secundă să zîmbească. Întotdeauna spunea că ești cel mai bun mijlocaș, iar acum ești în Portland, Oregon, la postul cu cel mai mic rating din oraș. Ce s-a întâmplat?

Mai devreme sau mai târziu, toți întrebau asta. *Cum ai pierdut totul?* Întotdeauna dădea același răspuns.

– Știi că mi-am paradit genunchiul.

Ea se aplecă în față, uitându-se grav la el.

– E mai mult de atât, nu-i așa?

Momentul acesta deveni dintr-o dată periculos; o lunecare înceată, conștientă spre marginea intimității. El cunoștea pericolul, bineînțeles. Fiecare bărbat de vârsta lui îl cunoștea, însă el se simțea singur de foarte mult timp, iar în momentul de față povara aceea părea mai grea ca înainte.

– A început în spital.

În mod uimitor, îi povesti totul, cum ajunsese dependent de analgezice, și cum își pierduse postul de la *Fotbalul de luni seară*.

Toate astea erau pentru el ca o mână de cioburi de sticlă, numai muchii tăioase și lumină reflectată. Știa că dacă strângea pumnul prea tare mâna avea să-i sîngereze, dar nu se putea opri.

Se străduise din greu să lase impresia că pierderea fotbalului nu conta, însă jocul fusese viața lui. Fără acesta zilele și nopțile se depănau ca niște scene dintr-un film alb-negru. Se anesteziase cu pilule și alcool. Excesele lui deveniseră de notorietate. De la băiatul de aur, ajunsese animalul de petrecere. Existau perioade foarte mari de care nici măcar nu-și amintea.

Însă accidentul îl ținea minte. Se întâmplase târziu, sau devreme, depinde de cum privești, într-o noapte rece cu ninsoare. N-ar fi trebuit să conducă, nu după o noapte lungă de beție la Village Vanguard. Dar știuse ce se întâmplase. Cel mai bine își amintea de scrișnetul anvelopelor și de mirosul de cauciuc ars.

– N-am accidentat pe nimeni, spuse el încet, însă nu asta era ideea. Impresarul meu a ținut povestea departe de ziare, dar cariera mea s-a terminat oricum. După o perioadă de dezintoxicare, singura slujbă pe care am primit-o a fost la o

televiziune locală din Albuquerque. Urcușul înapoi a fost lung și lent.

Se uită la Sally și știi că ceva se schimbase între ei. Pentru prima dată, ea se uita dincolo de Jackson Shore – legenda fotbalului, la bărbatul care era el pe dinăuntru.

Încercă să-și mute privirea. Nu putu.

Ea îi atinse brațul.

– Cu povestea asta o să facem amândoi carieră.

Atingerea ei fu ca o scînteie electrică.

Își impuse să se uite la hîrțile împrăștiate în fața lor. Încercă să citească. Cuvintele îi jucau înaintea ochilor, fără înțeles și fără legătură. Apoi observă ceva.

– Campusul se închide astăzi pe perioada vacanței de iarnă.

– Știi.

Trebuia să facă *ceva*. Orice era mai bine decît să stea aici și să jinduiască la o femeie pe care nu o putea avea.

– Ce-ai zice să ne întoarcem? Administratorii și personalul vor fi plecați. Poate că cineva va vorbi cînd nu sînt paznicii în preajmă.

– Merită să încercăm.

Jack achită nota de plată, apoi plecară.

Întorși în campus, încercară în toate locurile obișnuite, își căutară toate sursele anterioare. Făcură totul pentru a nu fi ignorați, pentru a putea fi găsiți ușor.

Nimic.

În cele din urmă, opriră în parcare și rămaseră în mașină, sub un felinar care arunca o lumină puternică. O ploaie argintie umplea de mărgele parbrizul.

– Cred că asta e, spuse el în cele din urmă, întinzînd mîna spre cheia din contact. Aruncă o privire spre ceasul de bord și văzu că era unu noaptea. În cîteva ore trebuia să fie iar gata de lucru.

Un ciocănit în geam îi sperie de moarte.

Jack coborî geamul. Acolo, lipit de portieră, se afla un ofițer de poliție din campus, fără uniformă, cu care încercaseră să vorbească mai devreme. Sally își luă imediat carnetul și îl deschise la o pagină goală.

– Vă interesează mizeria de Drew Grayland? întrebă în șoaptă ofițerul.

– Da. Am auzit că sîmbăta trecută a fost ridicat pentru conducere sub influența alcoolului.

– Nu-i nimic nou în asta. Sportivii ăștia ies basma curată mereu. Mi-e silă. Am și eu fete, știți?

– Poți să confirmi că Drew a fost arestat sîmbătă noaptea?
Ofițerul rîse.

– Arestat? Mă îndoiesc.

– Cum te numești?

– Mark Lundberg.

– Putem să te cităm oficial?

Ofițerul clătină din cap.

– Am doi copii de hrănit. Nu pot să iau parte la lupta asta. Dar nu mai pot să stau deoparte și să nu fac nimic. Poftim. Strecură un plic pe geamul deschis.

Jack își aruncă privirea pe plic. Nu scria nimic pe el. Cînd ridică ochii, Lundberg dispăruse.

Jack deschise plicul, scoase niște foi și se uită în trecut pe ele.

– Oh, Dumnezeuule...

– Ce e? întrebă cu emoție Sally.

– Niște rapoarte. Patru femei l-au acuzat pe Drew Grayland de viol.

– Și n-a fost niciodată arestat?

El se întoarse și se uită la ea.

– Niciodată.

Elizabeth se uită pentru ultima oară pe lista cu ce avea de făcut.

Colete la poștă.

Ridicat lucruri de la spălătorie.

Oprit corespondența.

Oprit livrare lapte.

Schimbat baterii detectoare de fum.

Confirmare locuri.

Totul era făcut. Mîine pe timpul acesta avea să fie acasă la tatăl ei, înconjurată de fetele ei și de familie, sărbătorind un Crăciun de modă veche.

După o ultimă trecere în revistă a casei, își luă poșeta și se îndreptă spre mașină.

Ajunse în Portland la timp. Pentru prima dată nu ploua, iar străzile din centru erau liniștite. În alți ani străzile astea erau înșesate de cumpărători. Anul trecut a fost nevoită să aștepte aproape o oră la raionul de ambalat de la Meier and Frank; anul acesta, nu era deloc coadă.

La postul de televiziune, își lăasă mașina în parcare subterană în zona destinată vizitatorilor și urcă în hol.

– Bună, Eleanor, îi spuse ea recepționerei cu cercel în nas. Sărbători fericite.

– Bună ziua, doamnă Shore. Eu nu sărbătoresc Crăciunul – e prea comercializat –, dar mulțumesc oricum. Și dumneavoastră la fel.

Elizabeth își înfrînă un zîmbet. Ea nici în tinerețe nu fusese atît de pătimașă. În timp ce surorile ei din frăție petreceau nopți lungi la B&O Espresso de pe Capitol Hill dezbătînd schimbările politice din Iran, ea se cufunda pe tăcute în pictat.

Retrospectiv, își dori să fi fost ceva mai rebelă. Un trecut

în care să fi avut cercel în nas și tatuaje probabil că i-ar fi prins foarte bine unei femei ca ea.

Urcă scările și descoperi că biroul lui Jack era gol. Uitându-se îngrijorată la ceas, se grăbi spre studio, se prezentă și apoi se strecură în camera întunecoasă. Aici erau mai puțini oameni ca de obicei – probabil o echipă redusă din cauza sărbătorilor.

Jack stătea pe platou la un birou mare. Complet machiat, cu luminile strălucindu-i pe față, arăta frumos ca o vedetă de cinema. Ca de obicei. Era nedrept că el se ținea atât de bine, în timp ce ea aluneca spre apus, se gândi ea.

– În acest raport exclusiv, spunea el, Canalul 6 a descoperit un număr de plângeri de abuz sexual formulate împotriva centrului echipei Panther, Drew Grayland. În ultimii doi ani, patru femei l-au acuzat pe domnul Grayland de viol sau hărțuire sexuală. Conform șefului poliției, Stephan Landis, oficialii din campus n-au predat aceste rapoarte poliției din Portland. Directorul sportiv al Universității Olimpice, Bill Seagel, n-a avut nimic de comentat azi când i s-a solicitat părerea despre aceste afirmații, în afară de a spune că, după cunoștințele lui, n-a fost formulată nici o acuzație împotriva lui Grayland. Antrenorul Rivers a confirmat că centrul său vedetă se va lansa împotriva UCLA săptămîna viitoare. Vom continua să urmărim această poveste, și vă vom ține la curent cu informațiile care ne vor parveni.

Jack îi zîmbi reporterei de lîngă el. Vorbiră o secundă sau două, apoi Jack își scoase microfonul și se ridică. În timp ce traversa încăperea, o observă pe Elizabeth și zîmbi larg. O luă de mîină și o conduse în biroul lui, rîzînd în timp ce închidea ușa cu piciorul.

– Îți vine să crezi, Birdie? Am făcut-o. Rîse. Asta e tema

la care am lucrat săptămîna trecută. Cu puțin noroc, rețelele o vor recepționa. O luă în brațe și o ridică.

Se bucurară împreună. Nimeni nu avea succes ca soțul ei. Așa fusese mereu. În vremurile bune, Jack era un torent înspumat care te lua pe sus.

El slăbi îmbrățișarea și ea reveni pe podea.

Se uitară lung unul la celălalt; zîmbetele lor se stinseră încet. După un moment lung și stînjenitor, ea spuse:

– Ești gata de plecare? Se uită la ceas. Avionul nostru decolează în două ore.

Jack se încruntă.

– Plecăm mîine.

Ticălosul. Iar o făcuse.

Ea fu mîndră de stăpînirea sa de sine cînd spuse simplu:

– Nu. Plecăm azi. Douăzeci și doi decembrie.

– La naiba!

– Bagajele tale sînt în mașină, nu-ți face griji. Am împachetat eu tot. Tu trebuie doar să conduci pînă la aeroport.

Ușa biroului se deschise brusc. O tînără într-o rochie gri tricotată și cizme pînă la genunchi intră în fugă.

– N-ai să crezi asta, spuse ea înaintînd grăbită. Străbătu jumătate de cameră pînă să-și dea seama că Jack nu era singur. Se opri și îi zîmbi cu amabilitate lui Elizabeth. Îmi pare rău că vă întrec. Dar e o știre importantă. Eu sînt Sally.

Elizabeth zîmbi forțat. Era prea supărată pe soțul ei ca să fie sociabilă.

– Bună, Sally. Parcă ne-am mai întîlnit la picnicul de Ziua Muncii.

– A... da.

E limpede, am făcut impresie.

– Scuze pentru întrecere, Jack, dar eram sigură că ai vrea să vezi asta. Îi întinse lui Jack o foaie de hîrtie. Alte trei femei au înaintat plîngerii împotriva lui Grayland.

– L-au arestat?

– Nu încă. Antrenorul Rivers a spus, citez: „În țara asta grozavă a noastră, un om e nevinovat pînă se dovedește că e vinovat“.

– Cu alte cuvinte, Drew joacă pînă cînd e băgat la închisoare.

– Exact. Dar uite care este adevărata veste grozavă. Tocmai am primit un telefon de la una din fete. Vrea să vorbească cu tine. În fața camerelor.

– Ne întîlnim în hol în treizeci de minute. Vom elabora un plan de bătaie.

– S-a făcut. Salutînd-o în grabă pe Elizabeth, Sally ieși din cameră, trîntind ușa după ea.

Elizabeth se uită la soțul ei.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu vii cu mine.

El o luă în brațe.

– Ei, hai, iubito, îi murmură el la ureche, știi cîtă nevoie am de asta. Ca de aer.

Iar nevoile tale sînt întotdeauna importante, nu-i așa, Jack?

O enerva că nu putea să spună asta cu glas tare. La ce vîrstă avea să învețe în sfîrșit să spună ce gîndea?

– Și am să fiu acasă la tatăl tău înainte de Ajunul Crăciunului, promise el.

Glasul lui era moale ca mătasea, seducător. Ea știa că el nu se îndoia deloc că avea să iasă ca el. Se aștepta ca ea să-l aprobe în toate.

– Vorbești serios, Jack?

– Da.

– Bine, iubitule. Am să mă duc eu înainte.

El o sărută apăsător și îi dădu drumul.

– Te iubesc, Birdie.

Ea vru să-i răspundă, dar nu putu. El oricum nu observă. Minteia lui o urmăse deja pe ușă pe tînăra Sally.

Mai tîrziu, în timp ce străbătea parcare pustie, Elizabeth se întrebă – și nu pentru prima dată – cît se putea îndoi o femeie pînă să se rupă.

Elizabeth nu suferea să meargă singură cu avionul. I se părea că toată lumea se uită la ea. La nici unul din zboruri nu scotea o vorbă în afară de „mulțumesc“, și stătea permanent cu nasul într-un roman.

La agenția de închiriat mașini din Nashville, alese un Ford Taurus alb și completă formularul. Nu mai făcuse asta niciodată. Întotdeauna stătuse tăcută deoparte, lăsîndu-l pe Jack să se ocupe de toate. Treaba ei era să păstreze documentele la un loc sigur pînă aduceau mașina înapoi.

Cînd totul fu gata, se sui în mașină și porni spre sud.

Fiecare milă parcursă îi calma nervii.

Era iar în iubitul ei Tennessee, singurul loc din lume pe lîngă Echo Beach unde se simțea acasă.

Cînd ajunse la Springdale, semnaliză și ieși din autostradă.

Mai întîi, observă schimbările. Springdale se dezvoltase în cei trei ani care trecuseră de la ultima ei vizită. Partea principală a orașului migrase spre est, de parcă toate acele clădiri vechi și superbe erau purtătoare a unei boli transmisibile. Ele stăteau adunate laolaltă, o enclavă de cărămidă și mortar îngrămădită în jurul a ceea ce fusese odată singurul semafor din oraș.

Acum Springdale era străbătut de o șosea cu patru benzi, încadrată pe ambele părți de șiruri lungi de magazine, toate împodobite cu roșu și verde de Crăciun.

Iar acolo, la intersecția dintre First Street cu Main Street, între un nou magazin Kroger și un restaurant Cracker Bar-

rel, era taverna pe care o iubise tatăl ei. Nu o dată Elizabeth îl tîrîse acasă de acolo...

Vai, iubito, nu poate să fie încă ora de cină, nu-i așa? spunea el mereu cu glasul acela bubuitor al lui, gata să izbucnească în rîs.

La o milă în afara orașului, șoseaua se îngustă, avînd numai două benzi, și Elizabeth era din nou în locul unde crescuse. De o parte și de alta a șoselei liniștite se întindeau cît vedeai cu ochii cîmpuri de tutun pustii, întrerupte pe alocuri de pîlcuri de copaci golași. Peste toate tronau cîteva gospodării țărănești, casele fiind ascunse vederii de copaci veșnic înfrunziți, plantați cu grijă. Singurele semne de progres erau casele din prefabricate și panourile de afișaj care se uitau la ele de sus.

Mai înainte, era o intersecție. Pe unul din colțuri era un stîlp înalt; în vîrfurile lui, pe o platformă metalică, stătea un tractor portocaliu ruginit. Era de atîta timp indicatorul intrării în Sojourner Road încît nimeni nu mai ținea minte cînd fusese pus acolo.

Elizabeth cota pe drumul lung cu pietriș care mărginea proprietatea tatălui ei. La dreapta, totul îi aparținea lui Edward Rhodes. Acri și acri de pămînt roșu. Curînd, urmau să se facă însămînțările. În iulie, porumbul avea să fie înalt cît omul. În octombrie, frunzele aveau să fie arămii și subțiri ca hîrtia, iar cînd veneau vînturile începutului de iarnă, tulpinile aveau să sune ca un stup de albine. Țsta era circuitul pămîntului, măsurătoarea timpului. Totul în lumea tatălui ei era legat de anotimpuri. Lucrurile veneau și plecau, trăiau și mureau după soare.

În cele din urmă ajunse la alee. Deasupra drumului se curba un uriaș arc de metal spiralat. Legănîndu-se blînd în adierea ușoară, era un indicator de aramă, coclit de vreme, pe care scria: SWEETWATER.

Elizabeth slăbi pedala de accelerație. Mașina înaintă încet pe alee. De o parte și de alta, ramurile golașe ale copacilor se întindeau rugătoare spre cerul cenușiu de iarnă.

Era acasă.

Casa de cărămidă în stil federal se înălța mândră în curtea îngrijită, încadrată de un gard viu, tuns cu măiestrie, a cărui linie perfectă era întreruptă ici și colo de nuci bătrâni. De creanga unuia din acei pomi mai atârna încă leagănul făcut dintr-o anvelopă care, în copilărie, fusese locul preferat de joacă al lui Elizabeth, în zilele însorite de vară.

Elizabeth trase în fața hangarului pentru trăsura transformat în garaj și opri motorul. Când coborî din mașină, simți miros de foc de lemne, de pământ ud și de frunze putrede. Își scoase din mașină geanta cu lucrurile, se îndreptă spre ușa din față, și sună.

După câteva clipe de tăcere se auzi un târșăit de pași și un glas înăbușit.

Tatăl ei deschise ușa. Purta o cămașă de flanelă în carouri și o pereche de pantaloni șifonați de culoare kaki. Avea părul alb, zburlit ca al lui Albert Einstein, și un zîmbet suficient de larg pentru a frînge o inimă de fată.

– Sfeclă de zahăr, spuse el cu glasul său grav, târăganat și gros ca melasa. Nu ne așteptam să vii așa de repede. Hai, intră, nu sta acolo holbându-te la mine. Îmbrățișează-l pe bătrînul tău.

Ea își ni înainte. Brațele lui mari se înlănțuiră în jurul ei, făcînd-o să se simtă iar mică, tînără. El mirosea a copilăria ei, a fum de pipă, aftershave scump și gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Cînd se dădu înapoi, el îi atinse fața. Întotdeauna o uimise că o mîină atît de mare putea să fie atît de blîndă.

– Ne-a fost îngrozitor de dor de tine. Se uită în spate, în lungul holului. Grăbește-te, mamă, a venit fetița noastră.

Răspunsul veni imediat. Elizabeth auzi țâcănitul de tocuri înalte pe pardoseala de marmură. Apoi simți miros de flori – gardenii. Parfumul-semnătură al mamei ei vitrege.

Anita apăru în fugă de după colț, îmbrăcată în pantaloni de seară din mătase vișinie și încălțată cu pantofi negri cu toc cui, înalt. Părul ei blond platinat, lung, era răsucit și prins în vârful capului. Când dădu cu ochii de Elizabeth, slobozi un mic țipăt.

– Vai, Birdie, nu te așteptam atât de devreme! Dădu să se repeadă spre Elizabeth gata de a o îmbrățișa, dar în ultima clipă se opri brusc și se alătură soțului ei. Ce bine că ai venit acasă! N-ai mai fost de mult.

– Da, a trecut ceva timp.

– Ei bine... Zîmbetul Anitei venea și pleca. Urmă una din acele pauze stinghere care punctau întotdeauna conversațiile dintre Anita și Elizabeth. Mai bine mă duc să văd ce e cu cidrul. Tată, condu-o pe Birdie în camera ei.

Elizabeth se strădui să-și mențină zîmbetul. Dintre toate obiceiurile enervante ale mamei ei vitrege (și erau o legiune), faptul că îi spunea soțului său „Tată“ era pe primul loc.

El luă geanta de voiaj a lui Elizabeth și o conduse la etaj în vechiul ei dormitor; acesta era exact cum fusese întotdeauna. Pereți de culoarea lămîii, podea de stejar, ca mierea, un pat mare, alb, cu picioare, pe care tatăl ei îl adusese tocmai din Memphis, o bibliotecă și un birou, ambele albe. Cineva – Anita, probabil – aprinsese aici o lumînare; în încăperea mirosea a brad. Pe peretele cu biroul se mai afla încă o fotografie înrămată a lui Davy Jones, cu autograf. *Pentru Liz, cu toată dragostea, Davy.*

Elizabeth o găsisse într-o sîmbătă după-amiază la o licitație din apropiere de Russellville. Timp de trei ani – între clasele a șaptea și a noua – fusese cel mai valoros lucru al ei. După

un timp, practic uitase că autograful nu fusese scris pentru ea personal.

– Și unde-i băiatul de aur? întrebă tatăl, în timp ce ținea în brațe geanta ei.

– A transmis o știre importantă și mai are nevoie de o zi ca s-o finalizeze. O să fie aici mâine.

– Păcat că n-a putut veni cu tine. O spuse încet, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, sau poate mai puțin.

Ea nu putu să-l privească.

– Da.

Tatăl ei știa că între ea și Jack ceva nu era în regulă. Bineînțeles că știa; întotdeauna văzuse prin ea. Dar nu voia să insiste. Dacă exista un lucru pe care o familie din Sud știa să-l păstreze, acela era un secret.

– Mamă-ta ne-a făcut niște cidru fierbinte, spuse el în cele din urmă. Să mergem pe verandă.

– Nu e mama mea. Reacția fu automată. În clipa în care o spuse, își dori să n-o fi spus. Îmi pare rău, zise ea, dînd neajutorată din mâini.

Nu avea rost să mai vină cu scuze și explicații, n-ar fi fost decît niște vorbe goale, iar ea și tatăl ei știau asta. Elizabeth și Anita nu se înțeleseseră niciodată. Simplu. Iar acum era mult prea tîrziu ca să mai schimbe ceva... sau să pretindă contrariul.

Tatăl ei scoase un oftat adînc de dezamăgire, apoi spuse:

– Să mergem afară. Povestește-mi despre viața ta palpitantă în acea junglă tropicală yankee.

Ca de o mie de ori înainte, coborîră braț la braț scara în spirală din mahon, traversară holul de la intrare pardosit cu dale de marmură albă și neagră, și se îndreptară spre bucătărie, de unde îi îmbia aroma de scorțișoară a cidrului fierbinte.

Elizabeth își făcu curaj pentru încă o rundă de conversație stingher politicoasă cu mama ei vitregă dar, spre ușurarea ei,

bucătăria era goală. Pe blatul din lemn de culoare deschisă, pe care se tranșa carnea, erau două căni și, între ele, o zaharniță de argint.

– Nu uită niciodată că tu bei cu zahăr, spuse tatăl ei.

Elizabeth dădu din cap.

– Du-te afară; vin și eu cu cidrul.

După ce el porni spre ușă, ea turnă două căni de cidru și le duse afară.

Veranda din spate nu era, de fapt, deloc o verandă; era un spațiu pătrat, acoperit și pardosit cu dale de piatră. Glicina și iasomia se încolăceau în jurul stîlpilor albi, tulpinile lor fiind la fel de groase și noduroase precum brațele unui bătrîn, iar deasupra capului plantele atîrnau ca niște frînghii. Acum, în mijlocul iernii, spațiul avea un aspect vag sinistru, dar în primăvară, cînd de-a lungul acelor vițe maro, aparent moarte, aveau să explodeze lăstari verzi, glicina va acoperi această verandă din spate într-un umbrar parfumat. Dincolo, ghemuită în întuneric, era grădina mamei ei.

Mai multe scaune din oțel forjat îmbrățișau spatele casei.

Elizabeth îi dădu tatălui său cana cu cidru și se așeză pe un scaun lîngă el.

– Îmi pare bine că anul ăsta ai putut să vii acasă.

Ceva în felul în care o spuse o deranjă. Se uită repede la el.

– Totul e în regulă? Ești sănătos?

El rîse cu poftă.

– Ei, hai, sfeclă de zahăr, nu încerca să mă faci bătrîn înainte de vreme. Mă simt perfect. Ce naiba... Anita și cu mine avem de gînd să mergem în Costa Rica la primăvară. E un loc acolo, Cloud Mountain, care-mi merge la inimă. La anul o să ne ducem în Machu Picchu. Mă bucur că ai reușit să vii, atîta tot. Îmi era dor să vă văd pe tine și pe nepoatele mele.

– Cred că ai uitat să-l menționezi pe Jack, remarcă ea sec.

– La fel cum tu uiți întotdeauna s-o menționezi pe Anita. La naiba, iubito, bag seamă că sînt prea bătrîn ca să-mi mai fabric niște sentimente. Dar atîta timp cît tu ești fericită cu băiatul de aur, sînt fericit și eu. Se uită pieziș la ea. Ești fericită, nu-i așa?

Ea rîse, dar, chiar și pentru auzul ei, rîsul era fragil.

– Lucrurile merg grozav. Casa începe în sfîrșit să prindă formă. Trebuie să vii la noi anul ăsta. Poate de Ziua Națională. Iulie e o lună frumoasă pe coastă.

– De doi ani tot aud de coasta ta frumoasă, dar de fiecare dată cînd îmi dai telefon plouă. Și asta include și lunile de vară.

De data asta, rîsul lui Elizabeth fu adevărat. Se rezemă de speteaza scaunului și se uită la curtea care, odată, părea atît de mare. Tulpinile din grădina mamei ei licăreau în lumina lunii. Dedesubt, auzea murmurul pîrîiașului care, în perioada asta a anului, era aproape un rîu. Vara, însă, era o panglică leneșă de apă unde se împerecheau libelulele.

Își aminti de un moment petrecut în această curte din spate cînd era mică. Fusese după înmormîntarea mamei sale. Momentul în care își dăduse seama că mama ei dispăruse cu adevărat. Pe vecie.

Stătea pe iarbă, ascultînd murmurul îndepărtat al conversației adulților. Era primăvară – aprilie – și aerul nopții mirosea a caprifoi și iasomie, parfumuri atît de iubite de mama ei. După ce toată lumea plecă, tatăl ei veni și se așeză lîngă ea. *Vrei să dormi noaptea asta în camera mea, sfeclă de zahăr?*

Asta îi spusese. Nimic despre mama sau despre durere, sau despre nesfîrșita tristețe ce avea să vină. Doar o simplă întrebare care era sfîrșitul unei vieți și începutul alteia noi.

Ea își aminti cât de dărimat arătase ei, și cât de mult o înspăimântase acest lucru. Ea știuse adevărul din clipa în care i se spusese că mama ei plecase în cer, dar abia atunci, de la tatăl ei, învățase ce e frica.

Se uită în noapte și spuse:

– Tot așa arăta luna și în noaptea aceea.

– Care noapte?

– A înmormântării mamei, spuse ea încet, auzind icnetul tatălui ei la pomenirea subiectului tabu. Stătusem toată ziua în curtea din spate. Cred că toată lumea din district a venit și m-a îmbrățișat.

Tatăl ei se ridică. În lumina palidă a lunii, arăta mai slab decît de obicei.

– Cred că e vremea să mă duc la culcare. Se aplecă, îi dădu la o parte părul de pe ochi și o sărută pe frunte. Noapte bună, Birdie.

N-ar fi trebuit să pomenească de mama. Țsta fusese întotdeauna modul cel mai sigur de a scăpa de tatăl ei. El era la ușa de plasă cînd ea prinse curaj ca să spună încet:

– Tu nu vorbești niciodată despre ea.

El se opri. Ușa se deschise cu un scîrțîit. I se păru că-l aude oftînd.

– Nu, nu vorbesc.

Auzind asta, ea știu că discuția se încheiase. Finalitatea din glasul lui era inconfundabilă. Ca de obicei, ea cedă cu grație, știind cât de mult îl durea să-și amintească de mama.

– Noapte bună, tată. Spune-i Anitei că ne vedem dimineață.

– Unele răni sînt adînci, Birdie, spuse el cu glas moale. Ai face bine să nu uiți asta.

Apoi, ușa se închise cu un pocnet, și Elizabeth se pomeni singură.

5

Fata care ieșise în față – Andrea Kinnear – locuia cu două colege într-o casă mică din cărămidă din anii '30, aproape de universitate. O curte neîngrijită ducea pînă la o verandă înțesată de cutii și scaune desperecheate. Singurul ornament de sărbătoare era un om de zăpadă colorat, lipit pe fereastra din față. O grămadă de cutii goale de bere Rainier forma o piramidă lîngă ușă.

Jack se opri la poartă.

– Voi așteptați aici, le spuse el lui Sally și lui Kirk, cameramanul. Lăsați-mă să mă prezint eu mai întîi.

Se uită la casă, apoi intră pe poartă.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, un interviu filmat cu victima unei infracțiuni violente, și era emoționat.

Presupusa victimă.

Era genul de distincție care conta în branșa știrilor. Profesioniștii precum Dan Rather și Bob Costas probabil că nici nu trebuia să-și reamintească de asta.

Aici Jack era în afara domeniului său, fără doar și poate. Dar n-ar fi lăsat să-i scape nici mort subiectul.

Înaintă pe dalele de beton crăpate și năpădite de mușchi și urcă pe veranda dărăpănată. Sally și Kirk îl urmară la o distanță care sugera respect.

Jack bătu la ușă.

Trecură cîteva momente, atît de multe încît începu să-și facă griji că Andrea se răzgîndise. Se uită în spate la Sally, iar aceasta ridică din umeri.

Apoi ușa se deschise. În prag stătea o tînără micuță și

palidă, cu părul de culoarea morcovului. Era îmbrăcată cu o fustă de stofă cu țesătură în diagonală, o bluză albă și un sacou bleumarin.

– Bună ziua, domnule Shore. Își drese glasul, apoi adăugă:
Eu sînt Andrea.

– Îmi pare bine de cunoștință, Andrea. Te rog să-mi spui Jack. Iar aceasta este asistenta mea, Sally Maloney.

Sally făcu un pas înainte.

– Bună, Andrea. Am vorbit la telefon.

– Mă bucur să te cunosc.

Andrea se dădu la o parte și spuse:

– Intrați.

Jack îi făcu semn cameramanului, care porni imediat spre casă.

Andrea îi conduse într-o cameră mică de zi, înțesată de mobilă cumpărată la licitație. Toate mesele erau acoperite de hîrtii și căni de cafea. Se întoarse spre Jack.

– Unde vrei să mă așez?

Răspunse Kirk:

– Pe scaunul ăla de lângă fereastră.

Andrea se așeză, cu spatele țepăn și mîinile adunate strîns în poală.

Jack se așeză în fața ei, pe o sofa cu tapițerie din denim decolorat. În timp ce se instala camera de filmat, se uită pentru a mia oară prin însemnări; apoi le puse deoparte.

– Am să-ți pun niște întrebări foarte directe, bine? Nu vreau să te iau prin surprindere. Se încruntă. Dintr-o dată, ea i se păru foarte fragilă. Ești sigură că vrei să faci asta?

– E doar... umilitor.

Sally înaintă, îl atinse pe Jack pe umăr, apoi se retrase. Țsta era semnul; acum camera mergea. Jack știa că putea să se oprească, s-o prezinte pe Andrea și să înceapă oficial

interviul, dar nu voia să întrerupă ce începuse deja. Se aplecă spre ea și spuse:

– N-are de ce să-ți fie rușine, Andrea.

Ea încercă să zîmbească. Ți se frîngea inima s-o vezi.

– Ce zici de prostie? Nici măcar n-am apucat să-l cunosc.

L-am văzut în partea cealaltă a camerei și l-am recunoscut – toată lumea îl știe. În liceu eram șefa galeriei, și mă duceam la meciurile lui. Părea întotdeauna... perfect. Știam că fetele erau grămadă pe el tot timpul, iar eu nu eram destul de drăguță, nici destul de sigură pe mine, dar în noaptea aceea băusem cîteva pahare și aveam curaj. M-am gîndit: *Poate*. Așa că m-am dus și am intrat în vorbă cu el. La început a fost foarte drăguț. Se uita la mine de parcă eram cineva care conta. Cînd s-a dus după o bere, s-a întors cu una și pentru mine, iar cînd alte fete au venit la el, le-a alungat și a rămas cu mine. Felul în care îmi zîmbea... mă atingea cînd vorbea... m-a făcut să mă simt deosebită. Glasul i se frînse. Își duse degetele la cruciulița de aur care îi atîrna la gît de un lăntișor fin.

Jack se gîndi: *Ești deosebită, n-ai nevoie să ți-o dovedească un băiat*. I-ar fi plăcut să spered ca asta să le-o fi spus cineva și fetelor lui.

Ea dădu drumul cruciuliței, și mîna îi căzu în poală, urmată de privire.

– După un timp, petrecerea a început să se spargă. Drew...

– Grayland?

– Da. Îmi spunea o poveste amuzantă despre antrenamentul de săptămîna trecută și, cînd m-am uitat în jur, am văzut că în cameră mai erau doar cîteva persoane. Un cuplu stătea în picioare lîngă televizor, gata de plecare. Alți cîțiva tipi erau la butoiul cu bere. Drew s-a plecat și m-a sărutat. A fost un sărut... de domn. Cînd m-a invitat în camera lui am acceptat. Fata păli. Buza de jos îi tremură, și și-o mușcă. Nu trebuia să fac asta.

De data asta, Jack nu se putu abține. Era al naibii de tânără.

– Ai nouăsprezece ani, Andrea. Nu te judeca prea aspru. Să ai încredere în cineva nu-i o crimă.

Privirea ei o întîlni pe a lui. Era surprinzător de hotărîtă.

– Dar ce mi-a făcut el mie e o crimă.

– Ce... a făcut? Icni la propria ezitare, sperînd s-o poată scoate la montaj.

– La început doar am stat întinși pe pat, sărutîndu-ne, dar el a început să devină agresiv. Mă ținea în așa fel încît nu puteam să mă mișc, iar sărutările lui... nu puteam să respir. Am început să-l împing, dar asta l-a făcut să rîdă. M-a înșfăcat cu putere. Am început să țip la el, i-am strigat să se dea jos de pe mine.

Jack vedea cît de mult se străduia să nu plîngă.

– M-a lovit o dată peste față. Nimeni nu mă mai lovise pînă atunci. Nu ca în filme. M-a durut atît de tare încît nici să plîng n-am putut. Iar apoi mi-a smuls hainele și mi-a dat chiloții jos. I-am auzit sfișiindu-se. Pe urmă... pe urmă... Cînd ridică privirea, ochii ei străluceau de lacrimi. M-a violat.

Jack scoase o batistă și i-o întinse.

– Mulțumesc, șopti ea, ștergîndu-și lacrimile. Trecură cîteva clipe pînă să continue. Nici nu mai țin minte cum am ieșit din casă. Colega mea de cameră m-a dus la urgență, dar a trebuit să așteptăm o veșnicie. În cele din urmă am renunțat și ne-am dus acasă.

– N-ai fost la un doctor în noaptea aia?

– Nu. Ce rost avea? Am văzut la televizor o mulțime de emisiuni juridice. Știam că oamenii aveau să spună că am căutat-o cu lumînarea. M-am dus în camera lui și l-am urmat în pat.

Jack își dădu seama că mîinile i se făcuseră pumni. Glasul i se înmuie; i se păru dintr-o dată grotesc că punea întrebările

astea intime pentru un scurt reportaj din cadrul știrilor de la ora șase.

– În afară de colega ta de cameră, i-ai mai spus cuiva? Părinților tăi, poate?

Ea scoase un sunet slab, poate un suspin.

– N-am putut. Probabil că va trebui să le spun diseară. Dar a doua zi m-am dus la poliția campusului. Știam că n-au să facă nimic, dar am vrut să mă asigur că au aflat și ei ce mi-a făcut el.

– Ce s-a întâmplat?

– Un ofițer a ascultat povestea mea, apoi s-a scuzat și a ieșit din cameră. După vreo cincisprezece minute a intrat Bill Seagel. El e directorul sportiv de la Panther. Mi-a spus-o pe șleau. Că nu aveam nici o dovadă, nici o constatare medicală, nici un martor. Că băusem și că puteam să-mi fi învinețit ochiul intrând într-un zid. Mi-a spus că dacă vorbesc, Drew nu o să pățească nimic, dar că anii mei de colegiu vor fi distruși. Așa că am tăcut.

– De ce te-ai hotărât să vorbești acum?

– Am văzut la știri reportajul tău. N-am fost singura, și ei știau asta. Tîmpiții ăia știau. N-am vrut să mai facă și pe altcineva să sufere.

– Așa că te-ai dus la poliția din Portland.

– Probabil că asta n-o să ajute la nimic, să știi. Am așteptat prea mult și am făcut totul greșit. Dar mă simt mai bine. Acum cel puțin nu-mi mai e frică. Crezi că am făcut ceea ce trebuie?

Jack știa că nu trebuia să răspundă. Interviuul acesta nu prea avea să aibă valoare dacă el își distrugea credibilitatea arătînd că îi păsa.

Dar ea stătea acolo și se uita la el cu ochi dureros de triști. Și era al naibii de tînără.

– Am o fiică – Jamie – chiar de vîrsta ta. Mă rog în fiecare

zi să fie în siguranță la colegiu. Dar dacă i s-ar întâmpla ceva... ceva rău, sper să fie la fel de curajoasă cum ai fost tu azi. Ai făcut ceea ce trebuie.

Ăla era glasul lui, atît de moale și răgușit? Sigur trebuia să i se dubleze răspunsul. Pentru Dumnezeu, suna de parcă era gata să plîngă!

– Mulțumesc pentru tot.

– Mulțumesc pentru interviu.

După asta, între ei se așternu stinghereala. Jack nu mai știu ce să spună, iar Sally rămase tăcută. Kirk plecă primul, apoi Jack și Sally își luară la revedere de la Andrea și se întoarseră la mașină.

Abia mai tîrziu, mergînd împreună cu Sally spre televiziune, Jack își dădu seama cît era de tulburat. Cît era de nervos.

– Bătu-l-ar Dumnezeu pe Drew Grayland! spuse el, lovind cu palma în volan.

– Cum să rămîi indiferent la o chestie ca asta? Mă tot gîndesc la surioara mea, spuse Sally. E în anul întîi, boboc. Am avertizat-o privitor la persoane necunoscute, dar ce faci cu prietenii?

– La dracu', nu mă întreba pe mine. Eu am fost cam la fel de indiferent ca tatăl ei. Cariera mea o să se ducă de rîpă cînd o să apară asta la televizor.

– Cel care ar fi putut să stea lîngă fata aia și să nu fie înduioșat n-are nici un drept să-i pună întrebările alea. Ea a meritat emoția ta.

După asta, părea să nu mai fie multe de spus. El și Sally luară cîte un hamburger cu cartofi prăjiți de la ghișeul restaurantului cu servire pentru automobiliști și mîncară pe drum. După aceea, următoarele patru ore le petrecură în redacție. În cele din urmă, editorul își azvîrli brațele în aer.

– Asta e, Jacko. Fie l-ai făcut de pomană, fie nemernicul a încurcat-o. Eu mă duc acasă.

Jack se uită la ceas. Era zece seara. Prea târziu să mai treacă pe la directorul de știri. *La naiba*. Trebuia s-o facă dimineață la prima oră; din păcate, avionul lui decola la șapte dimineața.

Nu avea cum să mai prindă zborul acela.

Elizabeth avea să-l omoare.

Aeroportul din Nashville era mai liniștit ca de obicei în perioada sărbătorilor. Încă un semn trist de vremuri nesigure. De când cu 11 septembrie, fiecare potențială călătorie era gândită cu grijă, cântărită ca importanță. Tot mai mulți oameni aleseseră să stea acasă.

Elizabeth ajunsese cu aproape o oră mai devreme, iar acum trebuia să-și omoare timpul cu ceva. Se uită peste titlurile ziarelor de la standuri, răsfoi o revistă care îi promitea „UN STOMAC MAI TÎNĂR ȘI MAI FERM ÎN ZECE MINUTE PE ZI“, (Da, cum să nu!) și cumpără cel mai nou roman al lui Stephen King.

În cele din urmă se duse la poartă și se așeză în fața ferestrei murdare care dădea spre pistă.

Piciorul ei bătea nervos în podea. Când își dădu seama ce făcea, se strădui să stea nemișcată.

Era jenant. O femeie în toată firea atît de emoționată că avea să-și vadă copiii. Când avea să aibă nepoți, probabil că trebuia s-o încuie sau s-o lege.

Ea nu fusese niciodată una dintre acele femei care își considerau copiii ca pe ceva de la sine înțeles.

Stephanie avea doisprezece ani, elevă în clasa a șaptea cu sîni îmbobociți și picioare lungi, cînd Elizabeth își dăduse seama prima dată: *Trece timpul*. Își văzuse fiica aproape adolescentă flirtînd prima dată cu un băiat, și simți nevoia să

stea jos. Într-o fracțiune de secundă, într-o dimineată rece de iarnă, întrezărise efemeritatea fragilă a familiei ei, și de atunci nu mai fusese aceeași. După aceea, filmase fiecare moment prețios, cu atîta perseverență încît familia ei bombănise la unison de fiecare dată cînd ea spunea: *Stați așa!* Ei știau că acum ea se ducea după camera de filmat.

Auzi un anunț și ridică privirea.

Avionul aterizase.

Se ridică, dar nu înaintă. Fetelor nu le plăcea s-o vadă îngrămădindu-se în fața porții. Învățase asta de mult, cînd îndrăznise să intre în școală să le ia după ore.

Nu sîntem copii mici, mamă, spusese nerăbdătoare Jamie.

Sigur, Jamie spunea aproape totul pe ton nerăbdător. Fiica ei cea mică fusese grăbită din clipa în care se născuse. Începuse să meargă în picioare la nouă luni, la doi ani vorbea, și nu încetinise ritmul de atunci. Mîncă viața cu entuziasm, și lua cîte porții voia.

– Mamă!

Stephanie se desprinsese din mulțimea pasagerilor. Ca de obicei, era îmbrăcată fără cusur – pantaloni kaki bine călcați, bluză albă cu guler colant, blazer negru. Pe cap avea o bandă de catifea neagră, care îi ținea părul castaniu să nu-i cadă pe față. Machiajul ei era discret, dar perfect aplicat. Chiar de copil, Stephanie avusese un har invizibil. Nimic nu-i era cu neputință. Tot ce făcea, făcea bine.

Elizabeth alergă și își îmbrățișă fata.

– Cum? întrebă Stephanie rîzînd, în timp ce se dădea înapoi. Fără cameră de filmat ca să înregistreze formidabilul eveniment al aterizării noastre?

– Foarte nostim. Elizabeth își simți gîtul uscat. Speră să mai poată vorbi. Unde e sora ta?

– A fost o încurcătură cu locurile. Am stat separat.

Jamie coborî ultima din avion. Se detașă de mulțime ca

o sperietoare de ciori gotică. În primul rînd din cauza înălțimii ei, aproape un metru optzeci, și în al doilea rînd datorită părului ei blond ca mătasea de porumb, care îi cădea într-o linie unduită pînă la talie. Și mai era și ținuta ei. Pantaloni negri de piele mulați, bluză neagră care trebuie că avea o duzină de fermoare argintii, și cizme negre, militărești. Rimelul din jurul ochilor ei albaștri era gros ca funinginea.

Își croi drum prin mulțime ca un cuirasat.

– Dumnezeule mare! spuse ea în loc de salut. Țasta a fost cel mai rău zbor din viața mea. Copilul care a stat lîngă mine ar trebui să fie instituționalizat.

O sărută pe Elizabeth pe obraz.

– Bună, mamă. Arăți obosită. Unde e tata?

Elizabeth rîse.

– Mulțumesc, scumpo. Tatăl tău a trebuit să mai rămînă o zi. Avea nu știu ce reportaj important.

– Doamne, ce șoc! Jamie abia se opri să-și tragă răsufierea, că și începu să meargă. Nu puteau să pună mai multe scaune în avionul ăla? Vorbesc serios, zău. Cînd tipul din fața mea s-a lăsat pe spate, mi-a căzut tava pe jos și mai să mă izbească în bărbie. Și trebuie să fii Calista Flockhart ca să te strecuri de pe scaun.

Jamie tot mai vorbea cînd ajunseră acasă. Tatăl lui Elizabeth și Anita erau deja pe verandă, ținîndu-se de mîna și zîmbind.

Jamie se năpusti afară din mașină, cu părul în vînt, cu brațele întinse. Se repezi în brațele deschise ale bunicului ei.

Elizabeth și Stephanie adunară bagajele și o urmară.

– Stephanie, spuse Anita cu ochii înlăcrimați, luînd-o în brațe pe nepoata ei.

După o rundă de *bună, ne-a fost dor de voi, cum a fost zborul?* intrară cu toții în casă.

Casa mirosea a Crăciun; crengi de brad proaspăt tăiate

împodobeau polița căminului și balustradele; aroma de scorțișoară a plăcintelor cu dovleac scoase din cuptor puțin mai înainte plutea în aer. Pe fiecare masă, în boluri de cristal cu fațete, ardeau lumînări cu parfum de vanilie. Pretutindeni erau obiecte făcute de fete în copilărie – brazi de Crăciun din argilă, care stăteau înclinați ca Turnul din Pisa, oameni de zăpadă din mucava acoperită cu sclipici și vopsea acrilică, suporturi pentru ouă, făcute din carton și tăiate în decoruri care aminteau de cel al nașterii Domnului.

Petrecură restul zilei vorbind și jucînd cărți, împachetînd cadourile și zornăindu-le pe cele aflate deja sub pom. Pe la mijlocul după-amiezei, Stephanie și Anita dispărură în bucătărie să prepare o maioneză.

Elizabeth rămase în camera de zi, jucînd pocker pe scobitori cu Jamie și tatăl său.

– Ia zi, domnișorico, cum merge treaba în Georgetown? întrebă bunicul ei studiindu-și cărțile.

Jamie dădu din umeri.

– Greu.

Asta o miră pe Elizabeth. Jamie nu recunoștea niciodată că ceva era greu.

– Jamie? întrebă ea încruntîndu-se. Ce nu merge la școală?

– Nu cădea în melodramă, mamă. E un trimestru greu, atîta tot.

– Ce face Eric?

– Povestea s-a terminat. L-am lăsat acum două săptămîni.

– Oh. Elizabeth se simți dintr-o dată ciudat de ruptă de realitate. Cîndva știa fiecare schimbare din viața fetelor ei; acum iubiții apăreau și dispăreau fără avertizare. În camera cealaltă sună telefonul și Anita răspunse. Te vezi cu altcineva?

– La naiba, Birdie. Cui îi pasă de băieți? Cum merge cu înotul, asta contează. Trebuie să ne rezervăm locuri ca să te vedem la următoarea Olimpiadă?

La unsprezece ani, cînd cîștigase prima ei cursă la concursul de înot Ray Ember Memorial, Jamie jurase să cîștige aurul olimpic.

– Bineînțeles, răspunse ea, zîmbind luminos.

Dar ceva nu era în regulă la acel zîmbet. Înainte ca Elizabeth să apuce să spună ceva, Anita intră în cameră ținînd la pieptul ei amplu telefonul fără fir.

– Birdie, iubito, e Jack.

Elizabeth știu imediat: vești proaste.

Elizabeth nu dormise bine. Toată noaptea se sucise și se răsucise. În cele din urmă, pe la cinci, se sculă, se îmbracă și coborî la parter.

Jack nu putuse să termine ieri.

Bineînțeles că nu putuse. Apăruse ceva *important*. *Înregistrarea, iubito, e de prima mîină, dar bla, bla, bla, am să fiu mîine acolo, promit.*

Elizabeth își făcu o ceașcă de ceai și stînd la fereastra din bucătărie, privea cum ninge. Apoi se duse în camera de zi să facă focul.

Acolo, pe măsută, era o cutie roșie din carton cu ornamente. Trebuie că tatăl ei o lăsase afară pentru ea seara trecută.

Puse jos ceașca de ceai și luă ornamentul de deasupra. Era un frumos înger alb, nu mai mare decît palma ei, executat din porțelan lucios, cu aripi de mătase argintie. I-l dăduse mama ei cînd împlinise patru ani; ultimul cadou de care își amintea Elizabeth.

În fiecare an îl ambala și îl dezambala cu deosebită grijă, și se chinuia să-i găsească locul perfect în pom. Nu-l luase cu ea cînd plecase de acasă pentru că locul lui era aici, numai aici, în casa asta în care trăise mama ei.

– Bună, mamă, spuse ea încet, zîmbind îngerului din

palma. Cîndva, părea atît de mare! Însă ceea ce conta cel mai mult erau amintirile legate de el.

Pot să atîrn acum îngerul, mami? Pot?

Sigur, iubito, poți să faci orice. Stai să te ridic eu...

Agăță ornamentul de a doua creangă de sus, apoi băgă în priză instalația de becuțe și făcu un pas înapoi. Pomul arăta minunat, scînteind de luminițe albe și festonat cu ornamente vechi de zeci de ani. Globuri aurii împodobeau crengile.

Anita intră în cameră.

– M-am chinuit mult să găsesc cutia aia.

Elizabeth se întoarse.

– Tu ai lăsat-o aici?

– Ți-l imaginezi pe tatăl tău cotrobăind prin pod după o cutie cu ornamente de Crăciun?

Elizabeth zîmbi fără să vrea.

– Cred că nu.

Anita se așează pe canapea, cu picioarele adunate sub ea. Pampoanele pufoase roz de la papucii ei de păpușă Barbie dispărură.

– Îmi pare rău că Jack n-a putut să vină ieri.

Elizabeth se întoarse iarăși cu fața la pom. Nu voia să vorbească despre asta. În ciuda machiajului ei strident și a aerului zăpăcit, Anita vedea uneori lucruri pe care tu nu le vedeai.

– E ocupat cu un reportaj important.

– Asta spui tu.

Era ceva în felul în care o spusese, o ezitare poate, ca și cum nu credea scuza.

– Da, spuse tăios Elizabeth.

Anita oftă teatral.

Așa comunicaseră ele întotdeauna, în hopuri. Chiar de cînd tatăl lui Elizabeth își adusese acasă noua soție. Pe atunci

Elizabeth avea treisprezece ani, o vîrstă rea oricum, iar pentru ea mai rea decît în cazul altora.

Iar Anita Bockner, cosmeticiana din Lick Skillet, Alabama, era ultima persoană pe care și-ar fi ales-o ca mamă vitregă.

Asta e noua ta mamă, o anunțase el într-o zi, și cu asta basta.

De parcă o mamă se putea înlocui ca o baterie.

De mama nu se mai pomenise niciodată în casa asta albă din mijlocul cîmpurilor de tutun și porumb. Nici o fotografie de a ei nu se mai găsea pe polițele căminelor sau pe mese.

Anita încercase să-i țină loc de mamă, dar nu reușise, nu știuse cum s-o facă. De la început, fuseseră ca apa și uleiul.

Elizabeth sperase că timpul și depărtarea aveau să tocească muchiile aspre ale relației lor, dar nu fusese așa. În toți acești ani rămăseseră în raporturi ciudate. De dragul lui Edward, învățaseră cel puțin să fie politicoase. Cînd lucrurile deveneau prea personale, de fiecare dată una din ele schimba subiectul. Acum era rîndul lui Elizabeth.

– Am auzit că tu și tata vă duceți la primăvară în Costa Rica.

– Sînt o proastă, fără îndoială. Puteam să aleg o plajă undeva, cu margarite și băieți, dar *nuu*. Am acceptat să vizitez o țară care e renumită pentru șerpi și păianjeni.

– O grămadă de femei visează vacanțe exotice cu soți care le iubesc.

– Asta pentru că majoritatea femeilor nu mai țin minte de ce s-au îndrăgostit de soții lor. Fără asta... Uneori trebuie să te chinui ca să-ți amintești de lucrurile bune.

Elizabeth nu era sigură dacă discuția asta era o simplă pălăvrăgeală sau nu. Nu conta. Comentariile Anitei se apropiau prea mult de adevăr. Era destul de rău că mariajul

lui Elizabeth ajunsese în impas. Nu voia să înrăutățească și mai mult lucrurile vorbind cu Anita despre asta.

– Ai văzut că ninge? E tare frumos în curte.

– Ah, vremea. E întotdeauna un subiect bun pentru noi. Da, Birdie, am văzut că ninge. Edward s-a gândit să ne ducem diseară cu toții la iaz.

– Cred că...

Se auzi soneria de la intrare. Elizabeth se uită la Anita.

– Așteptați pe cineva?

– Benny, poate? Uneori când are o întâlnire fierbinte, vine cu laptele cald când se crapă de ziuă.

– Cine o fi la ora asta? Întrebă Edward de la etaj.

Elizabeth se duse la ușa din față și deschise.

Era Jack, ciufulit și obosit.

– Bună, iubito, spuse el zîmbind strîmb. L-am sculat pe directorul de la știri în toiul nopții și i-am dat banda. Apoi am zburat toată noaptea. Mă ierți?

Elizabeth îi zîmbi.

– Tocmai când mă gîndeam să te schimb cu un model mai nou, faci ceva de genul ăsta.

Se lăsă trasă în brațele lui și, când el o sărută, ea îi răspunse la sărut.

6

Ilazul înghețat semăna cu o oglindă încadrată de vată. La marginea lui staționa un tractor, cu motorul mergînd. Farurile aprinse băteau înspre gheață. Dintr-o boxă se revărsa melodia lui Elvis „Blue Christmas“.

De când ținea minte Elizabeth, patinatul pe acest iaz era

o tradiție de Crăciun. În pod erau zeci de perechi de patine, unele vechi de o sută de ani.

În familia lor, ziua de Crăciun se desfășura întotdeauna la fel: mai întâi o dimineață prelungită, de deschidere a darurilor, apoi un prînz cu curcan și tot felul de garnituri, iar apoi o oală de vin fiert, cu mirodenii, preparat în șemineul uriaș din camera de zi. După ce umpleau termosurile cu vin, se urcau în remorca trasă de tractor și porneau peste pășunea acoperită de zăpadă spre pădurea al cărei nume indian fusese de mult uitat. Tatăl lui Elizabeth lega întotdeauna de spatele remorcii un șirag de clopoței.

Iazul ăsta era magic. Aici, la patru ani, Elizabeth învățase să patineze – mama ei o învățase. Asta era una din amintirile ei preferate. O singură zi, ceva mai mult decît o după-amiază, dar niciodată uitată. Mama ei nu era prea gros îmbrăcată și îngheța. Cînd o luase de mîină pe Elizabeth, atingerea ei era rece ca gheața. *Tu doar ține-te de mama, iubito. N-am să te las să cazi.*

În anii pustii care urmaseră, Elizabeth își amintise des de acea promisiune, mai ales cînd Anita se mutase la Sweetwater.

Acum ședea pe masa de picnic, înfășurată bine într-o pătură de lînă multicoloră. Lîngă ea, pe pămînt, pocnea și trosnea un foc de lemne, aruncînd spre cerul care se întuneca scînteii și cenușă.

Pe gheață, Jamie îl învăța pe Jack să schieze cu spatele. Mișcările lui stîngace și lipsa de coordonare stîrneau încontinuu rîsul fiicei lui. Cînd el căzu zdravăn, Jamie alergă spre el, se asigură că nu pățise nimic, apoi izbucni imediat în hohote de rîs.

Anita veni pe patine la Jack și îl ajută să se ridice, apoi porniră împreună, Adonis și Dolly Parton pe gheață.

Un minut mai tîrziu, în fața lui Elizabeth, alunecînd pe gheață se opri tatăl ei.

– Ai renunțat îngrozitor de repede, spuse el gîfîind și pufăind. Fiecare vorbă îi era însoțită de nori de aburi.

– Mă uitam.

– Te uiți prea mult, sfeclă de zahăr. Hai, vino încoace și patinează cu bătrînul tău.

Ea desfăcu pătura și coborî de pe masa de picnic. Sigură pe patine, păși pe gheață și își puse mîna înmănușată în a lui.

Ca de mii de ori înainte, plutiră pe gheață. Razele lunii licăreau pe suprafața înghețată a iazului. În fundal se juca „Omul de zăpadă“. Preț de o clipă, se simți iarăși fetița cu codițe, care patina într-o salopetă pufoasă de schi, de culoare roz, cu două măsuri mai mare, în timp ce mami și tati stăteau pe mal și o urmăreau...

– Întotdeauna ai fost o patinatoare bună, spuse tatăl ei, cotind la stînga la capătul iazului. Erai bună la o grămadă de lucruri.

Observația asta o deprimă, o făcu să se simtă bătrînă. Se gîndi la discuția pe care o avusese cu Meg. *Să fim sincere, Birdie. Pe vremuri te pricepeai la o mulțime de lucruri – talentată, independentă, intelectuală... Noi toți credeam că ai să fii următoarea Georgia O'Keeffe.*

– Viața e scurtă, Elizabeth Anne. Cînd ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau ai făcut lucruri nebunești, precum zborul cu parapanta sau parașutismul? Ce senzații tari trăiești tu?

Discuția asta o avuseseră de zeci de ori în ultimii ani. De fiecare dată durea mai tare.

– Eu îmi procur senzațiile tari din lucruri obișnuite, tată. Mi-am lăsat copiii să se ducă la colegiu în partea cealaltă a țării. De ce să faci bungee jumping cînd poți să-ți urci copilul

de grădiniță într-un autobuz școlar? Asta da senzație tare! Rîse, de parcă era o glumă.

– Am să-ți spun lucrul ăsta o singură dată, Birdie. Apoi, dacă vrei, ne vom preface că nu l-am spus. Coborî glasul. Lași să-ți scape viața printre degete.

Cuvintele erau atît de dure, ca un pumn în plex, încît îi tăiară respirația.

– De unde știi asta?

– Doar pentru că am ochelari groși, nu înseamnă că nu pot să văd inima fetei mele. Aud cum vorbești cu Jack... și cum nu vorbești cu el. Știu cînd o căsnicie este nefericită.

– Ei hai, tată, tu te-ai însurat de două ori și ți-ai iubit la nebunie ambele soții. N-ai de unde să știi prin ce trec eu.

– Crezi că eu n-am avut niciodată inima frîntă? Mai gîndește-te, domnișorico. Mama ta aproape că m-a ucis.

– Moartea ei ne-a frînt tuturor inima, tată. Nu-i același lucru.

El dădu să spună ceva, dar se opri.

Ea simți că el fusese pe cale să facă o mărturisire.

– Tată?

El zîmbi și ea știu că acea mărturisire, oricare o fi fost ea, era de domeniul trecutului. Ca de obicei, el nu avea să spună nimic despre mama ei.

– Arată-mi una din piruetele alea frumoase pe care le-ai învățat de la Anita, spuse el, împingînd-o cu blîndețe.

Ea se învîrți pînă ameți. Apoi, respirînd greu, încetini. Porni lin pe gheață, într-un arc de cerc larg.

Jack veni la ea, pe jumătate patinînd, pe jumătate mergînd stîngaci. Respira în rafale de aburi albi. O luă de mînă și o strînse tare.

– Acest arhaic ritual sudist e pe sfîrșite? Încă puțină tradiție și probabil am să-mi fracturez șoldul.

Elizabeth nu se putu abține să rîdă. Erau foarte puține

lucruri pe care Jack nu le făcea bine. Sincer, era plăcut să le știi pe toate.

– Puteai să rămîi lîngă foc.

El se uită în direcția aceea. Acolo, Edward și Anita se încălzeau unul pe celălalt.

– Și să stau de vorbă cu tatăl tău? Nu, mulțumesc. Aseară m-a făcut practic alcoolic, în timp ce el termina al patrulea sprîț.

– Nu înțelege ce faci pentru asigurarea traiului, atîta tot.

– Nu e adevărat. El crede că nu fac nimic. Consideră că a juca fotbal e un lucru inutil; *să vorbești* despre fotbal, e și mai rău.

Jack fu cît pe-aci să cadă; Elizabeth îl susținu.

– Contează ce credem noi, nu ce crede el.

– Abia aștept să vezi interviul pe care l-am făcut. E vorba de... nu, stai așa. S-o luăm cu începutul. Cam acum o săptămîină...

Îți scapă viața printre degete...

Voia să asculte ce spunea soțul ei, însă mintea i se tot întorcea la cuvintele tatălui său. Oricum, era încă una din poveștile „uită-te la mine“ ale lui Jack. Auzise atîtea cît să-i ajungă o viață.

Viața e scurtă, spusese tatăl ei.

Știa că era adevărat. Toți copiii fără mamă știau asta. Însă în momentul de față, cînd Jack turuia lîngă ea, nu putea îmbrățișa întru totul ideea asta.

Pentru că mai era ceva, la fel de adevărat. Cînd aveai patruzeci și patru de ani și *lăsai să-ți scape viața*, ei bine, viața ți se părea de fapt foarte lungă.

Într-un an obișnuit, săptămîna de după Crăciun era liniștită, chiar monotonă. O perioadă de pus în cutii ornamentele și de dat jos aranjamentele pentru sărbători, de

mîncat sandvișuri cu resturi de curcan și de văzut filme vechi la televizor.

Elizabeth se întorsese în Echo Beach doar de douăzeci și patru de ore cînd își dădu seama că anul ăsta nu avea să fie un an obișnuit. Erau pe aeroportul din Nashville pe 27 decembrie cînd Jack primise primul telefon. La vremea aceea nu dăduse mare importanță faptului, încă nu înțelesese că viața lor se modificase în ultima săptămînă. În timp ce ea și familia ei se destindeau în Tennessee, în Oregon lucrurile suferiseră o schimbare subtilă.

Jack era iarăși un erou.

Reportajul despre Drew Grayland fusese dat pe post a doua zi de Crăciun. În ziua următoare acesta fusese arestat, sub acuzația de viol. Povestea deveni imediat națională. *National Enquirer* făcu din ea articolul de fond.

În toată țara, oamenii stăteau în baruri, dezbătînd subiectul. Ce înseamnă viol? Cînd *nu* înseamnă nu? Poate o femeie s-o caute cu lumînarea? Regulile obișnuite sînt valabile și pentru sportivii de excepție? Întrebările astea și altele ajunseră brusc pe lista de meniuri în restaurantele din toată America. Realizatorii emisiunilor de radio le cereau ascultătorilor să-și spună părerea.

Din clipa în care Jack și Elizabeth ajunseră acasă, telefonul suna întruna. Se părea că toată lumea voia să-l intervieveze pe Jack. Ajunsesse el însuși un subiect. După atîția ani de obscuritate parțială, era iarăși faimos. Nu ca în trecut, categoric, nu un nume de casă, dar *cineva*.

Și nu era ca și cum cineva ar fi pus pe tapet povestea cu Drew Grayland.

Oh, nu. Povestea fusese adusă la cunoștința locuitorilor Americii de un om care fusese odată zeu, apoi se împiedicase și se rătăcise. Revenirea lui în plină faimă era ea însăși un subiect de senzație. Bărbați îmbătrîniți, supraponderali,

nefericiți din California pînă în New York vedeau întoarcerea lui Jack Shore și se gîndeau: *Poate mi s-ar putea întîmpla și mie... poate că viața s-ar putea răsuci într-o clipă.*

Jack era acum exemplul viu al devizei *Să nu renunți niciodată*. Era simbolul izbăvirii de păcate.

Această nouă viață a lui era evidentă în tot ce făcea. Mergea mai drept de spate, zîmbea mai luminos, dormea mai bine.

Din păcate, în timp ce el avansa, Elizabeth părea să dea înapoi. Nu reușea să fie fericită pentru el, și îi era rușine de asta.

Cum putea să admită că era invidioasă pe fericirea și succesul soțului ei? Iar dacă ar fi îndrăznit să dea glas acelor gînduri otrăvitoare în fața lui Jack, el s-ar fi simțit rănit și derutat. S-ar fi uitat la ea cu acea expresie încruntată – cea pe care o avea întotdeauna cînd ea încerca să vorbească despre relația lor – și ar fi spus foarte practic: *Ei bine, Birdie, ce vrei tu de fapt?*

Ajunsese să disprețuiască întrebarea asta.

Așa că în loc să-i spusă lui Jack că se simțea pierdută și într-un fel abandonată din cauza subitei lui fericiri, își vărsă focul pe sufragerie.

Înainte fusese o cameră perfect funcțională, chiar dacă plictisitoare, înghesuită între bucătărie și camera de zi. La fel ca multe dintre vilișoarele originale construite de-a lungul acestei părți a coastei, casa își începuse viața ca un refugiu de vară pentru o familie bogată din Portland. Construită pentru uz limitat – doar pentru vară, avea un parter mare cu o bucătărie spațioasă, o cameră de zi și mai mare și două dormitoare mici la etaj. De-a lungul anilor, sub diverși proprietari, casa fusese mărită și remodelată. Cînd Jack și Elizabeth dăduseră peste ea în 1999, biata casă ajunsese o ruină.

Tot ce putuse Jack să vadă fusese costul: o casă dărăpănată cu zugrăveală cojită și instalații învechite, cu dormitoare prea mici și ferestre prea înguste, și o curte lăsată în paragină. Și mai era și naveta. Echo Beach nu era prea aproape de Portland.

Însă Elizabeth văzuse dincolo de toate astea – o vilioasă frumoasă cu verandă de jur împrejur și o priveliște minunată, la care se mai adăuga și o buclă de plajă izolată.

Pentru prima dată în căsnicia lor, pusese piciorul în prag și Jack cedase.

Ea se apucase imediat de lucru. În ultimii doi ani făcuse un număr remarcabil de schimbări, dar pentru că muncea singură, progresa lent. Deși terminase – în cea mai mare parte – bucătăria și camera de zi, mai avea mult pînă a isprăvi. Nu mai departe de săptămîna trecută sufrageria nu părăsise a fi o prioritate, mult mai importantă fiind aranjarea dormitorului principal. La urma urmelor, fetele erau rareori aici, iar cînd veneau acasă, luau masa în oraș cu prietenii. Ea și Jack nu primeau prea multe vizite; pentru majoritatea colegilor lui era prea departe să-l viziteze.

Însă seara trecută îi schimbase punctul de vedere. Nici măcar nu știa de ce.

Stătea împreună cu Jack în camera de zi și se uitau la televizor. Telefonul suna din cincisprezece în cincisprezece minute, și el răspundea de fiecare dată, vorbind la nesfîrșit despre sine și despre reportaj.

Ea auzise înviorarea din glasul lui, și asta îi trezise multe amintiri. Puține erau frumoase.

În primii ani ai relației lor, pe cînd erau la colegiu, ei îi plăcuse fotbalul. Era palpitant să-l urmărească pe Jack jucînd. Fiind o fată sudistă învățată să vorbească dulce și numai atunci cînd i se vorbea, lumea explozivă a fotbalului o uimise. De fiecare dată cînd Jack cîștiga, venea acasă înconjurat de

un nimb de faimă și victorie. Apoi se iubeau sălbatic, nebunește.

Dar timpul schimbase lucrurile, îi schimbase pe ei. Undeva pe drum – când se mutaseră la New York, credea ea – el devenise o vedetă, iar vedetele se poartă altfel decât oamenii de rînd. Stau în oraș toată noaptea, bînd cu colegii de echipă, și dorm toată ziua, ignorîndu-și nevestele și copiii. Și se culcă cu alte femei.

Ea și Jack abia reușiseră să depășească acele zile întunecate și cumplite. Ce îi salvase, în mod ironic, fusese sfîrșitul faimei lui. Cînd se accidentase la genunchi și se apucase de droguri, avusese iarăși nevoie de Elizabeth.

Aseară, în timp ce îl asculta vorbind la nesfîrșit despre sine, întrezărise viitorul lor; era o imagine în oglindă a trecutului.

Și, dintr-o dată, se uită în sufragerie și se gîndi: *În peretele ăla trebuie pus un glasvand.*

Dimineața următoare, după ce el plecă la lucru, se duse la magazinul de fierărie și își cumpără o mască antipraf și un baros, apoi trecu la treabă. De fiecare dată cînd suna telefonul, izbea puternic cu barosul în peretele care se fărîmița.

Acum, la aproape opt ore mai tîrziu, își privea opera. Respira greoi și o dureau brațele.

Prin gaura uriașă se vedea grădina udă din spate. După calculele ei exacte, era tocmai mărimea potrivită pentru un glasvand standard.

Luă o fișie lungă de folie de plastic albastru și acoperi spărtura. Mîine trebuia să comande ușile. Spera să nu dureze prea mult pînă vor fi gata.

Fluierînd veselă, intră în bucătărie și prepară cina. În seara asta nu era mare lucru, doar un pui cu garnitură de orez la tavă. Mîinile și brațele o dureau atît de tare încît abia putu să deschidă ușa cuptorului.

La șapte fără cinci, auzi mașina lui Jack oprind în fața casei. Abia aștepta să-i arate ce făcuse. El întotdeauna o tachina că îi trebuia mult să ia o decizie. Ei bine, nu azi.

Se grăbi spre camera de zi.

El intră pe ușa din față, zîmbind.

– Bună, spuse ea, luîndu-i servieta și haina. Vreau să-ți arăt...

– N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întîmplat azi, spuse el. Am încercat să te sun, dar probabil erai plecată.

– Am făcut două drumuri la magazinul de fierărie.

– Treaba asta e prea tare ca să-ți fi lăsat un mesaj pe robot. Vino încoace. Își petrecu un braț în jurul ei și o conduse spre canapea. Se așezară. El își întinse picioarele, urcîndu-le pe măsută.

Din unghiul ăsta se vedea pînă în sufragerie. Folia albastră închidea priveliștea în fundal. Elizabeth bătea nervoasă din picior, așteptînd ca el să observe.

– Ghici cine m-a sunat azi.

Nu era bună la jocul acesta, însă asta nu-l împiedica niciodată să întrebe. Ea se uită din nou spre sufragerie.

– Spune-mi tu, iubitele.

– Ei, hai, trei încercări.

– Julia Roberts. Muhammad Ali. Președintele Bush.

El rîse.

– Ești pe-aproape. Directorul executiv al lui Larry King.

– Fără glumă?

– Fără glumă. M-a programat pentru marți. A anulat un interviu cu nu știu ce mahăr din politică pentru a-mi face loc mie. Am să fiu în studio.

– Uau! Asta da veste! Ea simți la el o fulgerare a vechii mîndrii. Acum ești pe drumul tău.

Drumul tău. Alesese prost cuvintele; ele o excludeau cumva pe ea, o lăsau în urmă.

– O să trimită două bilete la clasa întâi. Ne vom distra pe cinste. Am auzit de un restaurant... Birdie?

Ea se uita la sufragerie, la gaura din zid. Nu avea cum să termine la timp ca să meargă cu el, și nici nu se gîndea să plece din oraș lăsîndu-și casa așa. Infracționalitatea nu era mare pe coastă, dar nu puteai să riști. Încercă să se gîndească pe cine ar fi putut să sune, însă toate prietenele ei aveau soți și copii. Nu le putea cere să-și facă bagajele și să se mute aici pentru o săptămînă. Și, la drept vorbind, gîndul de a petrece cîteva zile complet singură era mai mult decît îmbietor.

– Ce e, iubito?

Ea arătă spre sufragerie.

– Azi am dărîmat peretele.

Încruntîndu-se, el se ridică. Porni spre arcada care separa cele două camere, se opri și se uită în urmă la ea.

– Ce naiba te-a apucat?

– Știi că voiam acolo o fereastră mai mare care să dea în grădină. Azi m-am hotărît să pun un glasvand în loc de fereastră.

– Azi? Te-ai hotărît azi? Îți ia șapte luni ca să alegi culoarea zugrăvelii din bucătărie și douăzeci și patru de minute să faci praf un perete?

Ea ridică neajutorată mîinile.

– De unde era să știi că o să te sune Larry King?

Jack oftă din greu și păși pe molozul de pe podea. Fără să se întoarcă spre ea, spuse:

– Nu poți să lași casa în halul ăsta.

Ea se duse la el, își petrecu brațele pe după mijlocul lui și își lipi obrazul de al lui.

– Îmi pare rău, Jack.

El se întoarse și o luă în brațe. Ea văzu cît de tare se străduia el să fie cinstit.

– Nu-i vina ta. N-am vrut să fiu măgar. Ai muncit din greu aici. Sînt sigur că o să arate grozav.

De ce oare în zilele astea lucrurile mergeau întotdeauna așa? De ce nimic nu mai venea ușor, nici chiar o porțiță de scăpare romantică? Ea ar fi trebuit să *vrea* să meargă cu el în această călătorie. Pe vremuri, ar fi mutat munții din loc pentru un lucru ca ăsta.

– N-ar trebui să fie afit de greu, spuse ea încet, dîndu-și seama că el spusese același lucru cu doar cîteva săptămîni în urmă.

– Nu în seara asta, Birdie, spuse el, trăgîndu-se înapoi. Ea știu ce voia el să spună. Nici ea nu avea energie pentru altă discuție de genul „Ce se întîmplă cu noi?”

Se forță să zîmbească.

– Bine. Să ne gîndim cu ce ai să te îmbraci.

El îi întoarse zîmbetul și, cu toate că acel zîmbet era obosit, era efortul care conta.

– Mă gîndeam la costumul bleumarin pe care mi l-ai cumpărat astă-vară.

– Cu cămașa și cravata galbene?

– Ce crezi?

Ce crezi? Asta era o fîntînă prea adîncă de explorat; mai bine să rămînă la suprafața apei.

– Cred că ai să arăți incredibil de frumos.

– Te iubesc, Birdie.

– Știu, spuse ea, dorindu-și ca emoția să fi venit la fel de ușor ca vorbele. Și eu te iubesc.

IARNA

*Femeia trebuie să devină singură majoră...
Ea trebuie să-și găsească singură adevăratul centru.*

– ANNE MORROW LINDBERGH, *GIFT FROM THE SEA*

7

În ziua asta deprimantă și rece de iarnă nici o rază de soare nu răzbătea printre norii cenușii și grii.

Jack se înregistrează la hotel și urcă în apartamentul său. Acolo, își agăță în cuier geanta cu haine și se îndreptă imediat spre dulapul din lemn de cireș aflat în camera de zi. Alese din minibar o sticlă micuță de Chivas Regal și își turnă un pahar.

Telefonul sună.

Precis era Birdie. Ea avea întotdeauna capacitatea paranormală de a ști exact clipa în care el ajungea în camera lui.

– Alo?

– Domnul Shore?

Se așază pe pat. Gheața zornăi în pahar.

– Da, Jack Shore.

– Sînt Mindy Akin, unul dintre producători. Mîine după-amiază la trei o mașină vă va lua pe dumneavoastră și pe domnișoara Maloney.

– Mulțumesc.

Pe dumneavoastră și pe domnișoara Maloney. Era ceva prevestitor de rău în acea frază. Se întrebă – și nu pentru prima dată – dacă n-ar fi fost mai bine să fi venit singur.

Dar Sally câștigase prin muncă această călătorie. I se trimiseseră două bilete la clasa întâi; ar fi fost o prostie să nu profite de amândouă.

În plus, n-ar fi invitat-o pe Sally dacă ar fi venit Elizabeth. Așa că, de fapt, era vina soției lui că Sally stătea într-o cameră pe același hol.

Nici nu închisese bine când telefonul sună din nou.

De data asta era Elizabeth.

– Bună, iubitele. Cum a fost zborul?

El se lăsă pe spate pe maldărul de perne și își puse picioarele pe pat.

– Ar trebui să-mi vezi apartamentul, Birdie. Ți-ar plăcea la nebunie.

– Apartament, 'ai? Grozav, Jack.

El se încruntă. În mod uimitor, pînă și în ziua asta mare, ea reușea să pară neimpresionată, puțin distantă.

Doamne, era sătul de asta. Relația lor devenise o mare de curenți puternici de adîncime și de suprafață, unde nu găseai nici o zonă mai puțin adîncă, cu apă liniștită.

– Da, e grozav.

– Sufrageria prinde formă. Abia aștept s-o vezi.

Iarăși casa! Hristoase! Ai fi zis că e un conac în Bel Air, nu o căsuță de vară, refăcută, de la dracu' în praznic.

– Asta-i grozav.

– Cît stai acolo?

– Două nopți. Interviuul e mîine. Miercuri seară sînt acasă.

– Sînt invidioasă.

Așa și trebuia. Avusese toate motivele din lume să fie aici cu el. Dacă ar fi vrut cu adevărat să vină, ar fi putut să roage o prietenă să aibă grijă de casă.

Sună a doua linie.

– Stai o secundă, iubito. Mă sună cineva. O lăsă în așteptare și răspunse pe linia doi. Era Sally, care îi spunea să avea să fie la mașină într-o oră. El simți o undă de vinovăție, de parcă fusese prins făcînd ceva rău. Dar era o nebunie; nu făcea decît să ia masa cu o colegă. Bine. Se întoarse la linia unu. Iubito? Trebuie să fug. Am rezervări la cină.

– Sînt mîndră de tine, Jackson, spuse ea încet.

Asta aștepta el, fără ca măcar să-și dea seama – ca ea să fie mîndră de el.

– Te iubesc, spuse el, voind să fie adevărat, cu o ferocitate care îl surprinse.

– Și eu te iubesc. Am să te sun mîine după interviu.

– Perfect. Pa, iubito.

Puse receptorul în furcă și intră în baie. Cît făcu un duș și își uscă părul termină primul pahar și își mai turnă unul. Se îmbracă repede cu o pereche de pantaloni gri și o bluză neagră de jersey Calvin Klein. Apoi se uită pe fereastră, sorbindu-și băutura, pînă se făcu vremea de plecare.

La șapte treizeci coborî la parter. Limuzina îl aștepta. Șoferul în uniformă coborî și deschise portiera.

– Bună seara, domnule Shore.

Jack urcă și se instalează comod pe bancheta de pluș de culoare închisă. După nici un minut portiera se deschise din nou și Sally urcă lîngă el.

Era uluitor de frumoasă în rochia neagră, simplă, cu guler rotund și mîneci despicate. Părul – cum de nu observase pînă acum ce blond era, aproape alb – îi atîrna drept pe mijlocul spatelui. Cînd se așeză lîngă el, nu putu să nu-i remarce picioarele, sau sandalele sexy, cu toc înalt și subțire pe care Elizabeth nu le-ar fi purtat nici în toiul verii, darămite în mijlocul iernii.

– Arăți superb. Voise să spună „drăguț“. Încercă să-și

lărgescă gulerul. Îl simțea dintr-o dată prea strâns. E pornită căldura? îl întrebă el pe șofer.

Ea se aplecă spre el.

– Dă-mi voie.

Îi descheie nasturele de sus al bluzei.

– Gata. Acum arăți ceva mai hippy.

El se uită la ea. Tot ce putu să vadă erau buzele roșii.

– Sînt prea bătrîn ca să fiu hippy, spuse el, încercînd să pună o oarecare distanță între ei. Anii erau o graniță naturală.

– Henry Kissinger e bătrîn. Tu ești... experimentat.

Fierbințeala posibilității se învîrteji între ei.

El se uită la șofer.

– Tagliacci Grill, spuse el. Avem rezervare pentru ora opt.

Elizabeth era sfîrșită. Ultimele douăzeci și patru de ore le petrecuse muncind la sufragerie. Găsise la depozit exact ușile pe care le dorea – cineva le comandase, apoi renunțase – și obținuse și o reducere de preț. Singurul inconvenient fusese că trebuia să mărească spărtura, apoi urma să fixeze un cadru și să monteze ușile. Toată munca istovitoare îi luase ore întregi.

Acum o dureau umerii și avea degetele contractate ca la bătrîni, dar ușile cele noi erau la locul lor. Lăsă ciocanul jos și își făcu o ceașcă de ceai. Sorbindu-l, ieși pe verandă.

Era o noapte cu o lună plină, uriașă pe cerul argintiu. De aici, stelele păreau foarte aproape.

Coborî treptele verandei și păși pe iarba moale a curții din față.

Era pe cale să se întoarcă în casă cînd un sunet îi reținu atenția.

La început se gîndi că era vîntul care se tînguia prin copaci. Dar nu bătea vîntul. Încet, se întoarse cu fața spre ocean. Valurile poleite de lună se retrăgeau de la țărm în șiruri frînte.

Auzi din nou sunetul. Un sunet trist, tînguit, care dăinui mult după ce ultima notă fusese lansată în eter. Înțelese ce putea fi.

Traversă curtea din față și se opri la marginea stîncii. O scară șubredă șerpuia pe o distanță de zece metri pe verticală pînă la o semilună de nisip. Precauția o ținu în loc. Era întuneric, și treptele puteau să fie alunecoase, periculoase.

Atunci le văzu.

Balene ucigașe, cel puțin o duzină.

Înotătoarele dorsale ieșeau din apă înalte și drepte. Fiecare părea să taie lumina lunii în jumătate. Ea se ținu de balustrada crăpată și coborî repede.

Sunetul se auzi din nou, obsedant și jalnic. Un murmur vibrant care nu aparținea acestei lumi. Era o muzică născută din apă, purtată de valuri. Acolo, o balenă se avîntă din apă și se scufundă iar și nici la o secundă se auzi un zgomot, după care un jet de aer și apă țîșni din orificiul aflat în fruntea animalului.

Elizabeth era hipnotizată.

După plecarea lor, oceanul șterse toate dovezile prezenței lor. Razele lunii argintau apa ca mai înainte. I-ar fi fost foarte ușor să se întrebe dacă chiar fuseseră acolo, sau visase.

Își dori să fi fost și Jack aici. S-ar fi întors spre el, apoi s-ar fi lăsat luată în brațe. Însă el era departe, cu...

Larry King.

– Oh, la naiba!

Uitase să-l sune.

Uitase. Și mai rău, nici nu urmărise emisiunea. Ce naiba era cu ea?

Urcă scara în fugă și intră în casă. Prin minte i se învîrteau scuze care mai de care mai caraghioase. *Scuze, iubitul, am fost prinsă într-o ciocnire în lanț de mașini. Tocmai am scăpat și am dat fuga direct la cabina telefonică.*

Am mâncat ceva care nu mi-a priit și mi s-a făcut rău.

Centralista de la hotel îi făcu legătura cu camera lui Jack.

Telefonul sună. Și sună.

– Dă-te jos din pat, Jack, șopti ea cu disperare. Nu putea s-o dea în bară în halul ăsta. *Trebuia* să vorbească cu el în seara asta. Măcar atît merita și el.

Vocea căsuței vocală interveni. Lăsă un mesaj și închise. În următoarele trei ore sună din sfert în sfert de oră, dar el nu răspunse.

Era imposibil ca Jack să doarmă cu toate telefoanele alea. Nici chiar dacă s-ar fi îmbătat după interviu.

Îl cunoștea prea bine. Jack *întotdeauna* răspundea la telefon.

Așadar, unde era?

Pentru Jack emisiunea fu un succes.

La cîteva minute după începerea interviului, Larry îi puse o întrebare directă.

– Sportivii din ziua de azi sînt modele bune, Jack? Ar trebui să fie?

Jack repetase de zece ori răspunsul la asta. Știa exact ce să spună, dar cînd deschisese gura, vorbise din inimă.

– Știi, Larry, sînt supărat. Am luat copii de nouăsprezece ani și i-am transformat în celebrități multimilionare. I-am absolvit de orice responsabilitate în afară de cea de a evolua bine pe teren. Ei conduc beți, noi le dăm peste mîină. Ei violează femei, noi spunem că femeile sînt de vină. Ei își mușcă adversarii de ureche, pentru Dumnezeu, și după cîteva ani sînt iar în ring și cîștigă milioane! Cînd eram în NFL, mi s-a deschis larg lumea. Tot ce trebuia să fac era să joc bine. I-am fost necredincios soției mele și am lipsit de lîngă copiii mei. Și știi ce? Nimeni nu m-a condamnat. Toată lumea vorbea despre presiunile la care ești supus cînd ești mijlocăș

vedetă. Dar viața e dură pentru toți. Mi-au trebuit cincisprezece ani grei, dar în sfârșit am învățat că nu eram deloc deosebit. Știam să arunc mingea. Mare scofală! Trebuie să renunțăm să ne mai lăsăm celebritățile și sportivii să trăiască după propriul lor standard. Trebuie să redevenim o națiune de sportivi buni.

– Există o mulțime de oameni cărora o să le placă răspunsul ăsta, spusese Larry. Și numai câțiva cărora n-o să le placă.

Atunci Jack știa sigur. Nu-și distrusese cariera prin faptul că fusese sincer, și-o făcuse. Sportivii băieți-răi și patronii de echipe aveau să-l urască. Suporterii și părinții aveau să-l iubească.

Și nimic nu făcea mai mare senzație în mass-media decât controversa.

Pînă mîine, fragmente mari din discursul său plin de pasiune aveau să fie reluate de la un capăt al țării la altul.

După emisiune se dusesse direct la hotel ca s-o sune pe Birdie. Nici un răspuns. Apoi își sunase fetele. Tot nici un răspuns.

Dezamăgit, coborîse în barul din hol și comandase un Dewar's dublu cu gheață.

Acum, o oră mai tîrziu, era la al doilea pahar.

Îl bău pînă la fund, apoi se uită la paharul gol. Lumina slabă se reflecta în mii de culori în gheața care se topea. Niciodată nu-i plăcuse să fie singur, iar într-un moment ca ăsta era și mai rău.

– N-ar trebui să fii singur în seara asta.

Jack ridică privirea. Sally stătea în picioare lîngă el, îmbrăcată într-o rochie albastră, mulată pe corp, susținută pe umeri de două breteluțe incredibil de subțiri. O agrafă sub formă de fluture negru îi prindea părul la ceafă. Decolteul ei era de un alb lăptos.

Zîmbea, iar zîmbetul ei îi tăie respirația.

– Ai de gând să mă inviți să iau loc?

– Desigur. Glasul lui era gros și răgușit. Și-l drese. Parcă spuneai că în seara asta te duci la mătușa ta.

Ea rîse și se așeză.

– Cîteva ore la periferie e prea mult pentru mine. Încă o anecdotă despre primul dinte al micului Charles m-ar fi făcut s-o rup la fugă țipînd. E doar un dinte, pentru Dumnezeu! Toată lumea are. Nu e ca și cum ar fi compus un concert de pian.

Jack îi simți piciorul lipit de al lui. Căldura corpului ei era tare plăcută. Încercă să-și amintească ultima dată cînd Elizabeth se uitase la el ca și cum îl dorea cu adevărat; amintirea asta avea să-i fie armură. Dar nu o găsi. De ani de zile Elizabeth nu mai întinsese mîna în pat după el. Acum era ușor de uitat cît de fierbinți erau pe vremuri partidele lor de sex.

Chelnerița veni la masa lor. Jack se uită la Sally.

– Margarita cu gheață, fără sare, corect?

– Ai ținut minte.

Jack comandă încă un Dewar's pentru el.

– Ai fost fenomenal azi, spuse Sally cînd rămaseră iar singuri.

– Mulțumesc.

Chelnerița veni, le lăsă băuturile și plecă.

Undeva porni un tonomat. Cînta „Time after time“.

– După seara asta ai să fii o vedetă.

Cuvintele ei atinseră acel miez moale și urgisit din lăuntru lui. Dintr-o dată, parcă el era cel tînăr, iar ea cea cu experiență. Nu putu să nu ridice privirea.

– Știu că ești însurat, șopti ea. Nu vreau să-ți stric căsnicia. Vreau doar să petrec o noapte cu tine. O singură noapte, apoi putem să uităm că s-a întîmplat. N-o să știe nimeni.

Jack încercă să-și aducă în gând chipul lui Elizabeth, dar nu-și aminti cum arăta, și n-o mai atinsese de atîta timp încît nici nu mai știa senzația atingerii pielii ei. Pentru prima dată după un car de ani, se simțea dorit. Corpul lui tînjea să cedeze dorinței.

– Eu aș ști, reuși el să spună.

Ea îi atinse fața și îl făcu să se uite la ea.

– Doar un sărut, atunci, murmură ea.

El îi simți răsuflarea pe gura lui, fierbinte și umedă. Mai că gemu.

– Poți să spui că a fost un sărut pentru victorie.

Acum ea era și mai aproape. Îi simțea parfumul și aroma dulce a șamponului. Buzele ei le atinseră pe ale lui.

– Nu-i nimic rău într-un sărut pentru victorie, spuse ea și el sesiză o oarecare asprime în glasul ei. Îl dorea la fel de mult cît o dorea el.

– Nu, spuse el încet, gemînd la propria-i slăbiciune. Trebuie să plec. Se ridică.

Trebui să facă apel la toată puterea din el ca să plece.

Dimineața următoare, Elizabeth fu deșteptată de telefon. Se rostogoli spre el și răspunse somnoroasă.

– Alo?

– Hei, Birdie, scoală-te! Te-ai uitat la emisiune?

Ea se ridică în șezut și își trecu o mîină prin părul încurcat.

– Bună, iubitul. Nu putea să-i spună că uitase. L-ar fi rănit prea tare. Încercă să fabrice o scuză rezonabilă.

Însă el nu păru să remarce pauza ei.

– Am reușit, iubito. Ești măritată cu o supervedetă.

– Întotdeauna am fost măritată cu o vedetă, Jack. Știam eu că ai să fii bun. Sînt mîndră de tine.

– Trebuie să mai stau o zi. Te superi?

– Bineînțeles că nu.

– Grozav. Atunci, mâine am să fiu acasă. Vom sărbători singuri, bine?

– Bine, iubitule. Te iubesc.

– Te iubesc. Pa.

Elizabeth puse încet receptorul în furcă. Nu îndrăznise să-l întrebe unde fusese noaptea trecută.

Totuși, nu se putu abține să se întrebe dacă fusese cu altă femeie. Erau mulți ani de când nu-i mai pusese la îndoială fidelitatea, dar el pășise iarăși pe vechiul drum al faimei, și la asta îi dusesese drumul înainte. Infidelitatea putea fi iertată, dar nu uitată.

Ciudat, nu asta o supăra cel mai mult.

Ce o deranja era faptul că într-adevăr nu-i păsa.

Jack stătea la birou, uitându-se la însemnările împrăștiate în fața lui și sorbind o cafea dublă.

În ultimele câteva zile, povestea lui Drew Grayland se răspîndise ca focul, și nu era rubrică sportivă să nu pomenească de Jack. Interviuul lui Larry King îl propulsase iarăși în lumina reflectoarelor.

Avea ce dorise ani întregi: o șansă. Oamenii îl urmăreau iarăși. Acum avea nevoie de un alt subiect tare, ca să-și cimenteze reputația. Ceva care să atragă atenția televiziunilor.

Noaptea trecută, în timp ce stătea în pat și o asculta pe Birdie vorbind despre noul ei design pentru dormitor, Jack căuta cu disperare o idee. Îi venise pe la trei a.m.

Acea idee a pornit de la Alex Rodriguez. Seattle se năpustise asupra renumitului înaintaș ca o haită de câini

turbați cînd acesta semnase contractul cu Texas. De parcă Alex ar fi trebuit să refuze cel mai mare contract din istoria base-ball-ului.

Oamenii nu înțelegeau cît de efemeră este viața de sportiv profesionist. La treizeci de ani ești bătrîn, la treizeci și cinci foarte bătrîn, și asta dacă trupul tău se ține bine. Dar cum poate un trup să încaseze an de an genul ăla de pedeapsă și să nu obosească prea curînd? Trebuie să iei banii cînd îți sînt oferiți. Mîine s-ar putea să nu ți-i mai ofere nimeni. Nici un sportiv în activitate n-ar îndrăzni să vorbească despre așa ceva – ei sînt prea bogați pentru a fi crezuți. Dar un sportiv cîndva de aur, care și-a pierdut cariera, ar fi perfect.

Se uită la ceea ce tocmai scrisese: *Cu ochi de sportiv. Cum e să fii un zeu fragil.*

Asta avea amestecul potrivit de strălucire, corupție și durere sufletească. Și Jack cunoștea bine subiectul din interior și din afară.

Sună telefonul. Ridică receptorul.

– Jackson Shore.

Un glas pe care nu-l mai auzise de ani de zile spuse:

– Hei, ce mai faci bătrîne?

– Warren! Jack se lăsă pe speteaza scaunului. La naiba, nu am mai auzit de tine de cînd te-ai însurat ultima dată și mi-ai cerut să-ți fiu cavaler de onoare. Ce e, te însori iarăși?

– Nu, nu. Adevărul e că am tras o mică spaimă cu inima. Cîteva nopți cuplat la aparate în spital limpezesc în mod sigur un cap de bărbat.

– Acum ești bine?

– Mai bine ca niciodată. Se pare că a fost un nenorocit de atac de panică. Îți vine să crezi? Paisprezece ani de fotbal profesionist și nimic. Cîteva ani ca analist în studio și sînt terminat. Doctorii spun că am nevoie de odihnă. Așa că m-am hotărît să renunț la slujba de comentator la televiziune.

Prea multe călătorii și rahaturi, dar tipii de la Fox nu vor să mă lase să mă retrag cu grație. Au venit cu ideea asta pentru o nouă emisiune de o oră. Se cheamă *Good Sports*. Vor să fie o combinație de *Real Sports* și *Oprah*, dacă poți să crezi asta. Ne vom uita la sportivi într-un cu totul alt mod, încercînd să înțelegem presiunile și durerile. Și să scoatem în evidență modele.

– Sună grozav. Poate aș putea să fiu și eu invitat cîndva, să știi, să vorbesc despre treaba cu Grayland.

– De fapt, te vrem mai mult decît invitat. Aveau de gînd să te sune azi, dar i-am rugat să mă lase pe mine să-ți propun afacerea. Șefii – și eu, bineînțeles – cred că ai fi potrivit să fii coprezentator cu mine. De ani de zile tot încerc să conving pe cineva din New York să-și încerce norocul cu tine. După treaba asta cu Grayland sînt, în sfîrșit, gata să asculte. Gîndește-te, Jacko, o să fie ca pe vremuri. O să fim iar o echipă.

– Nu face pe nebunul cu mine, Warren. Mi-aș vinde sufletul pentru o slujbă ca asta.

– Păstrează-ți sufletul mic și negru. Vino mîine la New York pentru un interviu.

– Vorbești serios?

– Firește că vorbesc serios. Pune-o pe secretara ta să-l sune pe Bill Campbell de la Fox. El o să-ți trimită un bilet. Apoi dă-i secretarei mele itinerarul. Am să te iau de la aeroport.

– Vin cu primul zbor. Și mulțumesc, Warren.

– Nu-i o treabă sigură, Jacko. Dar am convingerea că o să-i punem în fund. Ne vedem mîine.

Jack închise și sună imediat acasă. Elizabeth răspuse prompt.

– Alo?

– Bună, iubito, n-o să-ți vină să crezi... Se opri. Și dacă

nu primea slujba? Își dezamăgise de prea multe ori soția în trecut. N-avea rost s-o lase să-și facă speranțe degeaba. Mîine trebuie să plec la New York. Poți să-mi faci geamantanul?

– New York? Pentru ce?

El gîndi repede.

– Un mijlocăș foarte bun, licean, tocmai a semnat o scrisoare de intenție cu Ducks. Trebuie să-i iau un interviu.

– Oh, grozav. Cît ai să lipsești?

– Două nopți. Hei, hai să luăm diseară masa în oraș. Ce zici de Stephanie Inn? E al naibii de romantic acolo.

La celălalt capăt al firului o pauză, apoi:

– Ce se petrece, Jack?

– Nimic. N-am mai luat de mult cina în oraș, atîta tot, răspuse el. Era adevărat. Nu-și mai amintea cînd sunase ultima dată de la birou să stabilească o întîlnire cu soția sa. Dar totul va fi altfel de acum înainte. Avea să mute cerul și pămîntul pentru a căpăta slujba asta; apoi se va întoarce acasă triumfător. Oh, ea probabil va bombăni cu privire la mutatul în est, dar pînă la urmă avea să facă ce trebuia. Slujba asta le va oferi în sfîrșit – *în sfîrșit* – o a doua șansă. Totul e nemaipomenit.

Și era. Pentru prima dată, era.

Elizabeth se dădu înapoi, cu brațele încrucișate la piept.

Jack era lîngă ușă, cu geanta de voiaj în mînă. Chiar și la ora asta matinală, cînd nici nu se crăpase de ziuă, arăta vesel și nerăbdător, aproape adolescent.

Preț de o clipă, i se păru atît de frumos încît i se tăie răsufarea. În mod ciudat, își aminti prima dată cînd o sărutase. Trecuse o viață de atunci. Stăteau întinși pe iarbă în Quad, chipurile învățînd. Ea nu prevăzuse sărutul, nu era pregătită pentru el, iar cînd buzele lui le atinseseră pe ale ei, începu în mod inexplicabil să plîngă. O dată cu acel prim

sărut știuse că vraja ei era stabilită... că avea să-l iubească pe Jackson Shore pînă la moarte.

Probabil că încă era adevărat.

Dar asta era suficient?

Se uită la el, întrebîndu-se dacă el vedea dorul din ea, dacă acel dor îi strălucea în ochi. Sau dacă îl văzuse atît de des și de atîta timp încît ajunsese să fie pur și simplu *Elizabeth*.

– Poate aș reuși să vin cu tine, spuse ea. Asta ar fi trebuit să spună cînd el plecase la *Lerry King Live*.

Zîmbetul lui se stinse. Lăsă geanta jos și veni spre ea.

– Nu de data asta, Birdie. Am să fiu tot într-o alergătură. N-am să pot sta cu tine.

Ea dădu din cap, înghițind nodul din gît. Pe vremuri o invita în fiecare călătorie de afaceri, însă ea nu voise niciodată să-și lase copiii. Abia mai tîrziu – prea tîrziu – își dădu seama că hotărîrea ei vorbea despre căsnicia lor. Era vina ei că își ratase șansa.

– Data viitoare, atunci. Oricum, nu pot să sufăr New York-ul.

El îi atinse fața, obligînd-o cu blîndețe să ridice bărbia și să se uite la el.

Ea își petrecu brațele în jurul lui și îl strînse tare, temîndu-se brusc să îl lase să plece.

– Ai grijă, șopti ea.

El se dădu înapoi.

– Am să te sun de la Big Apple. Am o cameră la Carlyle. Numărul de telefon e pe frigider.

– Bine. Drum bun. Baftă.

– Învingătorii n-au nevoie de baftă.

Ea rămase acolo, cu brațele la piept, mult timp după plecarea lui.

Undeva în casă trosni o bîrnă. În camera de zi, ceasul de pe polița căminului sună de cinci.

Încercă să nu se gîndească la ziua nesfîrșită care se întindea în fața ei. Era devreme; putea să se culce la loc; dar nu voia să doarmă.

Se duse în bucătărie, deschise agenda și începu să-și planifice ziua. Era pe la mijlocul listei cînd își dădu seama că era joi.

Seara femeilor fără pasiuni.

Poate se va duce. Nu avea altceva mai bun de făcut.

Lui Jack îi plăcea totul la clasa întîi: coada foarte mică la verificarea biletului de avion, locurile spațioase și confortabile, tăvile albe, curate cu mîncare comestibilă, băuturile care veneau întruna.

Șervetele fierbinți, domnule? Să vă aduc un coniac după masă, domnule Shore? Pot să vă iau haina?

Serviciile erau ceva de care uitase că existau în transportul aerian pînă de curînd. Vacanțele lor din ultimii ani însemnaseră patru oameni îngrămădiți la clasa turist, cea mai ieftină.

Întinse mîna sub scaunul din față după servietă. Observînd zgîrieturile de pe pielea neagră, se gîndi dacă n-ar fi trebuit să-și ia una nouă. Știa că Birdie ar fi spus: *Nu capeți o a doua șansă să faci o primă impresie. Fă-o de prima dată.*

Brusc își dori să-i fi spus despre interviu. Ea s-ar fi dat de ceasul morții să-i aleagă hainele, asortînd cravata potrivită la cămașa potrivită. N-ar fi existat nici o îndoială în privința servietei.

Așa îl ajutase să se pregătească pentru Albuquerque cu mulți ani în urmă. *Ești o vedetă*, spusese ea cu înfocare, strîngîndu-l de umeri, și să nu uiți o secundă asta. *Canalul 2 ar trebui să mulțumească Cerului în genunchi pentru șansa de a-l angaja pe marele Jackson Shore.*

– Vedetă, murmură el, dîndu-și seama prea tîrziu că

vorbise cu glas tare. Se uită în jur, dar nimeni nu părea să fi observat.

Încă mai ținea minte cum e să fii vedetă; asta era treaba nasoală, treaba care îl bîntuise. Cînd ești în vîrf, mai degrabă plutești decît mergi... ușile ți se deschid ca prin minune cu mult înainte să întinzi mîna spre clanță... și mesele de la cele mai bune restaurante sînt reținute pentru tine. Și mai presus de toate, felul în care se uită oamenii la tine...

– Domnule Shore? Comandantul aprinsese semnalul de legare a centurilor. Urmează să aterizăm.

Își băgă servieta la loc sub scaunul din față, apoi îi zîmbi însoțitoarei de bord.

– Mulțumesc.

Avionul atinse ușor pista, se zgîlții de cîteva ori, și rulă lin înspre terminal. În cîteva momente, însoțitoarea de bord reapăru cu geanta lui de voiaj.

– Poftim, domnule Shore. N-ați avut palton, nu-i așa?

– Am uitat să-mi iau, spuse el zîmbind. N-am mai fost de ceva timp în est.

– Cum poate cineva care a jucat la Jets să uite iarna newyorkeză?

Ea îl recunoscu. Țsta nu era un serviciu de clasa întîi obișnuit; ea *flirta* cu el.

– Eu sînt din Minneapolis. Am aici o oprire de două zile... la Warwick Hotel.

Jack auzi forfota oamenilor care coborau din avion. Totul părea foarte îndepărtat.

Tot ce trebuia să facă era să dea din cap, să spună *Și eu stau la noapte aici, ce coincidență!* și s-o întrebe cum o cheamă. Puteau să-și petreacă seara într-un colț întunecos de bar plin de fum, cu picioarele lipite excitant, discutînd fleacuri pînă venea vremea să nu mai vorbească deloc...

O clipă își dori asta – o dori pe ea – atît de tare încît

ameți. Apoi se gîndi la Frank Gifford și inspiră adînc. Își recăpătă echilibrul. Zilele alea trecuseră de mult.

Întinse mîna și-și luă geanta.

– Mulțumesc, distracție plăcută în New York.

Zîmbetul ei dădu să apună. Și-l recompuse repede.

– Călătorie plăcută, domnule Shore.

– Și ție. Își puse geanta pe umăr și coborî din avion. La poartă, o mulțime de oameni aștepta zborul următor.

Warren se detașa în mulțime ca un brad de două sute de ani într-o pădure tînără. Era înalt și scump îmbrăcat, dar nu asta îl scotea în evidență.

Pe capul lui stătea confortabil coroana celebrității. Înaintă, zîbind. Mulțimea se dădu la o parte făcîndu-i loc să treacă. Oamenii îl arătau cu degetul, șușotind între ei. Warren părea să nici nu observe.

– Warren, ce naiba mai faci?

– *Fulgerul Săritor Jack!* spuse Warren destul de tare pentru a atrage atenția celor din jur. Pe cîteva fețe mai în vîrstă își făcu loc recunoașterea. Puștii cu părul decolorat și cercei în nas trecură mai departe, lipsiți de interes.

Warren îl prinse pe Jack într-o îmbrățișare de urs, apoi îl luă pe după umeri și îl conduse spre ieșire.

– Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

După o conversație alcătuită în mare parte din întrebări, urcară în Viper-ul roșu al lui Warren și ieșiră în autostradă.

Era o zi cenușie de iarnă. Norii atîrnau deasupra autostrăzii, trimițînd pe parbriz o lapoviță mărunță.

– Mai ții minte cînd jucam pe rahatul ăsta? întrebă Warren, claxonînd și trecînd pe cealaltă bandă pentru a evita lovirea unui Lexus SUV.

Jack zîmbi. El și Warren fuseseră colegi de echipă la Universitatea Washington din Seattle. Era sigur că jucaseră pe soare – trebuia să fi jucat –, dar asta nu mai ținea minte.

Ce ținea minte erau meciurile de pe Stadionul Husky din zilele cînd părea că Dumnezeu dăduse drumul la toate baierile cerului.

– Elizabeth și Mary purtau la meciuri pungi de gunoi Hefty, ții minte?

Warren rîse.

– Ce țin eu minte legat de Mary sînt țîțele ei și că nu trebuia în veci să mă însor cu ea.

În studenție, fuseseră două perechi nedespărțite: Jack și Elizabeth, Warren și Mary. Apoi Warren fusese trimis la Denver, iar Jack la Pittsburg. După mai mulți ani și mai multe transferuri, el și Warren se reuniseră la New York. La acea vreme Warren era însurat cu Phyllis, și atît el cît și Jack erau supervedetele în lumea ultraagitată, nebună a NFL. Dintre ei toți, numai Elizabeth rămăsese întregă la minte în anii de aur, cînd banii curgeau rîuri. Ea economisise cît putuse, dar nu-i fusese ușor cu Jack, care credea că faima avea să dureze veșnic.

– Ce mai face Birdie?

– Bine. La fel și fetele. Sînt acum amîndouă la Georgetown. Stephanie e tot liniștită și mult prea serioasă. Umblă cu copilul-minune care a cîștigat Premiul Westinghouse. Are note grozave. Termină în iunie anul ăsta – cu o licență în micro ceva.

– Exact ca mama ei, 'ai? Birdie a fost singura studentă cu zece pe linie pe care am cunoscut-o.

Jack uitase cît îi plăcuse soției lui școala. Ani de zile după absolvire vorbise despre un masterat în arte frumoase, dar nu și-l dăduse. Așa era Elizabeth – îi plăcea să vorbească despre o grămadă de lucruri.

– Jamie seamănă cu mine. Dacă nu era una dintre cele mai bune înotătoare din școală, s-ar fi chinuit ca dracu' să termine primul an de colegiu.

– Mai ții minte Callaghan's Pub? Cum ne băteam cu băieții cu cutiile de bere?

Și agățam fetele. Măcar pe asta Warren nu o spuse cu glas tare. Totuși, tăcerea nu schimba trecutul. Jack își petrecuse o bucată din tinerețe în barul ăla, flirtînd cu șirul nesfîrșit de fete care se uitau la fotbal. Ducîndu-le în pat.

Și în tot timpul ăla, Elizabeth era într-o casă caraghios de mare în Long Island, crescîndu-și singură copiii. Cînd, în sfîrșit, el venea acasă, mirosind a alcool și fum și parfum al altor femei, ea întotdeauna se prefăcea că nu observă.

Cum reușiseră să depășească acele zile? Și cum putuseră atunci să fie mai fericiți ca acum?

– Acesta e sediul, spuse Warren, arătînd cu capul în stînga. Mîine ne vom întîlni la micul dejun cu mahării. Proba ta e programată la zece treizeci. Am să citesc cu tine.

Jack își slăbi cravata.

– Ceva sfaturi pentru vechiul tău amic?

Warren opri în fața hotelului, apoi se întoarse spre Jack.

– Ți-am văzut interviul cu studenta aia. Singura mea sugestie este să te relaxezi puțin. Camera de filmat e ca femeia – simte frica și disperarea – iar tipii sperați nu capătă niciodată slujbe trăsnet.

Jack rîse. Nu mai ținea minte de cînd nu mai primise o slujbă trăsnet. Poate că tot timpul disperarea fusese problema lui.

Portiera din partea lui se deschise. Un bărbat în uniformă îi zîmbi.

– Bine ați venit la Carlyle, domnule.

Jack coborî din mașină și îi dădu portarului geanta.

– Mulțumesc.

Warren se aplecă peste scaunul din dreapta.

– Vrei să vii diseară la noi la cină? Beth e o bucătăreasă de rahat, dar prepară un martini al naibii de reușit.

- Zic pas. Trebuie să am capul limpede pentru mâine.
- Întotdeauna te-ai dat la fund înainte de un meci mare. Am să vin pe la opt. Vom lua micul dejun la hotel.
- Grozav. Și, Warren, mulțumesc pentru tot.
- Nu-mi mulțumi pînă nu te vezi cu slujba. Atunci am să te taxeze.

Jack se uită în urma Viper-ului roșu, apoi se înregistrează la hotel și urcă în camera lui. Primul lucru pe care îl făcu fu să-și toarne ceva de băut. Nu se putu abține. Era foarte emoționat. Nu se gîndea decît la ce însemna șansa asta.

Te rog, Doamne. Se uită la telefon știind că trebuia s-o sune pe Birdie, dar gîndul îl extenuă. Avea să pretindă că a fost în oraș pentru a se întîlni cu un fost coechipier, iar ea urma să se laude cu nu știu ce tapițerie de canapea.

De ani de zile era la fel. Așa că de ce îl deranja atît de mult în ultimul timp? Oftînd, ridică receptorul și formă numărul de acasă.

După al patrulea apel, se cuplă robotul.

– Bună, iubito, spuse el. Sînt la Carlyle Hotel, camera 501. Numărul e pe frigider. Sună-mă. Te iubesc.

Cuvintele veniră automat, dar în tăcerea care urmă se pomeni gîndindu-se la ce însemnau ele... și cît trecuse de cînd fuseseră întru totul adevărate.

Se duse la fereastră și se uită la Manhattan-ul care strălucea în noapte. Apoi, închise ochii și, în întunericul brusc, se văzu mai tînăr, un bărbat plin de certitudinea propriei sale măreții.

Acel bărbat se mișca în alt timp și în alt spațiu, departe de aici. Seattle.

Era pe înserat într-o zi rece de iarnă...

Se dusesese la casa frăției Delta Delta Gamma de pe Forthy-fifth Street și i se spusese că Elizabeth Rhodes își petrecea toate după-amiezele de sîmbătă în Arboretum. Nu

avusese de ales decît să se ducă s-o caute acolo. Îl minase disperarea; nu exista nimic mai disperat decît un student, vedetă de fotbal, care nu avea notă de trecere.

O găsisse pe malul Lacului Washington. Picta. La început, tot ce văzuse fusese părul ei, poleit de soarele care apunea. Era îmbrăcată cu un pulover albastru de lînă și o salopetă din denim care îi camufla complet corpul, și din buzunarul de la spate îi ieșeau trei pensule.

Ciudat că își amintea amănuntul ăsta, dar așa fusese. Avea trei pensule.

Încă mai ținea minte conversația lor, aproape cuvînt cu cuvînt...

El își drese glasul și spuse:

– Elizabeth Rhodes?

Ea se răsuci atît de repede încît scăpă o pensulă.

– Cine ești?

Frumusețea ei îl ului.

– Jackson Shore... Am primit numele tău de la doctor Lindbloom de la catedra de engleză. Mi-a spus că s-ar putea să ai loc în programul de meditații pentru încă un student. Zîmbi rușinat. Sînt pe cale să pic la literatură.

Fruntea ei se încreți.

– În ce an ești?

– Întîi.

– Un student de anul întîi care e pe cale să pice la examenul de literatură engleză și care apelează la ajutor – într-o sîmbătă – în ultima săptămînă a trimestrului. Ochii ei verzi ca marea se îngustară. Lasă-mă să ghicesc: sportiv.

– Fotbal.

Zîmbetul ei era subțire.

– Bineînțeles. Uite ce-i – cum te cheamă, Jack? – te-aș ajuta cu plăcere, dar...

– Grozav. Mi-a spus doctor Lindbloom că pot să contez

pe tine. Când ne putem întâlني? Lucrarea mea finală trebuie să fie o poezie în pentametrul iambic, ce-o mai fi și asta. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Ea oftă și își trecu o mână prin păr.

– La naiba. După un moment lung, spuse: Am putea să ne întâlnim diseară.

– Diseară? Să-mi fac tema într-o seară de sîmbătă? Nu cred.

• Văzu că ea încerca să își amintească numele lui și, în mod ciudat, lucrul ăsta îl făcu să se aprindă. Era obișnuit ca femeile să-l urmărească, să se culce cu el pentru că era o vedetă a fotbalului, și totuși uite-l aici, atras de femeia asta care nici măcar nu-și amintea cum îl cheamă.

– Îmi pare rău. Va trebui să găsești pe altcineva. Înclină capul în semn că discuția se încheiase și se întoarse la pictat.

El făcu un pas spre ea.

– Și dacă eu te vreau pe tine?

Ea se întoarse. Uitîndu-se atent la el, își dădu după ureche o șuviță de păr blond. Atunci observă el uriașul inel de logodnă cu diamant.

– Ascultă, Jake...

– Jack. El mai făcu un pas.

Ea se dădu înapoi.

– Eu iau numai studenți cărora chiar le pasă de cursuri.

El făcu și ultimul pas care îl mai despărțea de ea.

– Am nevoie de tine.

Ea rîse.

– Ei, hai! Nimănui nu-i pasă dacă voi, sportivii, chiar învățați.

Ceva în glasul ei îl surprinse, o umbră de accent. Sudistă, se gîndi el. Îi plăcea acel accent dulce, tărăgănat.

– Mie îmi pasă.

Ea se uită la el și, treptat, începu să roșească.

– *Bine. Ne întâlnim mâine dimineață la Suzzallo. Zece patruzeci.*

– *Uf, nu Suzzallo. E al naibii de multă morgă acolo.*

– *E o bibliotecă.*

– *Ce zici să ne întâlnim în Quad? Pot să aduc cafea?*

– *Nu-i o întâlnire amoroasă. Se uită la ceas. Uite ce-i, am să fiu în sala de lângă arteziană de la etajul al doilea al bibliotecii la zece patruzeci. Dacă vrei să te ajut, fii punctual.*

– *Ăsta fusese începutul.*

Jack se îndrăgostise rapid de Elizabeth, și nu-i luase mult s-o vrăjească. În acele zile, îi promisese luna și stelele de pe cer, jurase s-o iubească veșnic. Și vorbise serios. Crezuse în asta.

Nu făcuseră nimic rău, nici unul din ei.

Doar că nu înțeleseseră ce mult însemna *veșnic*.

9

Elizabeth stătea în mijlocul debaralei de haine, încercînd să se hotărască cu ce să se îmbrace. Tot ce avea i se părea nepotrivit. Pe un perete, atîrna un șir de curele.

Însă acum, în ceea ce numea ea deprimant anii fără metabolism, ele erau inutile. Vechile ei curele ar fi putut să-i cuprindă o singură coapsă. Pe măsură ce începuse să ia în greutate, trecuse de la curele la eșarfe. Avea duzini de eșarfe de mătase pictate manual, menite să camufleze o siluetă mai rotofeie, dar o eșarfă vaporosă nu părea deloc potrivită pentru întrunirea femeilor fără pasiuni.

O rochie verde închis, tricotată, lungă pînă la glezne, îi reținu atenția. Fără să mai piardă timpul, o luă și se îmbracă.

Din sertarul de la birou scoase un colier din aliaj pe bază de cupru, lucrat manual, o relicvă din perioada în care se ocupa de bijuterii.

– Gata. S-a rezolvat. Nu se mai uită în oglindă. Coborî la parter, îşi luă poşeta de pe masa din bucătărie şi ieşi din casă.

La colegiu, se opri o clipă în faţa uşii închise a clasei, apoi intră.

De data asta feţele erau cunoscute şi primitoare. Mina, îmbrăcată într-o altă rochie de casă, din poliester înflorat, stătea în picioare discutînd cu Fran, care părea să asculte cu atenţie. Drăgălaşa Joey, chelneriţa de la Pig-in-a-Blanket, vorbea cu însufleţire cu Sarah. Kim stătea în spate, la masa de cafea, făcîndu-şi de lucru cu un pachet de ţigări.

– Nu credeam că ai să mai vii, spuse Joey, venind spre Elizabeth, toată un zîmbet.

Elizabeth fu surprinsă că cineva se gîndise la ea.

– De ce?

Joey se uită cu înţeles la mîna stîngă a lui Elizabeth.

– E un diamant mare.

Elizabeth îşi privi şi ea inelul de logodnă, un diamant de un carat şi jumătate montat pe o bandă lată de aur. Nu ştiu ce să spună.

– Cele mai multe dintre noi am fost aruncate la gunoi. Cîteva, ca mine, am căzut în cap. Pe beton. De la etajul zece. Zîmbi amar. Din fericire, eu am sărit ca o minge.

– Toate femeile sar la fel, răspunse Elizabeth, surprinzîndu-se pe sine. Fie sari, fie rămîi lată, nu-i aşa? În ultimii cincisprezece ani soţul meu a lucrat în vreo opt oraşe. Am avut şi eu parte să tot sar, crede-mă.

– Uau! Militar?

– Nu. Nu voia să precizeze cariera. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toată lumea să ştie că era măritată cu Jackson Shore. Asta stîrnea întotdeauna o conversaţie de

genul „Ce noroc pe tine!“, or ea nu asta dorea să audă de la aceste femei. Însă trebuia să spună ceva. Nu se putea fixa la un singur lucru.

Joey chicoti.

– Are penis, nu? Toți sînt așa.

Sarah bătu din palme.

– Bună seara, doamnelor. E grozav să văd atîtea fețe cunoscute.

Joey o luă pe Elizabeth de braț și o conduse spre șirul de scaune alăturate, unde se așezară.

Sarah era la mijlocul discursului de deschidere cînd Mina se ridică brusc, zîmbind cu toată fața.

– Am venit aici la volan! Buza de jos, și mai mare din cauza rujului roz, îi tremura. Acum pot să merg oriunde.

Fu răsplătită cu aplauze furtunoase.

Elizabeth se miră ce profund o afectau acele cuvinte.

Acum pot să merg oriunde.

Ce sentiment grozav trebuie să fi fost! Cum de ei nu-i trecuse niciodată prin cap așa ceva, deși conducea de ani întregi? Libertatea îi fusese întotdeauna la îndemîină, disponibilă ori de cîte ori pornea mașina. Disponibilă oricărei femei care îndrăznea să-și ridice privirea de la ruta prestabilită și să se întrebe: *Oare unde m-ar duce drumul ăsta?*

Cînd aplauzele se stinseră, femeile se întoarseră la locurile lor. De data asta, pentru că nu existau fețe „noi“, Sarah iniție o discuție care își avea rădăcinile în visurile exprimate anterior.

Joey vorbi prima:

– Ieri i-am dus pe copii la dentist. Îmi place la nebunie locul ăla curat. Oftă. Igienista de la cabinet tocmai și-a cumpărat o broscuță Volkswagen nouă-nouță. Vă vine să credeți? Ce n-aș da să conduc o mașină ca asta!

– Te-ai gîndit vreodată să te faci igienistă?

– Da, cum să nu! Abia am reușit să termin liceul. Cred că media mea generală a fost un număr negativ. Încercă să zîmbească, apoi se aplecă și cotrobăi prin pungă uriașă de la picioarele ei. Totuși, săptămîna asta m-am gîndit la visele *cuiva*. Unul dintre clienții mei a lăsat asta pe masă, săptămîna trecută. Scoase o pensulă și i-o întinse lui Elizabeth. O fi karma, sau ce?

Era o pensulă Big K, probabil dintr-o trusă de pictat pentru copii. O pensulă mică și ieftină pe care nici un pictor care se respectă n-ar fi folosit-o.

Atunci de ce îi veni lui Elizabeth să plîngă?

– Mulțumesc, Joey, spuse ea, luînd pensula. Cînd o atinse, inima îi tresări ușor.

– Vorbește-ne despre picturile tale, spuse Sarah. Cum a fost?

Elizabeth trase adînc aer în piept.

– În colegiu, profesorii spuneau că am talent. Am fost admisă la mai multe programe postuniversitare pentru arte frumoase.

– Te-ai dus? întrebă Joey, cu glasul înecat de respect și admirație.

– Nu. După ce s-au născut fetele, n-am mai avut timp. Mai tîrziu, cînd Jamie a intrat în clasa întîi, am încercat să mă întorc la pictură, dar cînd am pus mîna pe pensulă, nu s-a întîmplat nimic. Am stat pur și simplu acolo, fără să pot trage o linie. Se uită în jur la fețele celorlalte femei. Fiecare dintre ele înțelegea. Uneori îți ratezi șansa.

Și totuși... Cînd se uită la pensula din mîna ei, ceva se întîmplă. Nimic major, nici un Glas al lui Dumnezeu sau ceva de natură divină, totuși *ceva*.

Își aminti dintr-o dată cum era cînd picta. Senzația semăna cu zborul... cu plutirea.

Dintr-o dată, nu se mai putu gîndi la nimic altceva.

După întrunire, lăsă mașina în șopron și alergă spre casă. Fără să mai aprindă lumina de la parter, urcă în camera ei. Deschise debaraua, dădu la o parte hainele, și se lăsă în genunchi.

Era acolo: o cutie de carton plină cu ustensile vechi. O trase spre ea, inhalând mirosul de mult uitat de vopsea uscată. Deasupra era o perie din păr de zibelină, ai cărei peri fini și lucioși erau de un maro ca ciocolata. Întinse mâna și o luă, apoi și-o trecu ușor peste pielea fină de sub bărbie.

Zîmbind, se ridică în picioare, intră în dormitor și se duse la ușile duble care dădeau într-un balcon. Își lipi un deget de geamul rece, uitându-se la oceanul negru ca noaptea.

Dacă exista vreun loc unde putea să picteze din nou, acela era aici, în siguranța acestei curți. Închise ochii, îndrăznind să-și imagineze preț de o clipă un viitor nou, strălucitor.

Jack conducea încet pe drumul șerpuit, odată cu pietriș, acum cu noroi, care ducea la casa lui. Cu toate că Stormwatch Lane se întindea pe aproape o jumătate de milă, în lungul lui nu mai existau și alte locuințe. Pe cea mai mare parte a lungimii lui, drumul era mărginit la vest de o stîncă abruptă. Jos se întindea Oceanul Pacific.

Parcă mașina în șopron, apoi își luă geanta de voiaj și se îndreptă spre ușa din față.

În casă, dăinuia mirosul lumînărilor de scorțișoară pe care le aprindea Elizabeth de Crăciun. Ea spunea întotdeauna că o să le păstreze pentru sărbători, dar nu o făcea niciodată. Le aprindea seară de seară, pînă fitilul se transforma în boabe de cărbune lipite pe fundul borcanului.

– Elizabeth?

Nici un răspuns.

Ușa din față se deschidea într-un hol mic. În stînga era camera de zi, în dreapta, bucătăria. Ambele erau goale. Jack

trecu pe lângă sufragerie – oare îi spusese ce bine arată glasvandul? – și urcă scara spre dormitor.

Ea stătea lângă ușile ce dădeau în balcon, cu spatele la el.

În lumina veiozei de pe noptieră, părea aproape eterică.

– Un bănuț pentru gândurile tale, spuse el.

Ea se răsuci. Când îl văzu, rîse.

– M-ai speriat de moarte.

– Am prins un zbor mai devreme.

Ea își întoarse privirea spre mare.

– Ai avut noroc.

Deja nu mai era atentă. Dar vestea lui avea să o facă. Dădu să spună ceva, însă ea îl opri.

– E o noapte atît de frumoasă! Întunericul are atîtea culori! Mă face să-mi doresc să pictez din nou. În cele din urmă, se întoarse și se uită la el. M-am dus în seara asta la întîlnire și...

– Am o surpriză. Îi trecu fulgerător prin minte că poate ar fi trebuit să facă altfel... poate să-i dea vestea cea bună după o cină grozavă la L' Auberge. Dar nu mai putea aștepta. Îl mai ții minte pe Warren Mitchell?

Ea oftă ușor, apoi spuse:

– Cel mai rapid înaintaș din New York? Bineînțeles că îl țin minte. Acum e... analist la Fox?

– Era. A tras o sperietură cu inima și s-a hotărît să-și schimbe viața. Când a vrut să se lase de meserie, tipii de la Fox i-au oferit o emisiune de o oră, o dată pe săptămînă. Un fel de talk show sportiv.

– Nu știu dacă ne mai trebuia bărbați care să vorbească despre sport.

Asta îl descumpăni pe Jack.

– Asta va fi un gen de emisiune cu totul nou. Au contract pentru douăzeci și șase de episoade. Se filmează în studioul Fox din New York, așa că s-a terminat cu drumurile la meciuri și toate celelalte.

– E grozav pentru Warren.

– Și pentru noi.

– Noi?

El zîmbi.

– Am să fiu comediator al emisiunii.

– Poftim?

– De fapt, de asta m-am dus la New York. Am dat o probă.

– *M-ai minșit?*

– N-am vrut să te dezamăgesc din nou. Dar de data asta am căpătat slujba. I-am dat gata pe tipii de la televiziune, iubito. Ia gîndește-te, o vom lua de la capăt. E aproape ca și cum am fi iarăși tineri.

– Iarăși tineri? Ce tot spui tu acolo?

– Va fi grozav, ai să vezi. S-ar putea chiar să reluăm legăturile cu o parte din vechea gașcă. Și vom fi la doar cîteva ore de D.C. Ai să poți lua trenul ca să le vizitezi pe fete la școală.

– Cîteva ore de D.C.? Despre ce vorbești?

El se înfioră. Asta era partea delicată.

– Știu că ți-am promis că asta o să fie ultima mutare, dar mi-au oferit atîția bani încît n-o să-ți vină să crezi. Am primit chiar și un nou agent – un adevărat Jerry Maguire. Totul poate să fie acum al nostru.

– Tot ce vrei *tu*, adică. Ea era supărată, nu încăpea îndoială. Nu dai doi bani pe ce vreau eu. Mi-am pus inima și sufletul în locul ăsta.

– E doar o *casă*, Birdie. Patru pereți nenorociți cu instalații proaste și ferestre prin care suflă vîntul. Veni spre ea. Casa asta înseamnă pentru tine mai mult decît însemn eu? Știi de cît timp visez la asta.

– La ce visezi tu, Jack?

– Îți?

– Bun răspuns. Presupun că tu pui întotdeauna visele tale pe primul loc. Când o să fie și rîndul meu?

– Cum dracu' să știe cineva că măcar *vrei* un rînd, Birdie? Ți-ai petrecut toată viața pe tușă. Vrei un rînd? Atunci riscă și tu ca noi ceilalți, intră pe teren, dar nu-ți vărsa focul pe mine pentru că am curaj să încerc să obțin ceea ce vreau.

Culoarea dispăru din obraji ei, și el știa că mersese prea departe. Cu Birdie puteai să faci orice, numai să nu te apropii prea mult de adevăr.

Ea făcu un pas înapoi.

– Vin numaidecît. Trebuie să mă gîndesc.

– Ba nu, stai aici și vorbește cu mine. Nu fugi. El știa, totuși, că asta n-ar fi servit la nimic. Ea întotdeauna pleca în mijlocul certei și revenea după ce se calma. Nu suporta intensitatea propriilor ei emoții.

El îi atinse bărbia și o sili să se uite la el.

– Gîndește-te, Birdie. Am petrecut doi ani unde a înțercat dracu' iapa. Am făcut naveta trei ore ca tu să poți avea casa de vis. În tot acest timp, ai știut că eu muream aici. Am făcut asta *pentru tine*. Apoi adăugă încet: Am crezut că ai să te bucuri pentru mine.

Ea oftă din greu.

– Oh, Jack. Bineînțeleș că ai crezut.

El nu știa ce să spună la asta. În tăcere, o urmări ieșind din dormitor. Nu se deranjă să se ducă după ea; știa că nu avea rost. În loc de asta, se duse la fereastră și așteptă.

După cîteva minute o văzu ieșind de pe verandă și străbătînd curtea întunecată înspre gardul vechi care se întindea de-a lungul marginii zdrențuite a stîncii. Se opri în vîrfurile scării și se uită la mare.

El habar n-avea la ce se gîndea ea. Încă un semn al îndepărtării lor.

În cele din urmă ea se întoarse în casă. Între timp, el făcuse

focul în șemineu și băgase la cuptor o lasagna congelată. Casa mirosea a roșii coapte și a brânză topită.

Ea își agăță haina în cuierul de la intrare și intră în camera de zi. Un timp ce păru o eternitate rămase în picioare, uitându-se la el, cu dîre de lacrimi pe față. Foarte încet, spuse:

– Cred că am putea trăi din nou în New York... o perioadă.

El o trase în brațele sale și o învîrti.

– Te iubesc, Birdie.

– Sînt convinsă.

– De data asta o să fie grozav, ai să vezi. Fără copii care să te țină legată de casă, fără o slujbă care să mă țină departe de oraș. Vedea că era sceptică, dar și că voia să creadă.

– Bine. Dar vreau să închiriem casa asta, nu s-o vindem. Asta nu e o mutare permanentă. Vreau să fii de acord cu asta, altfel nu facem tîrgul.

– S-a făcut.

– Într-o bună zi ne vom întoarce aici. Vom îmbătrîni în casa asta.

– De acord.

– Și nu vom locui în Manhattan. Poate în Westchester County. Luni încep să sun la agențiile imobiliare. Pînă la vară trebuie să ne găsească o casă.

– Luni încep munca.

– Poftim?

– Asta a fost înțelegerea. Vor să lanseze repede emisiunea.

– Unde naiba ți-a fost capul? Ea se trase de lîngă el. Nu ne putem muta pînă luni.

– Ei mi-au oferit un contract, iar eu l-am semnat, Birdie. Cu trecutul meu, ce trebuia să fac, să negociez?

– Nu se poate găsi atît de repede o casă decentă în New York. Ultima dată ne-a luat șase luni.

– Putem să folosim apartamentul lor de serviciu pînă găsim o casă. Duminică plec înapoi. De îndată ce termini de

închis casa asta, poți să vii să-ți alegi casa de vis. Banii nu-s o problemă de data asta. Zîmbi. Ei hai, Birdie, nu mai fi țîfnoasă. Ia-o ca pe o aventură.

– Stai să vedem dacă am înțeles bine. Ai acceptat o slujbă fără să mă anunți, ai acceptat să folosim un apartament de serviciu pe care eu nici nu l-am văzut, ai aranjat să ne mutăm în celălalt capăt al țării, și, drept capac la toate, eu trebuie să închid singură casa.

Spus de ea, totul suna urît. Lui nu așa i se păruse. La naiba, așa făcuseră de o grămadă de ori.

– O să stăm cîțiva ani. Dacă nu ne place, putem oricînd să ne întoarcem.

Ea se apropie de fereastră.

Jack se duse în spatele ei, o luă de umeri și o sărută pe ceafă.

– În New York am fost fericiți, mai ții minte?

– Nu, spuse ea, nu țin minte să fi fost fericiți în New York.

N-ar fi trebuit să spună asta. Evocarea trecutului era o mișcare proastă.

– De data asta vom fi fericiți.

– Oare? Glasul ei avea o notă jinduitoare care se potrivea cu dorurile lui. O speranță subtilă că o nouă locație ar putea întoarce o emoție veche.

– E mai aproape de fete, îi aminti el, știind că ăsta era cel mai bun argument al lui. Poți să iei trenul să te duci la ele oricînd vrei.

– Asta e adevărat.

– Crede-mă, Birdie, o să fie bine pentru noi.

– Sînt convinsă că ai dreptate, spuse ea, fără să se rezeme de el, așa cum ar fi făcut odată. Se dădu la o parte. Cred că trebuie să încep. Sînt atîtea de făcut. Trebuie să le sunăm pe fete. Mîine am să sun la firma care se ocupă de mutări...

Încordarea accentua frumoasa cadență sudistă din glasul ei.

– Vom fi fericiți, spuse el din nou. Ai să vezi.

Ea oftă din greu.

– Bineînțeles că vom fi.

Întregul week-end, Elizabeth se simți ca un condamnat la moarte care urma să fie executat luni dimineață.

Pe de altă parte, Jack era ca un copil de Crăciun, atât de emoționat încît uneori izbucnea în rîs fără nici un motiv. Slujba asta reprezenta tot ce își dorise vreodată.

Sub nici o formă Elizabeth n-ar fi putut să se opună plecării.

Nu aveau nici un motiv să nu se ducă. În privința asta el avea dreptate. *Era* într-adevăr o aventură.

Numai că era aventura altuia; Elizabeth mergea doar în călătorie. Cu bilet de însoțitor.

În seara asta de duminică, ultima lor seară împreună pentru mai multe săptămîni, se pomeni îndreptîndu-se cu pași mici spre depresie. Oriunde se uita, vedea ceva care conta pentru ea, ceva ce nu putea lăsa în urmă. Casa asta însemna foarte mult pentru ea, mai mult decît putea să exprime sau să înțeleagă. Gîndul că o părăsea îi făcea să-i fie rău de la stomac.

După ce vreme de doi ani se trezise dimineață de dimineață spre priveliștea de ilustrată a Oceanului Pacific, cum putea să se trezească, să meargă la fereastră și să vadă clădirea de peste drum? Cum putea să trăiască fără să vadă stelele noaptea, sau să audă mugetul oceanului într-o zi de iarnă? Cum putea să trăiască într-un loc unde nu era niciodată liniște, unde milioane de oameni trăiau stivuiți pînă la cer?

Din nefericire, nu avea de ales. Era soția lui Jack.

În ultima lor seară împreună, puse masa cu grijă, folosind cea mai bună veselă și argintăria. La cină, servi *Coquilles*

Saint-Jacques pe un platou de porțelan Haviland translucid care fusese al străbunicii ei.

În timp ce ea și Jack stăteau la masă, fiecare în câte un capăt, distanța dintre ei părea de mile întregi. Erau ca într-o scenă tristă dintr-un film străin, un tablou al regretului marital, doi oameni pe care îi unise demult iubirea și care ajunseseră așa... niște umbre palide ale celor care fuseseră cîndva, și imagini mai palide ale celor care voiau să fie.

Jack înălță capul spre stînga, cu furculița în aer. Ea știa că el asculta televizorul din sufragerie. Howie Lang făcea reclamă pentru Radio Shack.

– Poate să într-o zi și tu ai să faci o reclamă tîmpită la televizor.

El rîse.

– N-ar fi grozav?

Ei îi veni să-l pocnească.

– Da, grozav.

– Ia zi, ce-ai să faci în New York?

Drăguț din partea ta că ai întrebat, în sfîrșit. Ea alungă gîndul și spuse:

– Nu știu. Aș fi spus grădinărit, dar în marele oraș n-ai unde să faci asta.

– Poate aranjezi niște jardiniere.

Ea se gîndi la grădina ei din spatele casei. Își petrecuse ultimele optsprezece luni proiectînd un plan pentru aceasta. Se interesase exact unde ce plantă mergea. Primăvara trecută plantase trei sute de bulbi. Narcise galbene, șofrani, zambile, crini.

– E o idee grozavă.

După asta, se cufundară în tăcere. Cînd terminară masa, merseră în bucătărie și spălară vasele împreună. Elizabeth le clătea, Jack încărca mașina de spălat vase. Era o rutină pe care o perfectaseră de-a lungul anilor.

Cînd totul fu pus la locul lui, Jack spuse:

– Mă întorc imediat.

Se ținu de cuvînt și se întoarse într-o clipă cu o cutie mare și plată, ambalată în hîrtie roz cu irizații. O luă de mîină și o duse în camera de zi.

– Vino, șopti el, și ea își aduse aminte de ziua de demult cînd el întinsese mîina și îi oferise inima lui. *N-ai de ce să te temi*, spusese el atunci; *eu sînt cel pe care îl vrei*.

Jack luă telecomanda de pe măsura de cafea și stinse televizorul.

Elizabeth se așeză pe canapea, încercînd să nu se gîndească la camera asta, preferata ei.

El îngenunche în fața ei.

– Știi că am făcut-o de oaie de data asta.

Ea nu răspunse, de teamă că dacă spunea ceva avea să-și trădeze supărarea. Îndrăzni să spună doar atît:

– Da.

– Îmi pare rău.

Scuza o dezumflă, ba chiar o făcu să-i fie jenă. Voia cu adevărat să fie genul de femeie care salută schimbarea. În ultimă instanță, voia să se bucure de succesul soțului său.

– Și mie îmi pare rău. Cred că am uitat cum e să fii aventurier.

– Acum vom fi fericiți. Ferocitatea din glasul lui o surprinse, amintindu-i că, în ultimul timp, el fusese la fel de nefericit ca ea.

El împinse pachetul spre ea.

– Ți-am adus asta de la New York.

– E prea mare ca să fie un diamant, glumi ea, deschizînd cutia. Înăuntru erau o pereche de pantaloni de trening gri și o bluză de trening cu glugă pe care scria: *Fox Sports*. Treningul era mărime medie. Se părea că Jack nu observase că ea vîslea în iazul „mare“.

– În colegiu îți plăcea să porți trening, ții minte?

Aveam nouăsprezece ani. Îi zîmbi.

– Mulțumesc, iubitele.

El se aplecă spre ea și își puse mîinile pe coapsele ei.

– Putem să facem asta, Birdie. Putem să ne mutăm la New York și s-o luăm de la capăt.

Elizabeth rămase nemișcată, ținînd în mîini hainele preferate ale adolescenței ei. Bărbatul putea să viseze cît voia. Ea știa adevărul. Lucrurile aveau să se schimbe pentru Jack, dar nu și pentru ea.

– Va fi grozav, spuse ea.

– *Va fi.* El rîdea acum mulțumit, iar ea observă cît de ușurat era.

Supărarea ei scoase din nou capul.

El își trecu un braț în jurul ei și o ridică în picioare.

– Să ne uităm la televizor în pat. Ca pe vremuri.

Se așezară în pat și se uitară la *Sex and the City* și *The Practice*.

Cînd se termină programul, Jack stinse lumina și se rostogoli pe-o parte.

– Te iubesc, Birdie, spuse el, sărutînd-o. Mîna lui coborî pe spatele ei, intră pe sub cămașa de noapte din tricot și poposi pe coapsa ei goală.

Ea îi răspunse la sărut. Făcură dragoste domol, așa cum se obișnuiseră în ultimii zece ani. Cînd terminară, el se întoarse pe partea cealaltă și adormi.

Elizabeth se trase încet spre marginea patului. Își puse capul pe pernă și ascultă ritmul respirației lui. Nu se putu abține să-și aducă aminte ce minunat era pe vremuri cînd făceau dragoste. Ani întregi, chiar dacă mariajul lor își pierduse prospețimea, pasiunea dintre ei rămăsese. Acum, pînă și acea scînteie se stinsese.

Totuși... erau căsătoriți de atîta timp. Mai mult de

jumătate din viață și-o petrecuse cu Jack. Crezuse că aveau să îmbătrânească împreună în această casă. Crezuse ca o proastă în promisiunea lui că vor trăi aici veșnic.

Chiar și în ultima săptămână, când se gândise la viitor, avusese imaginea lor stînd pe verandă împreună, cu părul albit și zîmbitori, urmărind joaca strănepoților.

Acum când se gîdea la viitor, nu mai vedea nimic.

10

Jack mergea pe Broadway, croindu-și drum prin mulțime cu coatele. Era de două săptămîni în New York și deja se simțea ca un localnic.

Ăsta fusese întotdeauna unul din orașele lui preferate. Ca băiat, crescînd în micul și deprimantul orașel Aberdeen, Washington, și urmărindu-și părinții muncind pînă la istovire, avusese două visuri – unul era să joace fotbal în NFL, celălalt – să trăiască într-un oraș plin de lumini și de acțiune. Întotdeauna tînjise să fie un pește mare în cel mai mare heleșteu, iar acum, după cincisprezece ani de anonim și irosire, revenise.

Apartamentul de serviciu al corporației Fox era chiar în inima orașului: Midtown. Era o locație formidabilă, cu restaurante mari la fiecare cvartal. Dacă îți era poftă de o gogoasă Krispy Kreme la trei dimineața, aveai de unde s-o iei. Îi plăcea totul la orașul ăsta, însă cel mai mult îi plăcea că numai în două săptămîni ajunsese iarăși *cineva*.

Și ăsta era doar începutul. Emisiunea, *Good Sports*, încă nu fusese lansată, dar referirile la ea erau deja fierbinți, iar în televiziune zvonurile erau Sfîntul Graal. Fox lansase o promoție nesfîrșită de serii „Îi avem iarăși împreună pe

Warlord și Fulgerul Săritor Jack“. Chipurile lor erau peste tot pe panourile de afișaj, pe autobuze, în reclame.

S-ar fi dus vorba, știa asta. Celebritatea avea întotdeauna efectul ăsta. Era ca în vechea reclamă: ea a spus unor prieteni... el a povestit altora... și te trezești că-ți păstrează un loc la masă la Le Cirque.

Coti în Fiftieth Street și se îndreptă spre casă. Era nostim că deja numea „casă“ apartamentul impersonal cu o cameră și o bucătărie mai mică decât majoritatea băilor.

Un portar îi deschise ușa la intrarea în clădire. Străbătu holul îngust pardosit cu marmură, către ascensor. La etajul douăzeci și patru, ieși.

În apartament găsi totul așa cum lăsase. În bucătărie era o sticlă de bere pe jumătate goală, iar pe masa de cafea zăcea deschis ultimul număr al *Sports Illustrated*. În absența lui, nimeni nu venise să strângă după el. Putea să reia cititul chiar de unde îl lăsase.

Trecu pe lângă minibucătăria cufundată în umbră. În dormitor, își scoase pantofii azvîrlindu-i din picioare. Unul izbi peretele cu un bufnet; celălalt se rostogoli pe covorul crem și dispăru sub patul nefăcut.

Se așeză pe grămada răsucită de cearșafuri albe și de pături. Nu-și mai făcuse patul de când se mutase aici. Asta era numai una din schimbările pe care avea să le facă Elizabeth.

Elizabeth.

Aprinse veioza și se uită la apartament cu ochii ei. Reacția lui Elizabeth la aceste camere mici nu avea să fie bună. Birdie, care iubea culoarea, volumul și arta, ar eticheta locul ăsta plictisitor. Ea avea să înceapă imediat o căutare frenetică a locului pe care să-l numească, fără reținere, *acasă*. Gîndul acesta îl istovi.

O iubea însă, în ultimul timp, era mai ușor să fie despărțiți. Recunoașterea acestui fapt îl făcea să se simtă cu adevărat

ca un rahat, dar nu avea motiv să mintă. Nu aici, pe patul ăsta destul de mare pentru doi, dar al naibii de confortabil pentru unu.

Iată-l în sfârșit aici, ținându-și echilibrul pe bara a tot ce își dorise vreodată: marele oraș, bani, faimă.

Dar visul lui nu se potrivea cu al ei. Indiferent la ce tînjea ea – „rîndul“ la care ea tînjise (și de care el habar n-avea) – nu avea să-l găsească aici într-un apartament cu un singur dormitor, cu o baie prea mică pentru un rastel de prosoape.

Ea voia să trăiască într-un cartier de la periferie, poate Connecticut sau Westchester County, într-o casă tradițională cu o grădină suficient de mare pentru a-i adăposti trandafirii prețioși și o cameră de zi capabilă să-i etaleze mobila aleasă cu grijă.

Dar el făcuse cum dorise ea.

Petrecuse doi ani în pădurea aia tropicală uitată de Dumnezeu, departe de toți cei care contau. O făcuse pentru că fusese „rîndul“ ei să aibă casa visurilor sale, dar oare ea chiar crezuse că aveau să trăiască acolo pe vecie? La dracu', singurul loc din Statele Unite cu o vreme mai rea era Barrow, Alaska.

Cînd pierduse fotbalul și se lăsase de droguri, încercase să se stabilească pe drumul de adult responsabil. Trăise în case respectabile în cartiere cu școli bune din orașele atît de îndepărtate de luminile rampei încît la opt seara erau cufundate în beznă. Gata cu asta.

Acum era rîndul lui.

Stomacul îi ghiorăi zgomotos, amintindu-i că nu mai mîncase de la micul dejun. Fără a se deranja să se uite în frigider, își luă haina.

Străzile erau aglomerate. Intră într-o bodegă descoperită de curînd, în care tronau un televizor cu ecran mare și un șir de jocuri mecanice.

Îi făcu semn barmanului și se înștală într-un separeu din

spate. Când veni chelnerița la masa lui, comandă o bere și un cheesburger. În câteva minute, ea se întoarce cu berea.

Tocmai întindea mâna după un șervețel când o femeie se strecură pe bancheta din fața lui.

– Pot să stau cu tine o secundă?

Era atât de mirat încît nu putu face nimic decît să dea din cap.

Ea părea incredibil de nelalocul ei în acest bar. Era îmbrăcată într-o rochie de seară lungă pînă la podea, fără bretele, de culoare roșu închis. O uriașă floare albă de mătase era prinsă între sîni. Arăta ca o figurantă din *Sex and the City*.

Ea îi zîmbi obosit și ridică mâna. Când barmanul o văzu, strigă:

– O tequila dublă, fără gheață, și un Budweiser. Tequila Patron, te rog. Zîmbi către Jack. Slavă Domnului că a fost un bar în apropiere.

Era frumoasă și tînără. Pînă în treizeci de ani.

– Eu sînt Jack, spuse el.

Ea puse pe masă o poșetă strălucitoare și scotoci prin ea, găsindu-și în cele din urmă țigările.

– Iar eu Amanda. Exhală fumul. Te cunosc. Ești tipul cel nou de la *Fox Sports*, așa-i? Se cheltuiește o avere pentru promovarea ta și a lui Warren. Apropo, eu lucrez la BBDO. Reclamele sportive sînt viața mea.

– Serious?

– Arăți mai bine în realitate. Presupun că auzi asta tot timpul.

El încercă să nu arate prea încîntat, dar complimentul îi merse la suflet.

– Probabil că te întrebi de ce sînt îmbrăcată cu rochia asta caraghioasă. Sora mea tocmai s-a măritat. Am fost la nuntă.

Barmanul veni și așeză băuturile ei pe masă între cei doi. Se uită la Jack.

– Doriți încă o bere?

Jack observă că își terminase deja paharul. Când?

– Sigur.

– Imediat.

Amanda luă primul pahar și dădu tequila pe gît dintr-o înghițitură. Apoi îl bău pe cel de-al doilea, bătut cu palma în masă și chicoti.

– *Iii-ha!* Aveam nevoie de asta. Se uită la el, zîmbind luminos. Nu sînt alcoolică, nici măcar din varietatea Bridget Jones, dar nunta asta a fost un coșmar. Sora mea, care are douăzeci și patru de ani, apropo, a pus mîna pe un pilot de la Ferrari. Iar eu a trebuit să apar la nuntă fără partener. Dacă aș fi știut cu opt luni mai înainte, puteam să găsesc cel puțin un bărbat care să merite să-mi petrec seara cu el, dar *nuuu*. A trebuit să apar singură și să ascult toate doamnele cu părul alb spunînd: „Ia zi, Amanda, cînd vom veni la nunta ta?” Dumnezeule! Se uită la el. Tu cu siguranță le-ai închide gura babornițelor.

El habar n-avea despre ce vorbea ea, așa că zîmbi politicos și dădu din cap.

Ea zîmbi, aplecîndu-se în față.

– Vrei?

– Ce?

– Să vii la petrecere cu mine. E la Marriot. Bem cîteva pahare pe gratis, mîncăm ceva din mîncarea pentru care tata a plătit mai mult decît pentru o excursie în Grecia. Orchestra e *grozavă*.

El se lăsă pe spate, încercînd dintr-o dată să pună o anumită distanță între ei.

Femeia se uită la verigheta lui.

– N-ar fi o întîlnire. Doar o distracție de-o noapte.

Promite-mi, îi spusese Elizabeth cu doar două săptămîni în urmă, *că n-ai să devii omul care ai fost înainte*.

– M-ai salva. Zău. Ridică mîna pentru a-i semnala barmanului că era gata să plătească; apoi se ridică și întinse mîna spre a lui.

În ultima secundă, el și-o retrase. Dacă o atingea, ar fi

putut să fie tentat să cedeze, iar slăbiciunea era cea care îl trimisese pe drumul acela interzis cu mulți ani în urmă.

– Nu pot, spuse el încet. Îmi pare rău.

Ea rămase acolo un minut, uitându-se la el. În cele din urmă, zîmbi.

– E o norocoasă. Ei bine, urează-mi noroc. Mă întorc pe câmpul de luptă.

După plecarea ei, Jack se uită în jos și văzu că mîinile îi tremurau. Se simțea ca un om care răsucise volanul exact la timp pentru a evita o coliziune frontală.

Elizabeth se uită la listă. După două săptămîni în care muncise ca un cîine, era aproape de sfîrșit. Doar bucătăria rămăsese neîmpachetată.

Stătea în picioare în camera de zi, acum goală. În locul multelor ei comori stăteau cutii de carton. Zeci de cutii, fiecare marcată cu un titlu pe care îl alesese cu grijă. Mobila o trimisese deja la depozit, la fel și majoritatea fotografiilor de familie; cîteva, cele fără de care n-ar fi putut trăi, îi fuseseră expediate lui Jack la New York. În două zile, firma pe care o angajase pentru mutare avea să vină pentru această ultimă încărcătură, s-o ducă la depozit, și apoi era vremea de plecare.

Oftă ușor. Mai bine să nu se gîndească la asta. Dacă privea prea departe, își pierdea tăria.

La urma urmelor, era doar o casă. Își repeta asta de cel puțin cincizeci de ori pe zi.

Vorbise la telefon cu Jack. Părea mai fericit decît fusese vreodată în ultimii ani. Își adora noua slujbă. De fiecare dată cînd închidea, Elizabeth se ruga: *Te rog, Doamne, fă să regăsesc și eu asta... fă s-o regăsim amîndoi.*

La patru treizeci se auzi soneria de la intrare. Deși se aștepta s-o audă, zgomotul o făcu să tresară.

Nu sînt încă pregătită.

Dar nu avea de ales. Își îndreptă umerii, își netezi hainele boțite, și se duse la ușă.

Sharon Solin stătea pe verandă, cu brațele pe lângă corp. Era îmbrăcată cu o fustă neagră și cu un jersey de angora. Îi amintea lui Elizabeth de Love Story – Jenny Cavillieri vizitînd pentru prima dată o casă pentru a o închiria.

– Doamna Shore? spuse ea, întinzînd mîna. Sînt Sharon Solin.

– Spune-mi Elizabeth, te rog. Poftim înăuntru.

– E frumoasă, spuse Sharon cînd păși în casă.

Elizabeth o însoți, străduindu-se să înfiripe o conversație. Nu era deloc greu pentru Elizabeth să vadă prin ochii lui Sharon. Camera de zi era luminoasă, cu pereții de culoarea untului. Prin ferestrele mari pătrundeau razele soarelui, neașteptate pentru ziua aceea posomorîtă de iarnă. Podelele din lemn de stejar, lustruite de mîna ei, păreau să capteze toată lumina aceea aurie.

Sharon se întoarse în bucătărie, unde rămase încîntată de frumoasa mobilă albă și de soba de modă veche. În sufragerie laudă priveliștea superbă.

Elizabeth reuși să susțină o conversație politicoasă cît timp vizitară bucătăria, apoi trecură pe lângă camera de oaspeți, după care urcară. Din cînd în cînd, îi mai spunea cîte ceva despre ea: Soțul meu a fost transferat... Locuim în casa asta de mai mult de doi ani... Cînd ne-am mutat era o ruină... Foștii proprietari o lăsaseră baltă... N-am reușit să termin dormitoarele, dar am ales culorile... Primăvara trecută am început să plantez grădina. Abia la sfîrșitul turului simți că nu mai poate. Ar fi trebuit să-și dea seama dinainte, însă n-o făcuse. În schimb, se năpustise în dormitor, clătîndu-se și dădu cu ochii de acea priveliște.

Ușile glisante ale camerei – prima modificare pe care o adusese casei – erau încadrate de ferestre ce țineau cît toată lungimea peretelui.

În dormitor, prin ușile de sticlă ale glasvandului, oceanul se întindea dintr-un capăt al camerei la celălalt într-un caleidoscop de nuanțe albastre. Astăzi cerul părea cenușiu, dar Elizabeth știa că dacă te uitai mai bine descopereai o

duzină de alte culori. Pe balconul de dincolo de glasvand, două scaune albe străluceau de picături de ploaie. O uriașă și complicată pânză de păianjen unea scaunele. Mărgelele picăturilor de ploaie o făceau să semene cu un colier de cristal Swarovski.

– E frumos, spuse Sharon, apropiindu-se de glasvand. Trebuie să fie o minune să te trezești spre această priveliște.

Anul trecut Elizabeth se rănise la umăr, și așa se simțea acum, de parcă niște mușchi i se desprindeau de pe os. Zîmbi – poate prea luminos, dar Sharon nu avea de unde să știe asta.

– Da, a fost. Ei bine, am să te las singură un timp. Ți-am spus la telefon toate condițiile, și am completat cererea ta de credit. Dacă mai ai întrebări, mă găsești la parter.

– Mulțumesc.

Elizabeth coborî la parter. Era în camera de zi, încercînd să-și aducă aminte dacă împachetase aspirina, cînd se auzi soneria de la intrare. Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise larg.

În prag stătea Meghann, zîbind, ținînd într-o mîină o cutie cu pizza și în cealaltă o sticlă de vin.

– Ți-am simțit strigătul de ajutor și am adus calmantul preferat al gospodinei de la periferie.

Pe scări se auziră pași.

– O potențială chiriașă, spuse Elizabeth, întorcîndu-se exact cînd Sharon intra în cameră.

Sharon zîmbi emoționată.

– Aș vrea să vadă și soțul meu casa, dacă se poate. De fapt, el voia să cumpărăm ceva, dar nu ne putem permite. Prefer să stau cu chirie într-o casă frumoasă ca asta decît să fiu proprietara unei mizerii.

– Desigur. Eu mai rămîn două zile. Dă-mi un telefon și o să stabilim o oră ca să vină s-o vadă.

– N-aș vrea s-o pierd, dar știu că și el o să vrea s-o vadă.

Elizabeth înțelegea perfect; același lucru ar fi spus și ea.

– Fii liniștită. N-am primit o tonă de telefoane. Nu sînt mulți cei care vor să trăiască atît de izolați de lume.

Sharon înaintă.

– Trebuie să-ți fie greu să părăsești casa asta. Este evident că ai iubit-o.

– Îți mulțumesc că ai trecut pe aici. Aștept cu nerăbdare să primesc vești de la tine. O conduse pe Sharon la ușă și își luă la revedere.

– Dumnezeuule, spuse Meghann după plecarea ei, e o *copilă!* Asta se întâmplă acum – copiii închiriază case cu fața la ocean?

– Ai grijă – vorbești ca o individă bătrână. Și deschide odată vinul ăla pînă nu încep să urlu.

– De asta sînt aici, Birdie. Așa că poți să urli.

– Deschide vinul.

Meghann intră în bucătărie, luă două pahare și turnă vinul. Îi întinse lui Elizabeth un pahar.

– Tu și Jack ați avut acea discuție?

Elizabeth se așază cu picioarele încrucișate pe podeaua tare, în fața șemineului stins, și se rezemă de o cutie. Dădu din cap.

– În felul nostru.

– Și el e nefericit?

– Nu de cînd a căpătat slujba asta. E ca un deținut eliberat temporar, cu bani în buzunar. Slujba asta – și New York-ul – vor schimba, chipurile, totul pentru noi.

– Poate că așa va fi.

– Da, poate.

Meghann se uită la Elizabeth pe deasupra ochelarilor.

– Ți-a fost de vreun ajutor grupul de sprijin?

– Fetele cred că ar trebui să încerc să pictez iar.

– Eu îți spun de ani întregi același lucru.

Elizabeth oftă. Nu voia să aibă această conversație acum, cu toate cutiile alea în jur și mutarea atîrnînd deasupra capului.

– Nu e ca mersul pe bicicletă, Meg. Nu poți doar să încaleci și să pornești. Asta are nevoie de... foc, iar eu sînt rece.

Meghann o studie.

– Poate că Jack are dreptate. Poate că New York-ul e un

răspuns bun. Aici ești înțepenită ca într-o brazdă de noroi.

– Să vorbim despre ceva amuzant. Povestește-mi despre viața ta. Cum e tipul cel nou?

– Ce te face să crezi că există unul nou?

– În fiecare an, de revelion, iei hotărîrea să nu te mai întâlnești cu copiii, așa că preț de cîteva luni te întâlnești cu bărbați fără păr.

Meghann rîse.

– Doamne, ce jalnic! Dar întîmplarea face să mă întîlnesc cu un contabil foarte de treabă. Nu poate să dureze, bineînțeles. Știi că eu nu mă întîlnesc niciodată mult timp cu un bărbat de succes. Asta îmi periclitează poziția profesională.

– Nu pot să sufăr cînd vorbești despre tine în felul ăsta.

– Sîntem o pereche frumoasă, nu-i așa? Una nu are curaj; cealaltă n-are speranță. Nu-i de mirare că sîntem cele mai bune prietene. Meghann ridică paharul într-un toast tăcut. O să-mi fie dor de tine, Birdie.

– Cred că va trebui să ne întoarcem la telefonul de joi seară. Am făcut asta o grămadă de ani.

– Da.

– O să fie bine. O să vorbim tot timpul.

Dar amîndouă știau că nu avea să fie același lucru.

11

În ultima săptămîină din ianuarie, vremea se făcu foarte rece. Cerul renunță la orice nuanță de albastru și stătea parcă pregătit de luptă. Copacii tremurau în lungul țărmlui, așteptînd ca ploaia rece să se transforme în zăpadă.

Elizabeth făcu ultimul ei drum la oraș. Șoseaua de coastă cu două benzi șerpuia leneș pe marginea stîncii. În stînga se întindea puternicul Pacific, în dreapta, un zid de pădure

bătrână ai cărei copaci erau printre cei mai mari din lume. Localnicii afirmau că în acea pădure trăiau turme de elani, și când te uital în acea întunecime de negru și verde era ușor de crezut.

Drumul făcu ultima curbă în ac de păr, apoi coborî spre ocean.

BUN VENIT ÎN ECHO BEACH, UNDE DUMNEZEU ÎNTOARCE VORBA, scria pe indicatorul din stînga.

Centrul se întindea exact pe patru cvartale. Nu existau semafoare care să-ți încetinească ritmul, nici restaurante în lanț. Cel mai apropiat hotel de patru stele era Stephanie Inn, aflat pe coastă la mile întregi distanță.

Felinare de modă veche de înălțau la intervale regulate în lungul trotuarelor din piatră de rîu. Fațadele magazinelor aveau ferestre frumoase și uși cu arcade. Erau nenumărate prăvălii de cadouri, restaurante și cofetării. Lujere maronii, fără frunze, de clematită și glicină se cățarau pe gardul care despărțea orașul de demodata promenadă de pe plajă.

Elizabeth parcă în fața restaurantului Beachcomber, și porni la îndeplinirea ultimelor sarcini de pe listă. Lăsă o cutie cu haine și romane broșate la Helpline House, anunță la poștă că își schimba adresa, își ridică biletele de avion, și îi aminti șerifului că locuința avea să fie goală pînă se găseau chiriași (John Solin fusese prea ocupat ca să programeze o vizionare, dar Sharon era încă optimistă).

Ultima oprire fu la bibliotecă. În timp ce traversa strada pentru a se întoarce la mașină, ploaia se opri.

Norii se despărțiră brusc; prin breșa formată, o cascadă oblică de raze aurii se revărsa asupra străzii. Pavajul ud sclipea. Ceața se ridică, dînd la iveală oceanul.

O adiere de vînt trecu prin oraș, măturînd frunzele ude, și aducînd cu ea mirosul de apă sărată.

Elizabeth traversă strada pustie și ajunse la promenadă. Poteca lată era pavată cu piatră de culoare roz; gardul viu care o străjuia de o parte și de alta era tuns perfect. Din trei

în trei metri se afla câte o bancă de fier încântătoare. În lungul promenadei, la intervale egale, erau plasate cu grijă felinare de stradă de modă veche, lucrate în fier. Era ușor să ți-i imaginezi pe Gatsby și Daisy plimbându-se pe această promenadă, în timp ce copiii în costume de baie prea mari se hîrjoneau pe nisip.

Elizabeth păși pe nisip. În aer se roteau pescărușii, care țipau la ea și plonjau din cînd în cînd să vadă dacă era o turistă cu mîncare de oferit.

Plaja se întindea în fața ei, mile întregi de nisip sculptat de vînt. Din apa puțin adîncă se înălțau stînci negre uriașe ca niște aripioare dorsale de rechini leviatani. Valurile se rostogoleau leneș, mîngîind jucăușe țărmlul.

Se plimbă pe plajă, savurînd senzația brizei pe fața ei. Într-un golfuleț izolat, se așază pe o stîncă plată. În spatele ei, iarba de pe plajă se unduia în vîntul ușor.

Priveliștea îi calmă nervii.

Aici își pierdea identitatea; poate că tocmai asta era frumusețea. Nu mai era doamna Jackson Shore, nu mai era mama lui Jamie și Stephanie, nu mai era fetița lui Edward Rhodes.

Trase adînc aer în piept și îl slobozi încet. Aerul mirosea a nisip, varec și mare. Pentru prima dată după multe săptămîni putea să respire.

Pînă acum, în momentul ăsta, nu-și dăduse seama ce prost respira în ultimul timp. Încordarea și nefericirea îi furaseră acest dar simplu.

Însă timpul trecea. Mîine dimineață avea să se urce într-un avion și să zboare spre un oraș care o înspăimîntase în cele mai bune vremuri, iar acestea erau departe de cele mai bune vremuri în New York.

O dată ajunsă acolo, trebuia să se mute într-un apartament pe care nu-l alesese ea, și să doarmă lîngă un bărbat pe care uitase cum să-l iubească.

Ultima ei zi în Echo Beach începu surprinzător de luminoasă și senină. Norii veșnic prezenți rașchetaseră cerul, lăsându-l de un albastru gingaș, ezitant.

Se trezi devreme, făcu un duș și se pregăti de plecare. Sună la stația de taxiuri și aranjă să fie luată într-o oră, apoi își tîrî bagajul pe verandă.

Își scoase mocasinii și își puse cizmele de grădinărit care stăteau întotdeauna lîngă ușă, apoi traversă curtea îndreptîndu-se spre stîncă.

Pe plaja de dedesubt, spuma albă se prindea de nisip, apoi se retrăgea, lăsînd în urmă semne efemere. Nimic – și nimeni – nu lăsa o urmă de durată pe plajă.

Trebuia să nu fi uitat asta.

Încrucișîndu-și brațele de frig, se întoarse și se uită la casă. Casa ei.

Acum, cu soarele care bătea în pereții albi, semăna cu o căsuță vrăjită din basme, ascunsă între o coastă verde de deal și oceanul cenușiu.

Încercă să nu se gîndească la grădină și la planurile pe care le făcuse pentru ea...

I se părea că stătea acolo doar de un minut sau două, dar taxiul intră brusc pe aleea casei.

Șopti „Adio, casă“, și se duse să-și ia bagajele.

Cînd ajunse la aeroport, respira iarăși rău.

Călătoria de la Portland la New York era ca escaladatul Everestului fără oxigen. Ea ținea și ținea, și cînd ajungeai la destinație, nu-ți mai simțeai extremitățile. Mai întîi era zborul pînă la Seattle, apoi pînă la Detroit, și în cele din urmă aterizai pe Kennedy Airport. Dar totul pălea în comparație cu drumul cu taxiul prin Midtown.

Cînd taxiul trase lîngă bordură, spatele lui Elizabeth țipa de durere.

Plăti taximetristului și intră grăbită în clădire, abia salutându-l din cap pe portar. Mai târziu avea să fie timp de prezentări, când nu mai avea nevoie disperată de un masaj și un excedrin.

Strângînd în mîină cheia pe care i-o trimisese Jack, urcă cu ascensorul pînă la etajul douăzeci și patru și găsi apartamentul lui.

– Jack?

Nici un răspuns.

Se uită la ceas.

– Jack?

Era numai șase și un sfert. În următoarele treizeci de minute trebuia să vină.

Își lăsă poșeta pe podea și se uită în jur. Apartamentul era la fel de elegant impersonal ca o cameră scumpă de hotel. Un hol îngust trecea pe lîngă o bucătărie micuță și dădea într-o cameră de zi de mărime medie. Nicăieri nu exista vreo notă personală. Podeaua era din dale de marmură crem cu nervuri maro. Canapeaua era modernă, cu o tapițerie de creton. Lipite de fiecare braț erau măsuțe de sticlă pe care stăteau veioze de cristal în formă de coloană. Masa de cafea era atît de înșesată de reviste și cutii de bere goale încît abia se vedea. Pe pereți – nici un tablou.

În colțul de lîngă fereastră, un Barcalounger mare din velur negru părea incredibil de nelalocul lui. Cînd îl văzu, își aminti de telefonul lui Jack de săptămîna trecută: *Am luat săptămîna trecută de la Warren o piesă de mobilier grozavă. O să-ți placă la nebunie.* Cînd ea ceruse o descriere, i se spusese că era o surpriză. *Dar stau în ea,* adăugase el rîzînd.

– Frumoasă alegere, Jack, bombăni ea, îndreptîndu-se spre fotoliu.

În brațul aurit era încastrat un suport de pahare.

Încastrat.

Se așează în fotoliu. O rezemătoare de picioare țîșni în sus și o aruncă într-o poziție complet culcată. Cînd se prinse de brațul fotoliului ca să se sprijine, laterala tapițată se deschise brusc dînd la iveală un minibar încastrat. Pe rafturile înguste se aliniau cîteva cutii de bere.

Se tîrî din fotoliul pliant și continuă inspectarea apartamentului.

În sufrageria mică erau o masă frumoasă din piatră și sticlă și patru scaune cu spetează înaltă. Mai era acolo un bufet în ton.

Era un singur dormitor, bineînțeles. Apartamentul acesta era destinat să fie tranzitoriu; totuși, asta însemna că fetele nu aveau unde să doarmă. Ce mesaj minunat de dat copiilor tăi: *Scuze, nu e loc la han*. Se întrebă dacă Jack se gîndise măcar la asta.

Patul era mare, cu așternuturi în două nuanțe de gri – gri-cenușiu și gri-șobolan. Nu încăpea îndoială că pătura roșie de mohair *Fox Sports* era adusă de Jack. O mira că nu alesese fețe de pernă cu fotbaliști mititei pe ele.

Se duse în bucătărie. O privire rapidă în frigider îi spuse că Jack nu-și gătea. Înăuntru erau trei baxuri a cîte șase cutii de bere Corona, un tub de mărime industrială de maioneză, și o sticlă de Gatorade. Un sandviș pe jumătate mîncat se descompunea într-un morman mucegăit. Era evident că de cînd era aici, Jack nu prea mîncase acasă.

Într-un colț al bucătăriei, lîngă o fereastră mică, era o cutie mare de carton. Pe ea scria: AMINTIRI. Elizabeth scrisese asta. Lucrurile din cutie erau amintirile fără de care n-ar fi putut trăi.

El nici măcar nu se deranjase să le despacheteze.

Ca de obicei, detaliile vieții lor erau ale ei. El trebuia să dea pasele pentru cîștigarea meciului. Ea trebuia să verifice biletele și să facă curat pe stadion.

Își turnă un pahar de apă și deschise cutia de carton. Deasupra era o colecție de fotografii de familie. Le desfăcu pe rînd din ambalaj și le puse pe pervazurile ferestrelor și pe unde găsea locuri potrivite.

Sperase ca fotografiile să dea apartamentului o notă de „acasă“, dar cînd se dădu puțin înapoi și aprecie rezultatul, constată că efectul nu era deloc cel dorit. Fotografiile nu făceau decît să-i amintească de cum ar fi trebuit să fie un cămin.

Sună telefonul. Răspunse.

– Alo?

– Birdie? Bine ai venit la New York. Nu-i așa că apartamentul e grozav?

– Oh, da. Grozav.

– Abia aștept să te văd. Dar am o ședință în cincisprezece minute. Într-o oră și jumătate am să fiu acasă. Două, cel mult. Tu o să fii bine acolo, așa-i?

Se strădui să facă un efort pentru a spune:

– Bine-nțeleș.

– Bravo! Te iubesc, Birdie.

– Serios? Nu voise să întrebe asta. Întrebarea îi scăpase pur și simplu.

– Firește. Trebuie să fug. Ne vedem curînd.

– Bine. Închise. Abia după o clipă își dădu seama că nu spusese și ea „Te iubesc“. Era pentru prima dată. Se întrebă dacă el măcar observase.

Se duse la fereastră. Afară, luna era o combinație strălucitoare de cer negru, lumini de neon și taxiuri galbene ce goneau nebunește.

Cu un oftat, se întoarse la cutia de carton și scoase un album cu fotografii.

Într-o fotografie, ea și Jack stăteau în picioare în față la Frosh Pond de la UW, ținîndu-se de mîină.

Fiecare fotografie era o dală de piatră pe drumul căsniciei lor. Mai întâi la UW apoi casa din Pittsburg unde el jucase la Steelers, apoi cea de a doua casă din Pittsburg, mai mare decât prima... apoi casa din Long Island... din Albuquerque, și așa mai departe.

Elizabeth străbătu holul fotografic al căsniciei ei, revăzînd toate compromisurile pe care le făcuse.

Se mutase și se tot mutase.

De fiecare dată fusese la fel. *Altă slujbă, alt oraș? Sigur, Jack.*

Și acum iat-o iarăși, așteptîndu-l pe Jack. Se părea că își petrecuse toată viața așa, o femeie fixată pe *pauză*.

La opt treizeci, sună celularul ei. Era sigură că era Jack, care o suna să-i spună că avea să întîrzie puțin. *Numai o oră, iubito, promit.*

Pescui telefonul din poșetă și răspunse.

– Alo?

– Birdie? întrebă un glas sudist, gros ca melasa. Tu ești?

– Anita? Se uită la ceas. Era prea tîrziu pentru un telefon prietenesc. Frica o încolți. Ce s-a întîmplat?

– Tatăl tău a avut un atac. Ar fi bine să vii repede.

12

Primul lucru pe care îl făcu Elizabeth fu să-l sune pe Jack.

Oh, iubito, spusese el încet, îmi pare rău. Pot să fiu acasă în treizeci de minute. Mai am încă de făcut bla bla bla. Te descurci singură pînă ajung acolo?

Bineînțeles că se descurca. Soțul ei nu controla bine

situațiile tragice. Chiar și atunci când el apărea, Elizabeth știa că, de fapt, tot singură avea să fie.

Apoi își sună fetele. Stephanie se arată iubitoare și grijulie; în timpul conversației lor, probabil că intrase online și comandase biletele de avion. Jamie nu spuse mare lucru. Vestea neașteptată o lovise prea tare. Ea și bunicul ei erau foarte apropiați...

Elizabeth simți frica din glasul lui Jamie când aceasta spuse: *Poate că o să se facă bine. Crezi că o să se facă bine, nu-i așa?*

După aceea, Elizabeth se concentrează asupra detaliilor. Când Jack ajunsese acasă, ea făcuse deja majoritatea aranjamentelor necesare.

Le luă mai mult de două ore să ajungă la aeroport, să treacă prin filtrul de securitate și să găsească poarta spre îmbarcare. O dată ajunși acolo, se alăturară celorlalți pasageri, în tăcere.

În cele din urmă zborul fu anunțat, și urcară în avion, găsindu-și locurile la clasa întâi.

Când erau în aer, o însoțitoare de bord apărură pe intervalul din fața lor. În difuzoare se auziră instrucțiunile pentru cazuri de urgență.

Elizabeth nu auzi un cuvânt. Când zbori peste mai multe state ca să-ți vezi tatăl, care putea sau nu putea fi pe moarte, îți e imposibil să te mai gîndești la altceva.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru Crăciun.

(Nu gîndi așa.)

– Te simți bine? întrebă iarăși Jack.

Elizabeth îi strînse mîna.

– Nu.

În cele din urmă, avionul ateriză în Nashville. Ea și Jack luară un taxi și se îndreptară spre nord.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, taxiul opri în fața unui spital cenușiu.

– E bine la intrarea asta? Întrebă șoferul, întorcându-se spre ei.

– E bine, răspuse Jack, înmînîndu-i un teanc de bancnote.

Elizabeth coborî din taxi și își încrucișă brațele la piept, așteptînd ca Jack să ia bagajele. Nu-și putea permite luxul de a se prăbuși. Dacă maternitatea învăța ceva o femeie, acel lucru era să își țină firea într-o situație de criză.

Totuși, se agăță de brațul soțului ei cînd pășiră pe ușile automate în holul care mirosea a antiseptice.

La biroul din față, spuse:

– Îl căutăm pe Edward Rhodes.

Recepționera ridică privirea.

– Domnul colonel este la terapie intensivă. Etajul al șaselea.

Jack o strînse de mînă.

– Ascensoarele sînt acolo.

Ea se uită la el, voind dintr-o dată să fie singură cu frica ei.

– Te superi dacă mă duc singură?

– Și dacă o să ai nevoie de mine?

– Ești drăguț, dar prefer să fii singură. În plus, tu nu poți să suferi spitalele. Și la secția de terapie intensivă nu au voie multe persoane.

– Ai să vii să mă iei cînd ai să știi ceva?

– Bineînțeles.

El o îmbrățișă și o sărută apăsător, apoi șopti:

– O să se facă bine.

– Știu, spuse ea desprinzîndu-se din brațele lui. Fără să se uite în urmă, se îndreptă spre ascensoare.

La etajul al șaselea, ieși din lift.

Secția de terapie intensivă era un stup în plină activitate.

Elizabeth se duse la biroul asistentei-șefe și întrebă de tatăl ei. Asistenta – o negresă în vîrstă cu părul ca cenușa – se învioră imediat.

– Bună ziua, domnișoară Elizabeth. Eu sînt Deb Edward. Presupun că nu mă mai ții minte. Am lucrat pentru doctorul Treamor.

– Bună, Deb. Îmi face plăcere să te revăd. Se miră de cît de puternic suna glasul ei. Ce face tata?

– Nu bine, îmi pare rău s-o spun. Dar îl știți pe tatăl dumneavoastră. E mai rezistent decît zece bărbați.

Elizabeth reuși să schițeze un zîmbet obosit.

– Mulțumesc.

Apoi o luă pe hol, către rezerva lui.

Aceasta avea pereți de sticlă pe trei laturi. Înăuntru, văzu un pat așezat în mijlocul unui ciorchine de aparate ca niște macarale. Din cutii negre și urîte clipeau lumini; linii verzi reprezentau grafic bătăile neregulate ale inimii lui.

În pat era un bărbat care zăcea perfect nemișcat și drept, cu picioarele două linii paralele sub păturile albe, cu brațele pătate de vîrstă, lipite de corp.

Nu semăna cu tatăl ei. Edward Rhodes era un bărbat veșnic în mișcare, un bărbat care umplea *spațiul*.

Înaintă spre el, pașii ei făcînd un zgomot ușor pe linoleum.

– Tată? Glasul i se frînse. Îi dădu de pe ochi părul cărunt. Degetele ei zăboviră pe fruntea lui lată, brăzdată. Chiar și acum, cînd era inconștient, părea să fie adîncit în gînduri, plănuiind o nouă aventură pe care numai el o putea născoci.

Preț de o secundă, picioarele o lăsară. Se prinse de bara patului ca să nu cadă. Se aplecă.

– Hei, tată, sînt eu, Birdie. La început, spuse toate lucrurile standard care le sînt spuse zilnic celor aflați pe patul spitalului. Lucruri de genul *Ai să te faci bine...* și *Ești puternic, ai să rezisti*.

Însă el era atît de nemișcat și palid! Pielea care fusese întotdeauna bronzată, chiar și în toiul iernii, acum era palidă ca fața de pernă. Într-o nară avea un tub de oxigen, iar în unul din brațele albe, vîinoase, un ac de perfuzie.

Părea mai bătrîn decît cei șaptezeci și șase de ani ai săi. Nu semăna deloc cu omul care umbla pe cîmp în fiecare zi pentru că „omul trebuie să atingă pămîntul pe care-l stăpînește“.

– Hei, tată, șopti ea, mîngîindu-i fruntea. Se aplecă și îl sărută pe tîmplă. Obișnuitul lui miros de rom și fum de pipă dispăruse. Acum mirosea a transpirație stătută și a boală. Închise ochii, întrebîndu-se cum să ajungă la el.

Treptat, deveni conștientă de parfumul de flori. Gardenii, mai precis.

Încet, se îndreptă de spate, știind că nu mai era singură. Se întoarse.

În prag stătea Anita, îmbrăcată cu un jerseu galben de angora, strîns pe corp, pantaloni negri, drepți, și avînd în picioare ghete pînă la gleznă, cu tocul înalt, negru cu galben.

– Birdie, spuse ea cu glas liniștit, necaracteristic ei. Mă bucur că ai putut să ajungi atît de repede. Veni spre pat. Hei, tată, șopti ea, atingîndu-i fața.

– Cum se simte?

Anita ridică privirea.

– Doctorii speră că o să se trezească.

Elizabeth se întări.

– S-ar putea să nu se trezească?

– Cu cît e mai mult timp... dus, cu atît e mai rău. Ei sînt siguri că e paralizat pe partea stîngă.

– Dumnezeu! șopti Elizabeth.

Trase un scaun și se așeză lîngă pat. Anita făcu același lucru, așezîndu-se pe partea opusă a patului. Elizabeth presupuse că alegerea lor ascundea un adevăr simplu. Două

femei care iubeau același bărbat. El fusese întotdeauna între ele, iubindu-le pe amîndouă, dar neputînd să le împace. Primele cîteva minute se străduiră să înfiripe o conversație politicoasă, vorbind despre nimicuri – vreme, drum –, dar după un timp renunțară. Erau acolo de aproape două ore cînd ușa se deschise.

În rezervă intră un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat în halat alb.

– Bună, Phil, spuse Anita, încercînd să zîmbească. Se ridică. Încă se odihnește.

Doctorul se uită la Elizabeth.

– Eu sînt Phillip Close, spuse el, întinzînd mîna. Medicul lui Edward. Trebuie să fii Birdie. Tot timpul vorbește de dumneata.

Elizabeth și-l imagină pe tatăl ei stînd pe marginea unei mese de consultații și plictisindu-l pe acest doctor cu aspect sever cu povești de tată mîndru. Imaginea asta o duru și îi aduse lacrimi în ochi. Se ridică și dădu mîna cu doctorul.

Phillip se aplecă asupra bolnavului, verifică aparatele, apoi se îndreptă.

– E tot un joc de așteptare. Aș fi vrut să pot face mai mult.

– S-ar putea face bine, nu-i așa? întrebă Anita.

– N-aș paria niciodată împotriva colonelului. Ar putea să se trezească în zece minute și să ceară o dușcă de Maker's Mark, răspunse Phillip.

Elizabeth trebuia să știe adevărul; asta era singura cale de a se pregăti.

– Sau ar putea să nu se mai trezească, asta vrei să spui?

– Da, răspunse Phillip. În momentul de față există o gamă de posibilități. E mai bine să nu anticipăm, ci să așteptăm și să vedem. După cum i-am spus mai devreme Anitei, cu cît e

mai mult timp inconștient, cu atât e mai rău, dar el a fost mereu un bărbat puternic.

– Anita mi-a spus că s-ar putea să fie paralizat pe-o parte, spuse încet Elizabeth.

– Da. Și paramedecilor le-a luat ceva timp să-l resusciteze. S-ar putea să fi făcut ceva la creier. Dar, cum spuneam, vom ști mai multe când se trezește. Acum, îngrijorarea cea mai mare e inima. Sincer să fiu, e foarte slăbită.

– Ți mulțumesc, Phillip, spuse Elizabeth, deși părea caraghios să-i mulțumești cuiva pentru că îți sporea motivele de îngrijorare. Totuși, asta ținea de bunele maniere. Așa se făceau lucrurile.

– Am să vă las un timp cu el, spuse doctorul, apoi ieși.

Paralizat.

Ceva la creier.

Inimă slabă.

Cuvintele nu ieșiră o dată cu medicul; ele rămaseră în rezervă.

Elizabeth se uită peste pat la mama ei vitregă. Tot stratul gros de machiaj nu putea ascunde durerea Anitei.

– O s-o scoată la capăt cu bine, spuse Elizabeth. E prea leneș să moară.

Anita păru patetic de recunoscătoare pentru acea fărîmă de alinare.

– *Este leneș, asta-i sigur.*

– Nu... sînt.

Elizabeth și Anita icniră. Se aplecară în același timp.

Ochii bolnavului erau deschiși; o parte a feței rămînea patetic de inertă.

– Te auzim, tată, spuse Elizabeth. Sîntem amîndouă aici.

– Nu... sînt... leneș.

Anita îi luă mîna nemișcată și i-o strînse tare. Ochii ei înnotau în lacrimi.

– Știam eu că nu poți să mă părăsești.

El întinse mâna peste propriul lui corp și atinse fața Anitei.

– Acolo ești, mamă. Te căutam.

– Sînt chiar aici, tată, spuse Anita pe nerăsuflăte, plîngînd încetișor. Nu plec nicăieri.

Elizabeth știa că era o copilărie, dar se simțea exclusă din iubirea lor. Întotdeauna fusese. Între Anita și Edward era ceva aparte, atît de aparte încît totul din jurul lor pălea prin comparație.

– E și Birdie a noastră aici. A sărit într-un avion chiar în secunda în care a auzit, spuse Anita, dîndu-i la o parte părul de pe ochi.

Încet, el întoarse capul și se uită la Elizabeth. În ochii lui ea văzu ceva ce nu mai văzuse – înfrîngerea – și asta o sperie.

– Bună, tată, șopti ea. Al naibii tupeu pe tine să ne sperii așa.

– Te rog, mamă, lasă-mă o clipă cu fetița mea.

Anita se aplecă și îl sărută pe frunte, lăsînd o amprentă de ruj roz strălucitor.

– Te iubesc, șopti ea cu înfocare, apoi ieși din rezervă.

O secundă mai tîrziu ușa se deschise din nou. Asistente în halate albe năvăliră în rezervă. O împinseră pe Elizabeth la o parte – politicoș – și își făcură de lucru în jurul pacientului, verificînd aparatele, luînd tensiunea, ascultîndu-i inima. Phillip sosi ultimul. Intră grăbit, gîfînd puțin, apoi își văzu pacientul și zîmbi.

– Așadar, te-ai hotărît să nu mai faci pe mortul, 'ai? Ai băgat în sperieți două femei frumoase.

Zîmbetul lui Edward fu jalnic de strîmb.

– Am vrut doar să-ți cîștigi unele din notele de plată fabuloase pe care ai să mi le trimiți. Probabil că o să mi se oprească inima de îndată ce le văd.

Phillip îi ascultă inima, se încruntă scurt, apoi se îndreaptă de spate și spuse:

– Am câștigat fiecare penny suportându-ți fundul mizerabil, și o știi. Cred că un timp va trebui să te las să câștigi la golf. Se întoarse spre Elizabeth. Fă-l pe bolnav s-o ia mai ușor. Am să mă întorc puțin mai târziu să văd cum evoluează. Va trebui să-i mai facem un EKG.

Phillip scoase asistentele din rezervă și închise ușa după el. Prin peretele de sticlă, Elizabeth îl văzu vorbind cu Anita.

– Afurisiții de doctori, spuse Edward, respirînd greu. Nu lasă omul în pace. Încercă să zîmbească.

Tot drumul pînă aici Elizabeth repetase ce să-i spună, iar acum nu-i venea nimic în minte. Se temea că dacă spunea o vorbă avea s-o podidească plînsul.

– Unde e băiatul de aur? Și nepoatele mele?

– Jack e în sala de așteptare. Stephanie și Jamie vor fi aici peste puțin timp.

Ochii lui Edward se închiseră. Respiră șuierat de cîteva ori, apoi tresări și strigă:

– Anita!

– E aici, afară, tată. Ai spus că vrei să vorbești cu mine.

– Ah... da. Se liniști. Foarte încet, ridică mîna și atinse mîna ei. Cînd am văzut filmul ăla, *Forrest Gump*, nu m-am gîndit decît la mica mea sfeclă de zahăr. Noi eram mazăre și morcovi, nu-i așa?

Ea închise strîns ochii, apoi îi deschise.

– Da.

– Nu m-am descurcat bine. Sigur nu.

Elizabeth nu știa despre ce vorbea el. Înainte să apuce să răspundă, el continuă:

– Anita. Marguerite. Trebuia s-o fi făcut altfel. Dar mama ta aproape că m-a omorît... Jur că nu știu ce trebuia să-ți fi spus.

– Despre ce vorbești, tată?

– M-am gândit că e mai bine să nu știi, atîta tot. Să te apăr. Amintirile... ele sînt importante uneori, mai importante decît adevărul. Dar Anita a plătit prețul. Toți am făcut-o.

– Tată...

El începu să tușească tare, icnind.

– Șșș, tată. Avem o grămadă de timp ca să vorbim. Acum odihnește-te.

– Tu ești cea mai bună parte din mine, Birdie. Întotdeauna ai fost. Din clipa în care mama ta mi te-a pus în brațe, am știut. M-am îndrăgostit de tine atît de tare încît, practic, mi-am pierdut mințile. Bănuiesc că trebuia să ți-o fi spus mai des.

– Mi-ai spus-o tot timpul, tată.

El încercă să se ridice de pe perne, să stea în șezut. Nu reuși. Cu un oftat, se lăsă la loc pe spate.

– Vreau să faci ceva pentru mine, Birdie. N-o să-ți fie ușor.

– Orice, tată. Știi asta.

– Să ai grijă de Anita. Mă auzi?

– Nu spune asta, zise ea, auzind disperarea bruscă din glasul lui. Vei avea tu grijă de ea.

– Nu fi obraznică. Asta e ceva important. Respirația lui deveni chinuită. Promite-mi că ai să ai grijă de ea.

– Bine. Elizabeth se aplecă și îl sărută pe frunte. Te iubesc, tată.

El se uită la ea, dar ochii lui erau acum sticloși, nefocalizați. De parcă își consumase toată energia și nu-i mai rămăsese nimic.

– Iubirea aia o să mă poarte pe Porțile de Sided, sfeclă de zahăr. Acum roag-o pe Anita să vină aici.

– Nu... te rog.

– E vremea, Birdie. Acum du-te și ad-o și pe mama ta.

Elizabeth rămase acolo un minut, incapabilă să-l părăsească.

– Du-te, spuse el cu blîndețe.

Ea se forță să se miște. La ușă, îi zîmbi pentru ultima dată, apoi ieși din rezervă.

– Te vrea pe tine, îi spuse Anitei.

Mama ei vitregă scoase un sunet pe jumătate oftat, pe jumătate hohot de plîns, și intră repede în rezervă, închizînd ușa după ea.

Elizabeth rămase afară, uitîndu-se înăuntru prin peretele de sticlă. Se rugă cu aprindere. *Rezistă, tată. Rezistă.*

O alarmă de la unul din aparate începu să sune.

Anita se dădu înapoi de lîngă pat împleticindu-se și strigînd: „Ajutor, ajutor!“

Elizabeth sări să deschidă ușa, dar doctori și surori trecură pe lîngă ea, umplură rezerva micuță și o împinseră pe Anita la o parte. Toți se adunară în jurul tatălui ei. În urechile lui Elizabeth, zgomotul se transformă într-un muget monoton. Își lipi fruntea de geam. *Să nu mori, tată. Să nu îndrăznești...*

Phillip intră în fugă în rezervă, croindu-și drum cu coatele. Ceru aparatul de resuscitare.

Elizabeth închise strîns ochii. Nu putea să respire. Inima îi bătea neregulat. *Te rog, Doamne, te rog să nu-l iei. Nu încă...*

Cînd deschise ochii, doctorii și surorile stăteau nemișcați; aparatele erau reci și negre. Anita stătea lîngă soțul ei, icnind fără zgomot și cutremurîndu-se din cînd în cînd. Machiajul i se ștersese, lăsînd în urma lui dîre murdare.

Anita se uită prin geam la Elizabeth. „S-a dus“, schiță ea mut, neajutorată, apoi începu iar să plîngă. De data asta plînsul ei era chinuit, sfîșietor.

Elizabeth intră încet în rezervă și înaintă pînă la pat. Puse o mîină pe umărul fragil al Anitei și strînse tare, deși voise să fie doar un gest liniștitor.

Tatăl ei zăcea acolo nemișcat, cu ochii închiși.

– Bună, tată, șopti ea. Trecu o fracțiune de secundă pînă să-și dea seama că aștepta un răspuns. Firește, nu veni nici unul.

Inima lui – cea pe care ea o iubise atît de mult – cedase în cele din urmă.

13

Elizabeth arătă cu mîna un loc liber în parcare subterană a aeroportului. Jack viră și parcă mașina acolo.

Ea trase adînc aer în piept și îl slobozi încet. Tot drumul pînă aici fusese atentă. Fără radio (ultimul lucru de care avea nevoie era să audă un cîntec trist), fără gînduri năvalnice, fără amintiri. Stătuse cu ochii la drum și cu mintea la înmormîntare. Cu aranjamentele se putea descurca. Cu emoțiile, nu.

Coborî din mașină...

(Mașina tatei, dar nu te gîndi la asta.)

... și se îndreptă cu pași sprinteni spre terminal.

Jack venea în urma ei. Se răstise la el destul de des în ultimele cîteva ore ca el să se ferească de ea ca de un cîine turbat. Era evident că el ajunsese la concluzia că era mai bine să nu mai spună nimic.

Ea le văzu prima pe fete. Stephanie stătea la poartă, avîndu-l alături pe iubitul ei, Tim. Ca întotdeauna, Stephanie arăta impecabil. Părul ei șaten închis, lung pînă la umeri, era prins cu două agrafe de argint. Era în pantaloni negri și un jerseu galben, frumos. Tim o ținea de mînă. Jamie era aproape

de ei, și era îmbrăcată într-o salopetă de denim, cu turul lăsat. Pe frunte avea trasă o șapcă de base-ball.

Elizabeth grăbi pasul.

– Bună, fetelor... Tim, spuse ea încetișor, strângându-și fetele în brațe.

Cînd se despărțiră, Jack veni lîngă ele. Își strecură un braț în jurul taliei lui Elizabeth. Ea se întrebă dacă el știa că ea își pierdea controlul, sau dacă era un gest întîmplător. Oricum ar fi fost, atingerea lui o întări.

Jamie se uită la tatăl ei. Reuși să schițeze un zîmbet obosit.

– La naiba! Ești superb. Ți-ai făcut un lifting facial?

Elizabeth fu uimită de vorbele ei. Cu tot ce se întîmplase ziua trecută, nici nu se uitase ca lumea la soțul ei. Acum o făcu, și înțelese ce voia să spună Jamie.

El ridică din umeri.

– M-au pus să-mi vopsesc părul. Tocmai cînd mă obișnuisem cu firele albe. N-am mai fost atît de blond din clasa a opta.

Jamie se încruntă.

– Arăți ca o vedetă de cinema, fără glumă.

Elizabeth făcu un pas înapoi. Se simți dintr-o dată bătrînă, placidă și ridată. Nu avusese timp să-și vopsească părul, rădăcinile mai închise erau înspicate cu fire albe. Și noaptea trecută dormise atît de prost încît pielea ei avea culoarea și consistența tapiocii. Și iată-l pe soțul ei arătînd ca Jeff Bridges în *The Contender*.

Jack o luă pe Jamie de după umeri.

– Mi-au făcut tratamentul ăsta care mi-a cojit pielea de pe față. M-a durut ca dracu' și o săptămînă am arătat ca ars. De asta bogătașii arată așa de bine. Ei dau bani pe chestii la care nici nu te gîndești, iar durerea nu e un motiv să-i împiedice.

Stephanie își petrecu brațul pe după talia trist de groasă a lui Elizabeth.

- Și tu ești la fel de drăguță ca întotdeauna, mamă, spuse ea.
- Mulțumesc. Atît putu să spună.

Mecanismul morții într-un oraș mic ticăia înainte ca un ceas bine uns. Toată lumea se apucă zdravăn de treabă. Un balet complicat se jucă mai întîi în salonul funerar, apoi la mormînt, iar acum acasă.

Pretutindeni erau fotografiile ale tatălui ei. Unele erau în rame prețioase; altele – în rame de plastic și lemn de la cel mai apropiat magazin de mărunțișuri. Toți cei care veniseră la Sweetwater după înmormîntare aduseseră cîte o caserolă și o fotografie. Oriunde mergea Elizabeth în casă auzea rîsete slabe, cîteva suspine și numele tatălui ei rostite în șoaptă.

Într-un oraș ca ăsta, oamenii se uneau la reușită și la nenorocire. Fiecare emoție era împărtășită, dar nici una discutată pe față. Nimeni nu o întreba pe Elizabeth cum se simțea, și nici nu-i oferea numele vreunui terapeut specialist în durere. Așa se făcea în MARELE ORAȘ. Aici, te strîngeau ușurel de umăr și remarcău că te „ții bine“.

Femeile sudiste își ascundeau emoțiile în spatele competenței încă de cînd erau la modă crinolinelile. Elizabeth făcu ce se aștepta de la ea.

Dar oricît de tare se străduia să țină durerea la distanță, ea se apropia tiptil.

Cînd nu mai putu suporta, se refugie pe veranda din spate. Era ultimul loc pe care ar fi trebuit să-l aleagă. Aici stătuse foarte des cu tatăl ei, ascultînd greierii și basmele lui. Amintirile o împresurau de peste tot. Tot aici veniseră a doua zi după înmormîntarea mamei ei. Atunci era primăvară, nici pe departe atît de frig ca astăzi. La fel ca astăzi, casa era plină de fotografii și de oaspeți care vorbeau încet. *Vrei să dormi la noapte în camera mea, sfeclă de zahăr?*

– Rezistă, Birdie, spuse ea închizînd ochii și strîngînd pumnii. Unghiile îi intrară în carnea moale a palmelor.

Nu mergea. Trebuia să plece de aici. Se întoarse în casă și dispăru în baie, trîntind ușa după ea.

Lăsă jos capacul toaletei și se așeză.

Pe podea, lîngă toaletă, era o revistă. *Travel and Leisure*.

Cînd o ridică, revista se deschise la o hartă pe două pagini înfățișînd Costa Rica. Cineva – tatăl ei – desenase pe pagină o stea cu cerneală roșie.

Există un loc în Costa Rica, numit Cloud Mountain, care îmi merge drept la inimă, sfeclă de zahăr.

Revista căzu cu zgomot pe podea. În sfîrșit, putu să plîngă.

Cînd lacrimile îi secară, se ridică nesigură pe picioare.

Își dădu cu apă rece pe față, își netezi părul și se întoarse în arenă. În timp ce trecea prin mulțime, se simțea țeapănă și fragilă.

Se uită ce mîncare mai este și deschise alte sticle de vin, apoi se îndreptă spre bibliotecă, unde se retrăsese familia ei.

Stephanie și Tim stăteau alături pe canapea. Ca de obicei, Stephanie era imaginea bunului-gust. O rochie simplă, neagră, cu mîneci lungi i se mula pe corpul suplu. Tim o ținea de mînă.

Jamie, pe de altă parte, nu dăduse importanță îmbrăcăminteii. Stătea cocîrjată pe un divan, și părul blond-alb era o claie încurcată care îi acoperea jumătate din față. Ochii ei albaștri erau umflați și roșii.

Elizabeth înțelegea. Era greu acolo afară. Toată lumea îl iubise mult și fiecare voia să împărtășească povestea lui preferată, dar fiecare cuvînt îi pătrundea în inimă ca un ciob de sticlă.

Jack se ridică din fotoliul de piele și veni spre Elizabeth, neluîndu-și privirea de pe fața ei. O îmbrățișă.

– Te-a iubit, îi șopti el la ureche, prea încet ca ceilalți să

audă. Prima dată când l-am întâlnit mi-a spus că o să mă omoare dacă am să te fac să suferi. Mi-a reamintit asta și când ți-am cerut mîna. Cuvintele lui exacte au fost: *Dacă o faci să sufere pe sfecla mea de zahăr, Jackson Shore, am să te strîng de gît.*

Elizabeth se uită la Jack. Ea nu mai auzise povestea asta. Preț de o clipă, i-l readuse pe tatăl ei; îi auzi glasul răsunător. Deschise gura să spună ceva – nu știa ce –, dar nu ieși nimic.

Jack o mîngîie cu blîndețe pe față.

– Nu trebuie să faci totul singură, Birdie, dă-i drumul și plîngi.

El voia să fie de ajutor, dar asta n-o făcu decît să se simtă mai singură. Știa că durerea avea s-o lovească mai tîrziu, s-o lovească tare, când avea să-și dea seama pe deplin că tatăl ei murise, că nu avea să-l mai audă niciodată la telefon, că nu avea să mai primească niciodată o scrisoare de la el.

– Oh, Jack...

– Lasă-mă să te ajut, Birdie, spuse el, mîngîind-o pe păr.

Ea îl iubi pentru că încerca, dar nu avea cum s-o ajute. Durerea este drumul cel mai singuratic din lume.

– E suficient că ești aici, spuse ea, și era adevărat.

Apoi se agăță de el, luînd tărie de la brațele din jurul ei, și, preț de un moment magic, fu ca și cum se iubeau din nou.

14

Jack era înapoi în New York. Slavă Domnului!

Știa că asta era o slăbiciune a lui, o lipsă morală, dar nu putea suferi accesoriile morții. Plînsul, adunarea, acel ritual primitiv, îngrozitor numit priveghi.

Așa cum era de așteptat, se uitase pe intervalul din biserică și văzuse acel sicriu înconjurat de flori, și singurul lucru la care se putuse gândi fu înmormântarea mamei lui.

Atunci nu fuseseră flori, nici sicriu scump din mahon și, cel mai trist lucru din toate, nici rude și cunoștințe îndoliate. Doar un băiat numai piele și os într-o mașină împrumutată, și un bărbat gîrbovit și distrus, aflat el însuși la doar câțiva ani de moarte.

Jack își iubea soția și își adora copiii, dar două zile în acea casă îndurerată, prea liniștită, fuseseră mai mult decît putea suporta.

Slavă Domnului că Birdie se ținea bine într-o situație de criză. Nici măcar nu trebuise s-o roage să-l lase să plece – sau să inventeze vreun pretext – îl eliberase ea, spunînd: *Întoarce-te la New York; tu și fetele nu aveți nimic de făcut aici.*

El făcuse un efort neconvingător de a se opune. *Dacă ai nevoie de mine...* Dar ea nu avea. La vremuri grele, Birdie era tare ca oțelul.

Acum era iarăși liber.

Coborî din taxi, îi dădu șoferului un bacșiș exagerat (devenea iarăși o celebritate) și intră grăbit în studio. Se duse direct în biroul său, își puse în dulap geanta de voiaj, și se așeză la masa de lucru.

Mormanul de hîrtii era uriaș, la fel ca teancul de mesaje telefonice. Uitase ce mult sună telefonul cînd ești *cineva*. I se promisese o secretară care să se ocupe de toată munca asta de birou.

Nu-l încînta gîndul că trebuia să instruiască altă secretară.

Îți lua săptămîni, uneori luni, să înveți pe cineva ce îți place și ce nu-ți place, ce ciudățeni ai și ce pretenții. Nu era ușor să participi la interviuri, să citești C.V.-uri, să alegi candidata potrivită.

Scriitorii și producătorii făceau asta, desigur, dar Warren avea propriul lui asistent, și Jack observase că Warren lua partea leului din întrebările bune.

Jack luă un pix și începu să facă o listă. Asistenta lui trebuia să fie inteligentă, ambițioasă, dedicată. Cineva ca... Sally.

De ce nu se gândise mai înainte la asta? Ea avea experiența necesară. Lucraseră bine împreună în Portland, și ea era o tigroaică în culise. Depista orice nuanță a unui subiect. Ea ar fi fost un adevărat câștig pentru emisiune. Acum toți producătorii și secretarii erau bărbați. O femeie tânără care iubea sportul ar fi înviorat atmosfera. Și ar fi avut grijă ca Jack să arate bine.

Sally s-ar fi descurcat bine. Nu avea nici o îndoială în privința asta. Era o femeie cu visuri mari și ambiții înalte. Șansa de a fi asistent de producție la o emisiune de televiziune în Marele Oraș i-ar fi încărcat cu adevărat bateriile.

Aici era vorba de afaceri, nimic mai mult. Faptul că fusese atras de ea nu conta. Întotdeauna îl tentase o femeie tânără; avea asta în ADN, la fel ca oricare parte din el, precum ochii albaștri și părul blond. Fusese tentat de o mulțime de ori în ultimii cincisprezece ani – și chiar mai recent –, dar nu căzuse nici măcar o dată din vechiul pat al căsniciei. Zilele alea rămăseseră în urmă.

Aici era vorba strict de afaceri.

Neputînd să doarmă, Elizabeth își puse un halat gros și coborî în liniște la parter. Podeaua veche scîrțîia sub pașii ei. Zgomotul vîntului în geamuri semăna cu cel făcut de ghearele pisicii cînd cere să fie lăsată în casă.

Nu se îndoia că această casă știa că stăpînul ei murise, dar prin ea bîntuiseră mult timp furtunile morții. Primul Rhodes venise în acest ținut cu mult înainte de Războiul Civil,

unul dintre săracii clasei muncitoare din Anglia, care îndrăznise să viseze la o viață mai bună. Traversase marea ca servitor ucenic și fusese vîndut la licitație unui fermier din apropiere de Russellville. Muncise din greu, se însurase bine, și plantase semințele unei dinastii.

În bucătăria întunecată, Elizabeth își făcu o ceașcă de ceai și rămase lîngă chiuvetă, uitîndu-se la curtea din spate. Luna poleia cu sîdef crengile negre și moarte. Nori subțiri alergau pe cer, schimbînd continuu modelul de lumină care cădea asupra grădinii.

Își strînse cordonul halatului și ieși. Ușa de plasă se închise cu zgomot în urma ei. Vîntul se domolise brusc. Se lăsă o tăcere aproape supranaturală.

Se cutremură, dar nu numai de frig. Era ca și cum fusese chemată aici afară, poate de amintirea acelei nopți de Crăciun petrecută pe verandă cu tatăl ei.

– Tată? șopti ea.

Nici un răspuns, nici un suspin, nici o apariție fantomatică.

Coborî pe poteca de cărămidă ce împărțea grădina în două. Papucii subțiri îi apărau picioarele de frig în timp ce trecea pe lîngă gardul viu, tuns perfect. Ici și colo, tufe de camelii se înălțau deasupra gardului viu, frunzele lor verzi și lucioase contrastînd puternic cu maroul din jur.

Ăsta fusese cîndva locul ei aparte, iar acum se simțea ca o străină aici. De foarte multe ori în tinerețe, mai ales în nopțile în care nu putea să doarmă de căldură, venea aici. Singură și căutînd ceva care să o ajute. Iarna, scormonea straturile de frunze înnegrite în căutarea semnelor primăverii. Un petic de mușchi verde, o sămînță de fasole care încolțise.

Dar ceea ce căuta ea de fapt era mama ei, iar aici, în mijlocul florilor pe care ea le îngrijise cu atîta atenție, lui Elizabeth i se părea că simțea spiritul mamei sale.

Încercase întotdeauna să și-o imagineze pe mama ei în grădină, poate rărind narcisele sau tunzînd trandafirii, însă singurele imagini pe care le avea cu mama ei erau cele din fotografiile alb-negru, și acelea puține. Din ele, Elizabeth rămăsese cu imaginea unei femei tinere și drăguțe care arăta întotdeauna perfect, dar niciodată nu rîdea sau vorbea.

Elizabeth îngenunche la marginea stratului de trandafiri. Pămîntul negru și umed se lipi de țesătura plușată de sub genunchii ei.

Tufele golașe de trandafiri aruncau umbre pe pămîntul întunecat. Razele lunii le dădeau un aspect straniu, făcîndu-le să semene cu labelle răsucite ale unei reptile antice, fiecare deget îngroșat de vîrstă și țintuit cu ghimpi uriași.

Auzi în spatele ei scîrțîitul unei uși deschizîndu-se și închizîndu-se, apoi zgomotul de pași pe poteca de cărămidă.

– Anita, spuse ea, fără să se întoarcă.

– E uimitor să te gîndești că trandafirii ăștia or să înflorească în doar cîteva luni.

– Și eu mă gîndeam la același lucru.

Cînd era mică, Elizabeth plînsese adesea cînd florile preferate ale mamei ei se ofileau și mureau. Acum, femeie în toată firea, înțelegea importanța odihnei. Lipsa de viață a iernii făcea primăvara posibilă. Își dori ca acest lucru să fi fost valabil și pentru gospodinele care pierduseră drumul – în locul unei vieți irosite, să poți hiberna, să aduni forțe pentru primăvara ce vine.

– În toți anii ăștia am îngrijit cu mîna mea trandafirii. Niciodată n-am lăsat un grădinar să se apropie de ei.

Elizabeth ridică ochii spre Anita.

– De ce?

Anita zîmbi trist. Părul ei platinat era o masă de bigudiuri; fruntea și obrajii îi luceau de la crema aplicată pe timpul nopții. O cămașă de noapte din flanelă albastră o acoperea

de la gît pînă la glezne. Arăta cu zece ani mai bătrînă decît cei șaiszeci și doi de ani ai săi.

– Am mirosit o dată parfumul ei.

Elizabeth simți un fior rece. Își aminti de sticlucă frumoasă care stătea pe masa de toaletă a mamei ei.

– Al mamei? șopti ea.

– Era una din zilele alea – cînd erai cu capsă pusă, cum spunea tatăl tău – cînd nu erai de acord cu nimic din ce spuneam eu. Așa că n-am mai vorbit deloc. Am venit aici, pregătită să atac grădina mamei tale. Voiam să mă lupt cu ceva concret, palpabil, nu cu o fantomă. Dar cînd m-am așezat aici, complet singură și plîngîndu-mi de milă, am simțit mirosul parfumului mamei tale. Shalimar. N-a fost ca și cum mi-a vorbit sau ceva ciudat, de genul ăsta. Doar că... mi-am dat seama că mă luptam cu fetița ei, care era dărîmată pe dinăuntru. După aceea, ori de cîte ori mă scoteai din minți, veneam aici în grădină.

Elizabeth auzi durerea din glasul Anitei și, pentru prima dată, înțelese.

– Nu-i de mirare că veneai aici atît de des.

– Cred că ar fi trebuit să procedez altfel. Știam că îți era cumplit de dor de ea.

– Am început să o uit. Asta era partea cea mai rea. De asta îl întrebam mereu pe tata despre ea. Dar el n-a vrut să-mi spună nimic, niciodată. Mereu spunea: „Păstrează-ți aproape amintirile, Birdie“. Părea să nu înțeleagă că amintirile mele despre ea erau ca fumul.

– Îmi imaginez că mama ta vorbește cu el despre asta chiar acum.

– Nu cred că cineva a stăpînit inima tatei așa de mult ca tine, Anita. Deși fără intenție, ultimele ei cuvinte aveau o notă amară.

– Îți mulțumesc pentru asta. Anita se uită în zare, peste cîmp. De ce n-ai plecat cu Jack și cu fetele?

Elizabeth simți dintr-o dată că i se face frig. Se cutremură și se ridică.

– El trebuia să fie la lucru azi-dimineață la prima oră. M-am gândit să rămân să te ajut la curățenie.

– De curățenie se ocupă Heloise. O face de când aveai tu codițe. Anita se uită la ea. Poți să-mi spui să-mi văd de treaba mea, să știi.

– Adevărul e că nu știu de ce. Poate nu eram pregătită să mă întorc la New York.

Anita făcu un pas înainte. Papucii ei roz se afundară în pământul negru.

– Tatăl tău îmi spunea: „Mamă, dacă fata asta nu-și întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare“ Era îngrijorat că îți scapă viața printre degete.

– Știu. Elizabeth nu voia să vorbească despre asta. O durea prea mult, iar acum, în grădina mamei sale, se simțea fragilă. Își șterse ochii – oare când începuse să plîngă? – și se uită la Anita. Și tu? O să te descurci?

– Am să supraviețuiesc.

Nu era chiar un răspuns, dar asta era. Amîndouă știuseră că avea să vină o zi când Anita rămînea singură în casa asta mare ca un elefant alb. Un timp telefonul va suna din oră în oră și prietenele vor apărea pe verandă cu o caserolă, dar, mai devreme sau mai târziu, pîrîul o să sece și Anita va fi nevoită să privească în ochi văduvia.

– Am să te sun când ajung la New York, să mă asigur că totul e bine.

– Ar fi drăguț.

Între ele se așternu iarăși tăcerea. Vîntul șoptea printre ramuri și făcea să sune clopoțelii care atîrnau de acoperișul verandei. Un sunet melancolic.

Elizabeth își dori dintr-o dată ca lucrurile să fi stat altfel între ea și Anita, să se fi putut ține de mîină și să se consoleze una pe cealaltă. Dar acum era prea târziu să remodeleze o relație a cărei vreme venise și plecase.

– Ne-am ratat șansa, nu-i așa? întrebă încet Anita.

Elizabeth dădu din cap. Nu știu cum să răspundă altfel.

– Păcat, spuse Anita. Dar să nu-ți faci griji pentru mine, iubito. O să mă descurc. Nu te măriți cu un bărbat cu paisprezece ani mai mare și te aștepti să mori înaintea lui. Mereu am știut că într-o zi am să fiu singură.

Elizabeth nu se gândise niciodată la asta. Ea văzuse treaba din punctul de vedere al bărbatului. O nevestă mai tânără făcea un bărbat fericit. Toată lumea știa asta. Bărbații o dovedeau de ani de zile.

Acum vedea cealaltă față a monedei. Sigur, avusese o viață bună și o grămadă de bani. Fusese acceptată în societatea locală și se măritase cu un bărbat care o trata ca pe o piesă din cel mai fin porțelan franțuzesc.

În schimb, acum Anita nu avea copii care s-o aline, și nici partener cu care să-și petreacă anii de aparat auditiv. Avea șaizeci și doi de ani și era văduvă. Singură, probabil, pentru tot restul vieții.

– De ce n-ați avut copii tu și tata? întrebă Elizabeth.

Anita oftă.

– Oh, iubito, asta e o întrebare pentru altă dată, poate între alt fel de femei.

– Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

– Da. Zîmbi, poate pentru a îndulci răspunsul. Întrebarea asta mă seacă la inimă, atîta tot. N-am de gând să răspund la ea ca o pălăvrăgeală din miez de noapte, la două zile după moartea soțului meu.

Elizabeth înțelese. Își rataseră șansa la intimitate. Acum erau două femei în toată firea, legate printr-o relație foarte fragilă, care aveau să meargă pe drumuri separate.

– Îmi pare rău, spuse în cele din urmă, alegînd fraza pe care ea însăși o auzise de o sută de ori în ultimele cîteva zile. Să mă suni dacă te simți prea singură.

– În viață există lucruri mai rele decît să fii singur.

Elizabeth simți că Anita își alesese cu grijă cuvintele. Se

simți dintr-o dată transparentă, de parcă nefericirea îi curgea prin vine.

Anita veni un pas mai aproape.

Elizabeth făcu un pas înapoi, avînd nevoie de spațiu între ele.

– Ar fi bine să mă duc la culcare. Nici nu știi cînd se face șase. Se îndepărtă, străduindu-se să păstreze un ritm constant.

Intră în casă și trînti ușa, apoi se uită cu precauție pe fereastră.

Anita stătea tot acolo, singură, plîngînd, și se uita la trandafiri.

Elizabeth plăti taxiul și coborî în fața aeroportului din Nashville.

Era frig. Aerul mirosea a zăpadă, iar cerul era cenușiu.

Trase după ea geanta de voiaj cu roțile și intră în aeroport. La ghișeu de bilete era aglomerație, așa că se duse la șirul de computere de lîngă perete. Îi luă cîteva minute să găsească terminalul plecărilor. Căută numărul zborului 989 de la Nashville la Detroit și pînă la Kennedy. În timp ce citea numărul porții, informația se schimbă.

Zborul se anunța întîrziat cu două ore.

Nemulțumită, se așeză la coadă, înaintînd ca melcul. În cele din urmă ajunse la ghișeu. Agentul îi verifică biletul și confirmă că zborul era întîrziat; apoi îi dădu un bon de masă.

De parcă puteai să mănînci pe aeroport cu cinci dolari.

Mulțumindu-i agentului, plecă de la ghișeu. Un timp rătăci prin aeroport, tîrînd după ea geanta de voiaj. Cumpără cel mai nou roman al lui Anne Rivers Siddons și ultimul număr al revistei *House and Garden*.

În cele din urmă intră într-un restaurant, găsi o masă lîngă fereastră și se așeză. Privi pista, urmărind avioanele care decolau și aterizau.

E un loc în Costa Rica, drăguță, se numește Cloud Mountain – sau cam așa ceva – care mi-a mers la suflet.

Cînd ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau cînd te-ai speriat prosteste? Sau te-ai apucat de vreo nebunie, gen scufundări sau planorism?

Se refugiase în muncă pentru a-și ține amintirile la distanță, însă acum o invadară. Pur și simplu nu putea uita...

Lipsește din propria ta viață. O lași să treacă pe lângă tine.

Doar pentru că ochelarii mei sînt groși ca sticlele de Cola, nu înseamnă că nu văd inima fetei mele. Aud felul în care vorbești cu Jack... și felul în care nu vorbești cu el. Cunosc o căsnicie nefericită cînd văd una.

Măcar de-ar fi putut face ceva să schimbe asta. Poate să urce într-un avion și să plece oriunde o duce acesta. Să aterizeze într-o țară străină și să fie altcineva.

Dar unde să se ducă? Machu Picchu, Paris, Nepal? Nici măcar n-avea pașaport.

Ea nu era genul ăla de femeie. Spre deosebire de tatăl ei, ea nu visa să escaladeze Everestul, sau să coboare suspendată stîncile. Exista un singur loc pe pămînt unde tînjea să se ducă.

Acasă.

Casa ei de lângă mare. Își aduse aminte de noaptea în care coborîse pe plajă și văzuse balenele. Cîntecul lor obsedant, tînguit părea smuls din acel loc ascuns din inima ei în care își depozitase visurile. Aproape toată viața ei nu făcuse decît să-și pună visele deoparte.

viața ta... trece pe lângă tine.

Era adevărat. Totuși, o durea să-și dea seama că și tatăl ei știuse asta. Că se uitase în ochii fetei lui și văzuse nefericirea.

Cum ar fi să se uite în oglindă și să vadă o femeie pe deplin fericită? se întrebă ea.

Iar acum, în mai puțin de o oră, avea să urce în unul din

avioanele astea, să-și găsească locul și să zboare la New York. Acolo, avea să se mute în acel apartament modern, impersonal, și să-și ajusteze încă o dată viața pentru a se potrivi cu a lui Jack.

– Nu vreau să mă duc. Șopti cuvintele cu glas tare, ridicând privirea. Își văzu imaginea în geam – o femeie tristă, cu înfățișare obosită. Se întrebă când anume își pierduse aspectul atrăgător. Dispăruse la fel ca visele ei? Și cum ajunsese aici, în locul ăsta atât de înrădăcinat în banal?

Abia când își pierduse tinerețea și terminase cu creșterea copiilor catadicsise să se întrebe ce urma. Mai important, când era rîndul ei.

Acum, întrebarea o mistuia. Era un incendiu scăpat de sub control, și era îngrozită că avea s-o transforme în cenușă.

Fiecare mică decizie era o cărămidă care înălțase un zid între femeia care devenea și cea care își imagina că ar fi putut să fie.

Dacă fata asta nu-și întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare.

Asta era esența. Undeva de-a lungul acelor ani cenușii uitase să zboare. Viața de mamă și soție o ținuse prea aproape de pământ.

Nu, nu era cinstit. Nu trebuia pe care o făcuse îi tăiaze aripile, ci felul în care alesese să o facă. Poate că în ea exista o slăbiciune, o teamă de eșec care făcea ca siguranța să fie mai importantă decât împlinirea. Sau poate era și mai simplu. Poate că doar... mersese înainte, făcuse ce trebuia făcut pentru ziua respectivă, iar la căderea nopții era prea obosită ca să mai tindă spre altceva. Existaseră zile – chiar ani – când nu putuse să găsească zece minute libere pe zi. Pe vremea aceea, când Jack juca fotbal, iar fetele erau tot timpul ocupate, cel mai mare vis al ei fusese o baie liniștită seara.

Se uită la ceas.

Mai era puțin pînă la urcarea în avion. Nashville – Detroit – New York.

Și se hotărî.

Gata cu așteptarea și rugatul să se petreacă o schimbare.

Se ridică, achită nota de plată, și se îndreptă spre standul de ziare. Acolo cumpără o mapă de plicuri – singura pe care o aveau.

Se întoarce în restaurant și se așează la aceeași masă. Fără să se gîndească – sau să-și facă griji – începu să scrie.

Dragă Jack,

Te iubesc. Mi se pare important să încep scrisoarea cu aceste cuvinte. Ni le spunem tot timpul, și știu că vorbim serios. Și mai știu că nu mai e de ajuns, nu-i așa? Pentru nici unul din noi.

Îți sînt soție de douăzeci și patru de ani. Cînd am început, nici nu voiam să fiu altceva. Cred că asta a devenit o profeție a autoîmplinirii. Acum nu mai țin minte visurile pe care le-am avut cîndva, dar le duc dorul, Jack. Mi-e dor de mine.

Sper că ai să poți înțelege.

Pentru mine s-a terminat cu anii de stat pe tușă. Simt nevoia să intru în joc. Mă tem că dacă n-o fac acum n-am s-o fac niciodată, și nu mai pot să fiu umbra de femeie care sînt. Nu pot.

Așa că nu te urmez la New York. Nu de data asta.

Ar fi trebuit să am curajul să ți-o spun personal. Îmi doresc să fi avut tăria asta. E ciudat că am putut să ridic un autobuz ca să-ți salvez viața, dar nu pot să găsesc curajul de a-ți spune cu glas tare că am uitat cum e să te iubesc. Glasul este unul dintre lucrurile pe care sper să le găsesc.

În toți anii pe care i-am petrecut împreună, a existat un singur loc care a fost al meu, și pe care nu vreau să-l părăsesc. Nu vreau să te urmez iar.

*Mă duc acasă. Simt nevoia să stau singură un timp.
Trebuie să aflu cine sînt și cine pot să fiu.*

Mă rog să înțelegi. Te iubesc, Jack.

E.

Nici măcar nu reciti scrisoarea. O împături, o băgă în plic, o timbră și o puse la poștă.

Apoi se duse să caute un zbor spre Portland.

15

Doar după cîteva zile la ocean, Elizabeth se simțea întinerită. Dormea pînă tîrziu, aproape pînă la opt treizeci, cînd o trezeau invariabil țipetele pescărușilor; apoi își făcea o ceașcă de ceai, mîncă un castron de cereale și se ducea afară.

Zilele erau minunat de însorite, genul de zile de iarnă care atrăgeau invariabil turiștii pe coasta Oregonului. Se plimba ore întregi pe plajă, doar respirînd, pur și simplu. Acest dar îi fusese dat iarăși din clipa în care dăduse cu ochii de ocean.

Își consuma foarte puțin din timp cu treburile casei. Aranjase să-i fie livrată din nou corespondența și să-i fie adusă înapoi mobila și își cumpăraseră destule semipreparate ca să-i ajungă să mănînce o săptămînă. Asta era tot. Fără contactarea prietenelor, fără activități voluntare care înainte îi luau atîta timp, fără curățenie sau gătit. Și în nici un caz liste cu treburi de făcut. Ba chiar amîna reinstalarea telefonului, și își ținea celularul închis.

În schimb, se plimba pe plajă. Plaja ei. Trăise doi ani aici

cu Jack, și totuși, în afară de noaptea cu balenele, nu coborîse niciodată pe acest petic de pămînt. Scările o speriau, la fel și talazurile. Acum nu-i mai era frică. În plimbările ei ajunsese să cunoască fiecare centimetru al Echo Beach.

Începuse din nou să viseze. Nu viziuni eterice care veneau și plecau o dată cu somnul, ci speranțe și aspirații reale.

Deși nu găsisese curajul să încerce să picteze, cotrobăise în lucrurile ei și dăduse peste un caiet vechi de schițe și un cărbune tocit. Descoperise că degetele ei lucrau mai bine în aerul de mare; întepeneala care o chinuise ani de zile dispăruse. După toți acei ani de lîncezeală, simpla ridicare a unui cărbune semăna cu o victorie.

Această nouă viață a ei avea o libertate pe care n-o mai cunoscuse. Se culca cînd avea chef, se scula cînd voia, și își petrecea toată ziua făcînd ce-i trecea prin cap.

Ieri plecase la oraș devreme și umblase din magazin în magazin. Nici măcar nu-și luase o geantă la ea. Nu cumpărăturile erau scopul. Scopul era *să vadă*. Aproape uitase de cînd nu mai făcuse asta. După un timp, se simțise aproape ca o extraterestră prin felul în care se uita la fețele oamenilor... la comportamentul lor... la cum zîmbea un copil cînd cofetăria își deschidea ușile pentru a primi clienți. Îi fusese tare dor de toate astea.

Și totuși, Jack nu lipsea niciodată din gîndurile ei.

După cum calculase ea, primise scrisoarea ieri. De asta nu reconectase telefonul; încă nu voia să vorbească cu el. El avusese mereu talentul de a eroda orice poziție pe care o lua ea, pînă cînd aceasta se sfărîma sub greutatea a ceea ce voia el.

Se uită la caietul de schițe, întrebîndu-se ce să deseneze azi. Inspirația era pretutindeni.

Văzu o gaită albastră cocoțată pe o creangă desfrunzită, frîntă. Nuanțele de bijuterii ale aripilor ei făceau un contrast frumos cu coaja înnegrită de vreme a copacului.

Culorile săreau la ea din toate părțile; ca și cum de pe ochi i s-ar fi ridicat brusc un văl, iar acum vedea lumea în toată splendoarea ei fremătîndă, nu versiunea palidă, umbrită cu care ajunsese să se obișnuiască.

Pentru prima dată după foarte mulți ani, simți nevoia să picteze.

Primul strop de ploaie îi căzu pe frunte, rece, apoi i se prelinse pe obraz.

Se uită în sus și văzu că norii se adunaseră, îmbrăcînd cerul într-un negru amenințător.

Își puse gluga, își strînse lucrurile în geanta de pînză de la picioarele ei și o luă la fugă spre casă.

Cînd ajunse la scări, nu doar ploua. Se dezlănțuise furtuna. Vîntul mătura stîncă și o izbea în spate.

Străbătu în fugă covorul de gazon. Tufele uriașe se legănau convulsiv în vînt și se loveau unele de altele. Frunzele negre și moarte se involburau în aerul violent și se izbeau ude de pielea ei.

Ștergîndu-și ochii, urcă alergînd ultimele trepte ale casei și se adăposti sub streășină. Deschise ușa cu mîinile înghețate, intră în casă și trînti ușa după ea. Vîntul făcea să zornăie geamurile și zguduia acoperișul.

Apăsă pe comutatorul de lîngă ușă și lumina se aprinse.

Tocmai atunci, un fulger lumină fereastra. Undeva în apropiere trăsnetul lovi un copac, iar acesta se prăbuși la pămînt.

Lumina se stinse.

Preț de o fracțiune de secundă, intră în panică. Jack avea întotdeauna grijă de casă în timpul unei furtuni. El găsea lanternele, aprindea lumînările și făcea focul. Ea nici măcar nu știa dacă erau lumînări la îndemîină, sau dacă toate erau în cutii, undeva...

Dacă se ducea să le caute și cădea prin locul acela, de

lîngă baia pentru oaspeți, unde dușumeaua era putredă?

O femeie a fost găsită blocată în dușumeaua ruptă; era moartă de cîteva zile cînd a fost descoperită.

Trase adînc aer în piept. „În regulă. Ia-o cu începutul. Trebuie să faci focul și să găsești niște lumînări.“

Se concentrează asupra acestor două sarcini, deplasîndu-se prin casă pe pipăite, încet. Fără mobilă, nu avea de ce să se țină. Afară, chiar lîngă ușa din spate, găsi o stivă de lemne pentru foc. *Slavă Domnului că Jack a avut grijă de așa ceva!*

Luînd lemnele, se întoarse cu pași mici în bucătărie, unde găsi ziarul de ieri. Apoi se duse la șemineu și aranjă totul în vatră. Pe pipăite, găsi pe poliță cutia de chibrituri, scoase un băț și îl aprinse.

În cîteva clipe, în șemineu trosnea un foc grozav. În cameră se revărsa o lumină roșie, și teama ei se risipi.

Așteptă un timp, cu mîinile întinse spre foc. Cînd fu sigură că era un foc bun, zdravăn, se duse să caute lumînări. Le găsi în cămară, într-o cutie aflată sub un teanc de cărți de telefon ale zonei. Plasă lumînările pe polița șemineului și pe fiecare pervaz. Cînd termină, casa era scaldată într-o frumoasă lumină aurie.

Se simți ca Tom Hanks în *Cast Away*.

Am... făcut... focul.

Luă sacul de dormit pe care îl cumpăraseră de curînd, îi deschise fermoarul, și se înfășură în el, ca într-un șal. Apoi ieși pe verandă să privească furtuna.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva. Întotdeauna îi fusese frică de furia naturii. Era un alt aspect de care voia să scape. În ultimele zile, ajunsese să înțeleagă importanța transformării. Munții cei mai înalți se creau din violență și haos; independența femeii se naște din foc.

În largul mării, norii groși și negri se rostogoleau amenințător pe cer; trecerea lor se reflecta într-un caleidoscop

de umbre pe suprafața involburată a apei. Vîntul șuiera prin crengile copacilor, împrăștiind frunze veștede și conuri de pin.

Totul era un zgomot: valurile care se spărgeau de mal, vîntul care urla, geamurile care zăngăneau, ploaia care răpăia.

Toate acestea îi plăceau la nebunie. Faptul că stătea pe verandă și privea furtuna, în loc să se ascundă în siguranța casei, o făcea să se simtă schimbată cumva. Mai puternică.

După un timp, un zgomot ciudat se auzi prin furtună. La început, Elizabeth nu știu de unde să ia zgomotul. Apoi ridică privirea, văzu în întuneric două faruri și recunoscu hurelul unui motor de mașină.

Se ridică, înfășurîndu-se mai strîns în sacul de dormit, și se retrase într-un colț cufundat în întuneric.

Probabil că șoferul se rătăcise...

Mașina se opri. Cineva coborî din ea.

Brusc, Elizabeth își dădu seama cît de vulnerabilă era aici. Complet singură. Fără telefon. Fără nimeni care să vină s-o caute...

Străinul traversă curtea și păși în lumină.

Jack.

Ploaia îi turtea părul și îi scâldea fața. Încercă să zîmbească, dar zîmbetul lui era obosit și nu-i ajungea pînă la ochii la fel de obosiți.

– Bună, Birdie.

Dar stînd acolo, în fața lui, ea se simți cumva mai mică. Șopti că se mira să-l vadă, dar poate că îl aștepta.

Totuși, avea o ciudată rețineră să-l lase să intre în casă. Casa asta era a lor, dar în ultimele cîteva zile devenise numai a ei și, în noua ei solitudine, devenise surprinzător de posesivă.

– Intră înainte să te îneci.

El o urmă în casă. Înăuntru, ea îl văzu uitîndu-se

după preșul care stătea de obicei în fața ușii. Nu era acolo.

Ploaia i se scurgea pe pantaloni, formînd o baltă la picioarele lui.

– Ar fi bine să-ți scoți hainele astea ude. Ai să răcești. Îți aduc un halat. Se întoarse și se duse la etaj.

Deschise ușa debaralei și trase halatul de pe umeraș. Apoi se răsuci și se izbi de Jack.

În urma contactului, el se dezechilibra, făcînd cîțiva pași împleticiți înapoi.

– Scuze. Credeam că știi că sînt în spatele tău.

Semănau cu un cuplu de paisprezece ani la prima în 'nirc. Erau gîtuiți de emoție.

– Îți fac un ceai.

– Ce aș vrea eu cu adevărat e un scotch cu gheață.

– Scuze.

El luă halatul și intră în baie să se schimbe, închizînd ușa după el.

Ea se uită lung la ușa aia, văzînd-o ca pe-o dovadă a tot ce stătea între ei.

În timp ce el se schimba, ea coborî în camera de zi și mai puse un lemn pe foc.

Cînd se întoarse în loc, el era acolo. Halatul flaușat roz și uzat arăta caraghios pe trupul lui mare, puternic. Îl ținea peste piept, și îi ajungea pînă la mijlocul coapsei.

El se uită în jur la lumînări.

– Pe Sycamore Street a căzut un copac uriaș. N-o să fie curent cîteva ore bune.

– Ai făcut atîta drum ca să vorbești despre electricitate?

Ea se așeză pe marginea vetrei, uitîndu-se la el.

– Nu.

– Cred că ai primit scrisoarea mea.

– Da, spuse el atît de încet încît ea abia îl auzi.

– Atunci poate că ar trebui să vorbim despre asta.

Aerul păru să se scurgă din el, lăsându-l mai mic. Se așeză lângă ea.

– Nu știu ce vrei să spun. Că îmi pare rău că am primit slujba fără să fi vorbit cu tine?

– Lasă-mă să-ți pun o întrebare.

El se retrase instinctiv. Mișcarea fu imperceptibilă, dar ea o văzu.

– Bine.

– Când ai citit scrisoarea mea... Îl privi drept în ochi. Spune-mi că nu te-ai simțit ușurat.

Obrajii lui păliră. Ea știu că el voia să mintă, să spună *bineînțeles că nu m-am simțit ușurat*, însă în loc de asta el spuse:

– Știi cât am visat la o slujbă ca asta. Iar acum, când în sfârșit am dat lovitura, mă părăsești.

– Ei, haide, Jack. Nu sîntem fericiți. Nu mai sîntem de mult fericiți.

– Dar te iubesc.

O durea să audă iarăși acele cuvinte.

– Serios? Atunci mută-te înapoi acasă. Să încercăm aici s-o luăm de la început.

– Vrei să renunț la slujbă? Despre asta e vorba?

Ea știuse care avea să fie alegerea lui, și totuși o durea.

– E prea greu, așa-i, Jack?

– Am așteptat mulți ani slujba asta. *Am visat* la ea.

– Toată căsnicia noastră s-a învățit după visurile tale. Timp de două decenii te-am urmat din oraș în oraș. Două decenii. M-am străduit să fiu cea mai bună mamă și soție, dar acum sînt... pustiită. Știai că mă trezesc în mijlocul nopții și nu pot să respir? Tu ești cel care spuneai că am nevoie să intru pe teren. Ei bine, asta e terenul, Jack. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama care sînt visurile *mele*. În ciuda bunelor ei intenții, glasul i se frînse.

El își trecu o mână prin păr și oftă chinuit.

– Doamne, Birdie! Tu chiar vorbești serios. Credeam că doar încerci să-mi atragi atenția, astfel încât să mă mut în Connecticut sau Westchester County. Se uită la ea. Oamenii care vor să stea un timp singuri ajung la divorț. Asta vrei?

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu ți-am cerut să divorțăm.

– Tu ce ai crezut, Birdie? Că ne separăm și rămînem căsătoriți? Că nimic n-o să se schimbe? Pe dracu'! Cu fetele cum rămîne? Ce-o să le spunem cînd or să ne întrebe de ce trăim despărțiți?

Fetele.

Elizabeth își dădu seama brusc de enormitatea a ceea ce făcuse. Cînd ceruse separarea, nu se gîndise decît la *Am nevoie de timp*. Doar atît. Acum el o întreba ce aveau să le spună copiilor lor.

Își înăbuși dorința de a spune *Stai, Jack, hai să mai discutăm*.

El se duse la etaj și trînti ușa după el. Cîteva minute mai tîrziu, se întoarse în camera de zi. Era îmbrăcat cu hainele ude și ținea în mînă un plic.

– Ești pregătită pentru o mică ironie?

– Nu, răspunse ea repede. Nu cred că sînt.

El îi oferî plicul. Ea îl luă cu degete tremurînde, și îl deschise. Înăuntru era un document oficial. Cuvîntul *leasing* îi sări în ochi. Actul era nesemnlat, dar...

– Oh, Jack...

El abia dacă se uită la ea.

– Citește!

Ea închise ochii și își adună curajul pierdut atît de recent. Îi deschise și despăturî un pliant colorat care înfățișa o casă frumoasă în stil federal din East Hampton.

– Asta-i o priveliște a apei văzută din dormitorul principal. Agentul imobiliar mi-o păstrează. Aveam de gînd să-ți fac o

surpriză de Ziua Îndrăgostiților. Presupun că ăsta e darul tău pentru mine.

Ea se uită la el printr-o ceață de lacrimi. Știa că Jack voia ca ea să se întoarcă, să fie iarăși soția lui, dar ea nu putea s-o facă. Trebui să apeleze la ultimul strop de tărie din ea ca să rămână tăcută. Însă știa că dacă dădea înapoi acum, era pierdută. Poate pe vecie, de data asta.

– Te iubesc, Birdie. Glasul lui se frînse și, o secundă, ea văzu cât de adînc îl rănise.

Se întrebă cît avea să poarte în inima ei acest moment, cît avea să trăiască cu această durere cumplită.

– Și eu te iubesc.

– Asta ar trebui să *ajute*? Se uită lung la ea un minut, apoi ieși din casă și trînti ușa după el.

16

Ce dracu' îl făcuse să pronunțe cuvîntul divorț?

Jack trînti piciorul pe frînă. Mașina închiriată patină pe drumul noroios și se opri. Farurile băteau spre oceanul negru, involburat.

Nu mai fusese atît de răvășit de la moartea mamei lui, acum mai bine de treizeci de ani. Atunci, ca și acum, sentimentele lui fuseseră o învălmășeală fără început și fără sfîrșit.

Dacă cineva l-ar fi întreat acum o săptămînă, ar fi jurat că el și Birdie erau în una din acele situații mai dificile care apar uneori într-o căsnicie de lungă durată. Ar fi spus că avea să treacă, că nici o schimbare fundamentală nu avea să intervină între ei.

Cînd îi citise scrisoarea, crezuse că ăsta era modul ei de a-i atrage atenția. Treaba ținuse. Vorbise cu năsosul ăla de agent imobiliar din East Hampton, apoi pretinsese la slujbă că e bolnav și plecase la aeroport.

Nici nu-i trecuse prin cap că ea vorbea serios.

Nu Birdie a lui, care nu putea să ia o decizie nici s-o pici cu lumînarea. Cum de găsisese dintr-o dată curajul să-l părăsească? Trebuie că moartea tatălui ei o zguduise cu adevărat. Firește, știuse că era nefericită, dar *asta...* la asta nu se așteptase.

În ultimele douăzeci și patru de ore se gîndise la soția lui mai mult decît o făcuse în douăzeci și patru de ani. Se bazase pe faptul că o cunoștea cînd plănuiuse ce să spună.

Dar femeia cu care tocmai vorbea nu era Birdie a lui.

Nu sîntem fericiți. Nu mai sîntem fericiți de mult.

Cele două propoziții îi năruiseră toate planurile. Îl speriaseră, îl îngroziseră chiar. Atunci știuse că ea vorbea serios. Frica îl pusese imediat în defensivă, făcîndu-l să spună ceea ce nu și-ar fi dorit să rostească, ce nici nu-i trecuse prin minte.

Se gîrbovi peste volan, ascultînd ploaia. În locul ăsta uitat de Dumnezeu mereu ploua.

Fu cît pe ce să întoarcă mașina. Dorința lui de a se întoarce la ea, de a o lua în brațe și de a-i cere iertare era atît de puternică încît îl sufoca.

Dar pe urmă?

Ea avea dreptate. Asta era nenorocirea. Poate că reacția lui fusese impulsivă – *Doamne, ce idiot, să pronunțe cuvîntul divorț!* –, dar asta nu schimba adevărul.

Dacă se întorcea acum, aveau să alunece iar în acea rutină plictisitoare în care se afundaseră.

Aici, singur în mașină, putea să recunoască faptul că ea avea dreptate. Amîndoi meritau ceva mai bun.

După atîția ani, ea luase decizia.

Închise ochii, apoi îi deschise încet. Ploaia răpăia pe capota mașinii și spăla parbrizul.

– Te-am iubit, Birdie, șopti el cu glas tare.

Nu-i scăpă că folosise trecutul.

A doua zi apărură cei cu mobila. Elizabeth sări din pat să-i salute. De îndată ce plecară, se întoarse în pat. Rămase acolo trei zile.

Și tot nu voia să se scoale.

Își trase plapuma pînă la bărbie și zăcu acolo. Ploaia răpăia pe acoperiș, bătea în geamuri.

Acum înțelegea de ce se despărțeau cuplurile și apoi se împăcau chiar dacă dragostea dispăruse. Obișnuința inspiră siguranță.

Ironia era că *asta* visase ea. În toți acei ani, pe măsură ce timpul, responsabilitatea și viteza de zi cu zi îi erodau încet – foarte încet – căsnicia, ea visase să fie PE CONT PROPRIU.

Își imaginase întotdeauna asta ca un scop în sine. Un țel. Un vis care avea să aducă cu el mica pasăre a fericirii.

Știa că luase decizia corectă și totuși, noaptea tîrziu cînd casa era cufundată în întuneric și ploaia bătea în geamuri, își făcea griji că avea să fie întotdeauna singură, că nu avea s-o mai sărute nimeni, că nu avea să mai aibă cu cine să vorbească nimicuri după cină. Și mai rău, că nimeni nu avea să se uite la fața ei care îmbătrînea încet și să spună „Ești frumoasă, Birdie“, sau să șoptească „Te iubesc“ înainte să stingă lumina.

Dădu plapuma la o parte și se ridică în șezut.

Era vremea să-și înceapă această nouă viață.

(Asta era un jurămînt pe care îl făcea de cel puțin două ori pe zi de la plecarea lui Jack.)

Își aruncă picioarele peste marginea patului, își puse tălpile pe podeaua rece și se ridică greoi.

– Pot să pictez, spuse ea cu glas tare, cum spusese de fiecare dată când reușise să se dea jos din pat, dar chiar în timp ce rostea cuvintele, se simțea înfrîntă.

Respirația o lăsă, și se prăbuși înapoi pe pat.

Dacă nu făcea *ceva*, avea să cadă într-un puț de deprimare.

Cînd o femeie era într-un bucluc de genul ăsta, se putea face un singur lucru. Din nefericire, telefonul avea să fie reinstalat abia „unde va fi între prînz și ora patru“.

Luă de pe noptieră o foaie de hîrtie și un pix și începu să scrie.

Dragă Meghann,

Am dat de necaz. După ani întregi în care m-am văicărit, am făcut în sfîrșit ceva privitor la nefericirea mea. Eu și Jack ne-am despărțit. E ciudat că un singur cuvîntel, doar cîteva silabe, pot să scoată rahatul din viața ta.

Și iată bomba: sînt și mai nefericită. Îmi vine să sar în sus și să dansez pînă apune soarele, dar se pare că nu pot să-mi dau jos din pat fundul de mărime industrială.

Ai avut dreptate, se pare, privitor la tot.

Mi-ar prinde bine o partidă de rîs. (Așa că povestește-mi despre ultimul tău iubit.)

Cu drag,

Elizabeth.

Imediat se simți mai bine.

Era mai bine să întindă mîna spre cineva decît să stea aici, întrebîndu-se ce avea să facă cu restul vieții ei. Cum era să fii o femeie singură?

Brusc, se gîndi la mama ei vitregă, care și ea era singură.

Să ai grijă de Anita, auzi?

Era ultimul lucru pe care i-l ceruse tatăl ei.

Ea făcuse o promisiune... dar nu încercase nimic pentru a și-o respecta.

Luă o altă foaie de hîrtie.

Dragă Anita,

Sînt în casa de pe plajă, singură.

Aici e liniște, atît de liniște încît încep să-mi dau seama ce zgomotoasă era viața mea înainte. Stă în firea femeilor, cred, să urmeze glasul cel mai puternic, să facă în mod constant ce vor alții.

Acum încerc să-mi regăsesc glasul pierdut. Probabil că și tu. O casă pustie poate fi o lume singuratică, înspăimîntătoare pentru femei ca noi, obișnuite să asculte de alții.

Zilele astea gîndurile mele zboară adesea spre sud, și mă rog să fii bine. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să nu eziți să mă suni. Știu că noi am fost întotdeauna distante una cu cealaltă, dar, vorba lui Bob Dylan, „vremurile se schimbă“ Poate vom reuși să găsim un drum nou.

Cele mai bune gînduri,

Elizabeth.

Se dădu jos din pat, își puse o pereche de pantaloni de trening uzați, cizmele verzi de plastic pentru grădină, și o șapcă de pescar, cum purta Kate Hepburn în *On Golden Pond*, apoi se duse la cutia poștală.

Cînd se întoarse în casă, respira greu și era leoarcă de transpirație. În mod *hotărît* avea nevoie de mai multă mișcare.

Era în dormitor și își scotea hainele ude, cînd ceva îi trecu prin minte.

Femeile fără pasiuni.

Acum era una dintre ele.

În zilele de după despărțire, Jack avu grijă să nu fie niciodată singur. În fiecare dimineață se scula la patru, și la cinci era la birou, cu mult înaintea colegilor săi. După program găsea pe cineva – oricine – și pierdea vremea la barul sportivilor de pe Fiftieth.

Nu știa cum altfel să suporte despărțirea. Niciodată nu îi plăcuse să fie singur.

Astă-seară rămase în bar pînă la ora închiderii, bînd cu Warren. Cînd în cele din urmă porni împleticit către casă, era pulbere.

Intră în apartament și o strigă pe Birdie.

Tăcerea îl prinse cu garda jos.

Atunci îl izbi cu adevărat realitatea. Erau despărțiți. Fără să se gîndească mai bine, ridică receptorul și formă numărul ei. După al optulea apel, ea răspunse.

– Alo? Părea obosită.

El se uită la ceas. Aici era trei dimineața; miezul nopții în Oregon.

– Bună, Birdie.

– Oh. Bună.

Și-o imaginea stînd în pat, aprinzînd veioza.

– E ciudat să fiu fără tine, recunosc el încet, așezîndu-se pe patul nefăcut.

– Știu.

– Nu trebuia să spun „divorț“. Eram supărat.

Ea nu răspunse imediat. Tăcerea ei îl făcu să se simtă de parcă era numai vina lui. În cele din urmă, ea spuse:

– Poate și eu trebuia să procedez altfel.

– Ce-o să fie acum? întrebă el. Era ceva ce chiar voia să știe. Trăise cu ea douăzeci și patru de ani. Oricare alt mod de viață era de mult uitat.

– Nu știu. Părea foarte distantă. Trebuie să stau un timp singură.

– Dar cu noi cum rămîne?

– Mergem înainte, cred. Să vedem unde ne duce drumul.

– Bine. Da. Încercă să găsească și altceva de spus. Sînt o mulțime de bani în contul din bancă. Poți să-mi trimiți notele de plată, dacă vrei.

– Mulțumesc, dar am un carnet de cecuri. Mă descurc.

– Oh. Bine. Tăcu din nou, derutat. Parcă deveniseră deja străini. Atunci, noapte bună, Birdie.

– Noapte bună, Jack.

El puse receptorul în furcă și se trînti pe pat, cu ochii în tavan.

Mergem înainte.

Ce altceva mai era? În punctul în care ajunseseră aveau doar două posibilități. Să meargă înainte sau înapoi.

Ca și ea, el nu era pregătit să meargă înapoi.

17

Cu fiecare zi care trecea, Elizabeth se simțea puțin mai încrezătoare în ea. Acum putea să doarmă singură; asta nu părea mare lucru. Milioane de femei o făceau în fiecare noapte, dar pentru ea, o femeie care dormise toată viața ei de adult cu același bărbat, era ceva.

Nu-i mai era frică să mănînce în oraș singură. Ieri luase micul dejun la Wild Rose, absolut singură. Ba chiar mîncase tofu.

Astăzi era hotărîtă să încerce iar să picteze.

Își luă haina din cuierul de lîngă ușă și sacoșa neagră din pînză în care își ținea ustensilele de pictat.

Afară, aerul era tare și rece. Traversă veranda și se opri

în vârful scării. Oceanul era un amestec de cenușiu palid și lavandă. Iarba din curte semăna cu un petic de fetru verde, presărat ici și colo cu ciuperci albe ca zăpada, răsărite peste noapte. Pe cer, doi cormorani zburau leneș în cerc.

Își puse gluga și traversă covorul de gazon, încercînd să evite ciupercile care arătau foarte frumos în iarbă. În vârful scării ce dădea pe plajă, se opri și se uită în jos.

Valurile erau înalte.

Dezamăgită, se așază pe treapta de sus. Valurile albe se spărgeau de aflorimentele pietroase de la baza stîncii, împrăștiind în aer spumă. Cînd și cînd, simțea pe față stropi fini de spumă.

– Birdie?

Elizabeth se întoarse.

Meghann stătea în picioare lîngă Porsche Boxster-ul său murdar de noroi. Blugii ei și puloverul negru de cașmir erau dungați de ploaie, iar părul îi era atît de încrețit de parcă făcuse tratament cu șocuri electrice.

– Tu îți dai seama că plouă?

– Meg! Elizabeth se ridică, își înșfăcă sacoșa și o luă la fugă. Cînd Meg o strînse în brațe, îi fu aproape imposibil să se mai desprindă.

– Să nu îndrăznești să plîngi. Hai, bagă-mă sub un acoperiș undeva, de preferință cu un pahar în mîină.

Elizabeth o luă de mîină și o duse spre casă.

– În drum spre tine, mi s-a părut că văd un pește înotînd pe șosea, spuse Meg.

Rîzînd, Elizabeth o conduse în casă, apoi făcu focul și scoase singurul alcool pe care îl avea. O cutie de vin.

Meghann se uită la cutie.

– E mai rău decît credeam. E clar că m-ai confundat cu un localnic. Așteaptă aici. Ieși din casă și se întoarse după un minut cu un geamantan pe care îl trînti pe măsută și îl

deschise. Pantofii se vînd în cutii, vinul se vinde la sticle. Cotrobăi printre haine și scoase o sticlă de tequila. După scrisoarea aia „biata de mine“ pe care mi-ai trimis-o, mi-am imaginat că s-ar putea să avem nevoie de asta.

– Ești cea mai bună prietenă pe care ar putea cineva s-o aibă.

Înainte de a mai fi rostit un alt cuvînt, băură fiecare cîte două duște. În cele din urmă, Meghann împinse sticla la o parte și se rezemă de spătarul canapelei.

– Așadar, puștoaico, ce naiba mai faci?

Elizabeth oftă.

– E jalnic, Meg. Ani de zile am visat să-mi iau viața de la capăt, dar acum sînt *prea* singură. Sînt speriată de moarte. Dacă am făcut ce nu trebuia? Dacă...

– Tot prin ce treci tu e normal, crede-mă. O să fie mai bine.

– Spune-mi că te pricepi și la altceva decît să scrii rețete de prăjituri.

– Nu cred că vrei sfatul meu. Sînt prea aspră.

– Știu, dar acum sînt disperată. Ce mi-ai spune dacă aș fi o clientă?

– Să-ți scoți carnetul de cecuri.

– Foarte nostim. Hai, ajută-mă.

Meghann se aplecă spre ea.

– Ți-aș spune că uneori deciziile se iau prea repede. L-ai iubit pe Jack mult timp.

– Vrei să spui să mă întorc la el. Elizabeth se gîndea ea însăși la asta, mai ales noaptea, cînd singurătatea și teama se furișau în pat lîngă ea. Știa că ar fi fost mai ușor să se întoarcă. Dar se săturase să urmeze drumul ușor. Era de parcă trăiam pe nisipuri mișcătoare, Meg. Mă duceam la fund, dispăream încetul cu încetul. Nu mă pot întoarce la asta.

– Povestește-mi ce s-a întîmplat.

– În Tennessee i-am scris o scrisoare. I-am spus doar că nu vreau să mă mut la New York, că am de gînd să mă întorc în Oregon.

– Doar?

Elizabeth ignoră întrebarea.

– Cînd a ajuns aici, i-am spus că am nevoie să stau un timp singură. Asta și voiam, de fapt.

– Înțeleg că Jack a priceput situația.

– El a folosit cuvîntul „divorț“. Eu nici nu mă *gîndisem* la el.

– Doamne, Birdie, la ce te așteptai? E bărbat, pentru Dumnezeu! L-ai abandonat, ai refuzat să-l urmezi. E ca și cum i-ai fi călcat mîndria în picioare.

– Din nefericire, nu mi-am dat seama că mîndria lui era subiectul. Eu credeam că vorbeam despre inimile noastre.

– Cu bărbații, întotdeauna e o chestie de sex. Dacă aș avea o fată, asta e sfatul despre lumea reală pe care i l-aș da.

– E un motiv suficient ca să continui să-ți iei anticoncepționalele. Elizabeth zîmbi, apoi oftă. Cred că trebuia să fi fost pregătită pentru supărarea lui – el a avut întotdeauna o vanitate sănătoasă –, dar știu că și el era nefericit. Mi-am închipuit că o să aprecieze o mică perioadă de despărțire.

– Probabil nu a crezut că vorbeai serios – mă refer la scrisoare. Iar apoi, cînd a aflat că vorbeai serios, i-a sărit țandăra. Doar pentru că a spus „divorț“, nu înseamnă că și vrea divorț.

– Știu. Așa că dă-mi un sfat, Meghann. Am nevoie de planul tău de trei sute de dolari pe oră.

Meghann luă o înghițitură de tequila, apoi spuse încet:

– Ei bine, pentru o femeie ca tine, eu de regulă...

– Ca mine?

Meghann sări.

– Mamă bună, venit decent, fără experiență de muncă adevărată.

– Oh, o femeie ca mine. Zi mai departe. Elizabeth se hotărî să mai ia o dușcă de tequila.

– Oricum, eu recomand de regulă găsirea unei slujbe. E bună pentru autorespect, ca să nu mai spun pentru contul din bancă. Totuși, am trecut prin Echo Beach.

Elizabeth îi dădu înapoi sticla.

– Da. Poate la piața de pește au nevoie de cineva care să curețe somonul de mațe. Dumnezeu mi-e martor că la curățat mă pricep.

– Cred că ar trebui să-ți arunci plasa ceva mai departe.

– Ca de pildă Cannon Beach?

– M-am gândit la asta în drum spre tine. Mereu ai vrut să-ți iei licența în arte frumoase, ții minte? Acum ar fi o ocazie grozavă s-o faci.

– Asta a fost demult.

– Scuzele tale sînt subțirele, Birdie. Puteai s-o faci acum douăzeci de ani; ai preferat să n-o faci. Chiar vrei să-l păstrezi pe Jack și să urmezi aceleași tipare vechi?

Era adevărat. Și-ar fi putut lua licența înainte de nașterea copiilor. De ce nu și-o luase?

Pentru că asta i-ar fi făcut viața grea. Dacă cina pentru Jack n-ar fi fost gata la timp? Sau dacă ar fi avut examen într-o seară de meci?

Dacă nu fusese destul de talentată?

– Cred că nu mi-am dorit-o suficient. Asta cel puțin era adevărat. Niciodată nu fusese bună la asumarea de riscuri mari, decît dacă erau în beneficiul copiilor ei. Și iat-o acum, o femeie „ca ea“, fără nimic pe care să se bazeze, și fără nimic spre care să tindă.

– Fii îndrăzneată, Birdie. *Înscrie-te*. Urmează drumul pe care l-ai abandonat. Nu despre asta e vorba?

– Ei hai, Meg. Am patruzeci și cinci de ani și n-am mai pictat de douăzeci de ani. Uneori chiar nu ți se mai dă o a doua șansă. Nu mai voia să vorbească despre asta. Nu mă văd făcînd cerere pentru examenul de licență în baza scrisorilor de recomandare.

Meghann era chiar dezamăgită.

– Atunci ce zici de ore de pictură?

Elizabeth se cutremură la gîndul ăsta. Să stea într-o clasă cu un grup de străini, imaginîndu-și că regăsise un talent pierdut? Nici vorbă.

Meghann se uită la ea.

– Bine, bine. Ți se zbate ochiul. Am să schimb subiectul.

– Mulțumesc.

– Ce zici de asta: *eu* am nevoie de ajutorul tău. Încerc să-mi schimb apucăturile de tîrfă. Problema e că nu știu cum să fac să cad pe spate în fața unor bărbați de vîrsta mea.

Elizabeth rîse.

– Ia-o încet. Renunță să te mai întîlnești cu bărbați care spun lucruri de genul *mișto, gagi* și *asta-i nasol*.

– Și să fac conversație? Nu cred. Să-ți spun ceva, Birdie. Rezerva de bărbați e a naibii de mică. Ultimul meu partener și-a șters nasul pe fața de masă de la Canlis, ceea ce l-a plasat, de fapt, pe o treaptă evolutivă mult mai înaltă față de tipul care și-a suflat nasul pe geamul mașinii pentru că nu mai erau șervețele Kleenex în cutie. În vreo șase luni, tipul care curăță peștele de mațe o să înceapă să arate nemaipomenit. Cînd ai să-ți dai seama, în sfîrșit, cum sînt bărbații de vîrsta noastră, dă-mi un telefon. Ia stai așa! Și mai bine, mută-te în Seattle. Ai putea sta în celălalt dormitor.

– Știi că iubesc locul ăsta.

– Aici? E o altă planetă – una nelocuită. Și dă-mi voie să-ți spun că asta nu e o ploaie obișnuită. Eu sînt din Seattle; noi cunoaștem ploaia.

Rîzînd, Elizabeth își luă prietena de umeri și o trase spre ea.

– Plaja e frumoasă.

– Cînd poți s-o vezi. Venind spre tine, am văzut un grup de turiști japonezi legîndu-se unul de altul pentru o plimbare pe plajă. Probabil că nu vor fi niciodată găsiți.

– Cînd răsare soarele...

– De două ori pe an.

– E cel mai frumos loc de pe pămînt. Aici poți să respiri.

– Eu pot să respir și în Beirut. Asta nu înseamnă că vreau să trăiesc acolo.

Se auzi alarma de la cuptor. Elizabeth se ridică în picioare, dîndu-și seama brusc ce beată era. Avea picioarele moi ca vata, și nu-și simțea deloc vîrfurile degetelor. Asta o făcu să chicotească.

– Vino cu mine.

Meghann se ridică.

– Unde mergem? Să dansăm? Îmi place la nebunie să dan... Se încruntă. Despre ce vorbeam?

Se agățară una de alta, chicotind. Elizabeth o conduse pe Meghann prin bucătărie.

La ușa din față, Meghann se opri clătînîndu-se.

– Afară? Plouă ca dracu’

– Puțină apă n-o să-ți facă rău.

– Prefer să nu ies.

– O să mergem jos pe plajă. Eu mă duc în fiecare seară la ora asta. Pentru mine, a devenit un ritual. Un fel de antidot contra fricii.

– Asta din cauză că n-ai o viață. Timp de două zile, sînt aici ca să te distrez.

Elizabeth o trase după ea.

– Grăbește-te. Altfel le pierdem. Balenele mele sînt foarte punctuale.

Meghann se opri ca trăsniță.

– Balene? Glumești, nu-i așa?

Elizabeth rîse. La naiba, se simțea bine.

– Haide, doamnă avocat. Pentru prima dată, ai să fii condusă, n-ai să mai conduci tu.

Pășiră în curtea întunecoasă. Turna cu găleata, iar curtea devenise o imensă băltoacă de noroi.

– Ai grijă, alunecă, spuse Elizabeth.

Erau pe la mijlocul curții cînd se auzi primul strigăt.

– Repede! Sînt aici.

– Nu ești sănătoasă, spuse Meghann, scuiplînd ploaia. Ai nevoie de ajutor medical serios, probabil pe termen lung.

Jack ajunsese la studio puțin mai tîrziu ca de obicei. Stătuse în oraș pînă tîrziu noaptea trecută, dînd pe gît pahar după pahar cu Warren la Hogs'n Heifers. Nici nu mai ținea minte cum ajunsese acasă.

Considerase că era un motiv serios să sărbătorească: *Good Sports* avusese premiera săptămîna trecută și devenise imediat un succes. Ratingurile trecuseră prin acoperiș.

Jack era iarăși cineva. În sala de conferințe, se duse direct la automatul de cafea și își turnă o ceașcă.

– Doamne sfînte, spuse Warren rîzînd, arăți ca dracu'! Nu mai ții la petreceri ca pe vremuri, eh, Jacko?

Zîbind, Jack se așeză pe scaunul din piele.

– Nici tu nu arăți prea bine. Poate n-ar fi trebuit să mănînci farfuria aia ultimă de nachos.

Înainte ca Warren să apuce să răspundă, ușa se deschise. Producătorul executiv al emisiunii, Tom Jinaro, intră vioi în sală. După el venea trototînd asistentul său, Hans, cu brațele încărcate de carnete galbene și topuri de hîrtie.

Tom se așeză ca de obicei în capul mesei. Un moment mai tîrziu intră asistentul lui Warren și se așeză lîngă el.

Jack stătea singur pe partea lui de masă.

Tom se uită la însemnările sale, apoi la fețele din jur.

– Hans crede că ar trebui să facem ceva privitor la efedrina din suplimente. E un fel de agent mortal secret. Tu ce zici, Warren?

Warren dădu din umeri.

– Dacă cineva cade mort, probabil că e un subiect de reportaj în asta.

– Jack? Părerea ta care e?

– Sincer să fiu, Tom, eu cred că n-are nici un Dumnezeu. Genul ăsta de subiect l-ar putea aborda *60 Minutes* sau *Dateline* pentru că ei au timp de emisie foarte mare. Noi putem împinge lucrurile puțin mai departe, făcând oamenii să se gîndească. Zilele trecute am citit un articol – cred că era în *The Christian Science Monitor*, dar se poate să fi fost în *Times* – oricum, era despre frămîntările din Irlanda de Nord. O comparau cu Statele Unite după 11 septembrie. Irlandezii știu să trăiască în vremuri nesigure, primejdioase. Trebuie să existe un mod de a lega asta de sport.

Tom începu să bată cu pixul în masă. După cîtva timp spuse:

– Jack are dreptate. Eu nu știu mai nimic despre Irlanda, dar e o momeală mai bună decît un drog asupra căruia nu se poate pronunța nimeni. Se întoarse spre Hans. Tu știi ceva despre Irlanda?

Hans se încruntă și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

– În Orientul Mijlociu există o tabără sportivă în care puști evrei și palestinieni își petrec timpul împreună. O fi ceva de genul ăsta și în Irlanda. Știi tu, catolici și protestanți care vin împreună pe terenul de fotbal sau o chestie ca asta.

Tom zîmbi.

– De data asta ești tu omul meu, Hans. Verifică. Pînă mîine dimineață să-mi faci un raport. Apoi bătu cu palma în masă. Bun, iubitori ai sportului, să trecem la programul de azi.

Își petrecură următoarele două ore citind și redactînd textul emisiunii. Apoi Jack și Warren intrară în studio unde îi aștepta invitatul lor – un săritor la lungime din lotul olimpic, care de curînd fusese diagnosticat cu MS.

După emisiune, Jack se mai învîrți prin studio o vreme, stînd de vorbă cu diverși cameramani și sunetiști care rămăseseră și ei peste program. După vreo oră, cînd clădirea era aproape pustie, se întoarse în biroul său.

Se așază la birou și ridică receptorul, formînd un număr din memorie.

Ea răspunse la al treilea apel.

– Alo?

– Bună, Sally, spuse el rezemîndu-se în scaun.

– Jack! Ce plăcere să te aud! Cum merge la New York?

Am auzit că emisiunea ta înregistrează audiențe record.

El nu mai ținea minte de cînd cineva păruse să se bucure atît de sincer auzindu-l la telefon.

– Totul e grozav. Fox mă consideră un zeu.

– Toți te considerăm, Jack. Pe aici nu mai e deloc amuzant fără tine.

– Atunci, poate n-o să ai nimic împotriva să te muți la New York. Am nevoie de o asistentă.

– Glumești?

– Nu. Este o ofertă autentică, aprobată de șeful meu. Nu-ți putem oferi foarte mulți bani, dar sînt sigur că e mai mult decît cîștigi tu acum.

– Pot să fiu acolo în zece zile. Rîse. Am să trăiesc în YWCA, dacă trebuie. Mulțumesc. Nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine.

– O meriți, Sally.

– Îți mulțumesc.

După ce Jack închise, rămase acolo un minut. Tocmai se pregătea să plece acasă cînd sună telefonul.

Era Warren

– Salut, Jacko, Beth are diseară oră de yoga. Ce zici de-o cină la Sparks?

– Contează pe mine.

– La șapte treizeci e bine?

– Ne întâlnim acolo.

Lui Jack îi luă mai mult decît se așteptase să ajungă acasă, să-și pună o pereche de blugi Levi's și un tricou negru, apoi să prindă un taxi. Opri în fața restaurantului la șapte patruzeci și cinci.

Patroana, o tînără drăguță îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, îi zîmbi.

– Bine ați revenit la Sparks, domnule Shore.

– Mulțumesc. E plăcut să fiu aici. Am întâlnire cu Warren Mitchell.

– A sosit deja. Urmați-mă. Se întoarse și o luă înainte. Fundul ei mic și frumos se legăna ușor încoace și încolo. El o urmă la o masă situată într-un colț din fundul restaurantului.

Acolo femeia îi atinse brațul și îi zîmbi.

– Sînt aici pînă la ora închiderii. Dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-mă.

Doamne, ce bine era să fie iarăși dorit!

– Am să mă gîndesc la asta, drăguță, spuse el așezîndu-se. Se uită în urma ei.

Warren rîse.

– Am comandat pentru tine un Dewar's cu gheață. Ridică paharul în semn de salut. E uluitor ce poate face pentru sex-appeal-ul unui bărbat puțină expunere TV, nu-i așa? Chiar și pentru babalîci ca noi.

Jack luă paharul.

– E tare bine să fii iar cineva, asta e sigur.

Warren luă o înghițitură.

– Îmi închipui că n-a fost ușor să ajungi din NFL într-un post de redactor sportiv în Sioux Falls.

– N-am fost niciodată în Sioux Falls, dar ideea se reține.
A fost un iad.

– N-am fost lângă tine atunci. Când ți-a cedat genunchiul.

– Nu puteai să faci nimic.

– Aiurea! Warren mai luă o înghițitură. Treaba m-a speriat de moarte, știi? Acum erai în vârful lumii, iar în clipa următoare la podea, numărat.

– Am știut întotdeauna că am genunchi de sticlă. A fost doar o problemă de timp.

– Cum ai ieșit din asta?

Jack se rezemă de speteaza tapițată. Asta era ceva la care nu se mai gândise de ani de zile – cum era să pierzi totul. După operații dormise foarte mult; asta ținea minte. Stătea zile întregi, poate săptămîni, în dormitor, cufundat în întuneric, prefăcîndu-se că durerea era mai mare decît era, înghițind pilule ca pe bomboane.

Într-o zi, Elizabeth trăsese draperiile cu fermitate. *Ți-a expirat timpul, Jackson Shore. Acum scoală-te, îmbracă-te și vino în camera de zi. Avem de pus la cale restul vieții tale. Dacă nu apari în zece minute, arunc apă rece pe tine, așa că nu o freca.*

Și se ținuse de cuvînt – îi vărsase apă în cap. Apoi, mai tîrziu, îndrăznise să folosească cuvintele interzise: *dependență de droguri.*

– Elizabeth m-a scos din asta.

– Nu mă miră. Ai avut noroc cu Birdie. Dacă m-aș fi însurat și eu cu o fată ca ea în loc de...

– Ne-am despărțit. Era prima dată cînd spunea cuvintele cu glas tare. Îl mira ce simțea, atît deprimare cît și ușurare. Aseară Warren îl întrebuse în repetate rînduri cînd se întorcea Birdie. Mi-a trebuit ceva timp s-o spun cu glas tare, atîta tot.

– Doamne, erați căsătoriți de-o veșnicie! Voi sînteți singura speranță pe care o avem noi, ceilalți.

Auzise asta ani de zile, de la toți prietenii lui care se însuraseră și divorțaseră și iar se însuraseră.

– Atunci, nu există speranță.

– Te simți bine?

Răspunsul la întrebarea asta avea multe subînțelesuri. Adevărul era că nu voia să privească prea adânc. Când o făcea – mai ales noaptea târziu, fiind singur – își amintea de vremurile bune și nu de cele rele, și îi era dor de ceea ce pierduseră. Era mai bine să înoate la suprafață în acel bazin, să se simtă bine cu referire la noua lui viață.

– Da. Căsnicia noastră intrase într-o zonă moartă.

– Știi cum e. Tăcerea o să te omoare. Ea cum suportă?

Warren presupunea că el luase decizia de a se despărți. Bineînțeles. Nimeni n-ar fi crezut că Birdie are curajul să pună capăt căsniciei lor.

– E bine. Vrei, te rog, să vorbim despre altceva?

– Sigur, Jack, spuse încet Warren. Cum vrei tu.

18

Plaja devenise sanctuarul lui Elizabeth. În termeni mai simpli, o salvase. În ultimele săptămîni, pe ploaie sau pe soare, își petrecuse ore întregi stînd pe stîncă „ei“ – o stîncă plată, tocită de valuri. Vremea nu o deranja. Zi de zi, ceas de ceas, devenea mai puternică.

Azi, în sfîrșit, era pregătită să se întoarcă în lumea ei obișnuită.

Conform agendei ei, în seara asta – joi – aveau loc licitația anuală de la bibliotecă și dineul urmat de dans. Era uimitor

că uitase, date fiind nenumăratele ore pe care le petrecuse organizînd evenimentul.

Ridică receptorul și o sună pe prietena ei, Allison Birch.

– Bună, Ali. Sînt Elizabeth.

– Oh, bună. Credeam că te-ai mutat deja la New York.

– M-am întors.

– Jack e iar la postul nostru TV? Nu l-am văzut.

– *Eu* m-am întors. Jack și cu mine...

Urmă o pauză lungă.

– V-ați despărțit?

– Am luat doar o pauză, atîta tot.

– Doamne! Nu m-am gîndit niciodată că o să te părăsească. Adică... știu că voi doi aveți probleme, dar am crezut că era... știi tu. Așa cum sîntem toți nefericiți din cînd în cînd.

Bineînțeles că Allison presupunea că despărțirea era ideea lui Jack. Femeile ca Elizabeth nu părăseau bărbați ca Jack.

– Și ce-ai de gînd să faci? întrebă Allison.

– Mă gîndeam să-mi caut o slujbă.

– În Echo Beach? Allison rîse. Ce să faci?

– Încă nu știu. Oricum, sînt aici și am vrut să știi. Poate luăm masa împreună miercurea viitoare, după ședința de comitet.

– Sigur.

– Iar diseară este licitația de la bibliotecă. Cred că ne întîlnim acolo.

De data asta, Allison făcu o pauză. Elizabeth se încordă.

– E și dans, spuse Allison. Pe cine ai să aduci?

Elizabeth rămase surprinsă.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Va trebui să stai singură la masa noastră. N-o să fie ciudat?

– Cred că va trebui să învăț să merg singură peste tot.

– Mda, spuse Allison cu un oftat. Și eu cred. Vrei să vină să te ia Chuck?

– Nu, spuse încet Elizabeth, știind acum că nu avea să se ducă. Nu putea să se ducă. După ce mai discutară câteva nimicuri, invocă o durere de cap și închise. Se trânti pe canapea.

Afurisita asta de despărțire presupunea o serie nesfârșită de lovituri întârziate.

Acum era singură.

Sentimentul acela de milă de sine îi dădea tîrcoale, dar refuză să-i cedeze. Se ascunsese destul.

Era timpul să se înscrie din nou în traficul vechii sale vieți. De data asta nu avea să existe nici o bandă de refugiu. Așa era viața. Ceea ce conta era învingerea fricii.

Se ridică și se duse în bucătărie după un pahar cu apă. Acolo, lângă frigider, dădu cu ochii de calendar.

Licitație bibliotecă 6:30

Fără pasiuni 7:00

Uitase cu totul de întrunire, ceea ce era ciudat, întrucît chiar avusese de gînd să se ducă.

Însă în seara asta, se ducea la licitație.

Merse la etaj, făcu un duș, își vopsi părul și apoi își puse o rochie tricotată roșie, elegantă pe care o cumpărase luna trecută. Se fardă cu mare grijă, după care alese o singură bijuterie, un colier cu fluture din argint și onix.

Cînd se uită în oglindă, văzu o femeie ușor supraponderală, într-o rochie sexy, mulată. Deloc o „nouă“ Elizabeth.

După ce dezbătu din nou problema, luă din debara un șal negru de cașmir și ieși din casă.

Trecu pe lângă mai multe orașele de la țărmul oceanului. La Mancanita, părăsi autostrada și se înscrie pe șoseaua serpuitoare care ducea spre plajă. Ici și colo, pe fundalul

înserării, străluceau case. În cele din urmă, ajunse în parcare a unuia dintre puținele hoteluri de patru stele de pe coastă. Parcă mașina și rămase acolo. Era șase și douăzeci și cinci. Licitația avea să înceapă în orice clipă. Dacă aștepta prea mult, toată lumea avea să-i observe intrarea. Mai bine să se strecoare înăuntru în liniște.

Inspiră adânc.

– Bun. Acum cobor din mașină.

Se înfășură în șalul de cașmir și porni spre hotel.

În hol, văzu mai mulți oameni pe care îi cunoștea. Zîbind, dînd din cap, merse mai departe, dar era convinsă că în urma ei se șoptea *Unde e Jack?*

Era o închipuire, de bună seamă.

Urcă repede scările acoperite cu covor, spre sala de bal. În fața ușii deschise, se opri.

Zeci de oameni frumos îmbrăcați stăteau la mese, discutînd între ei. Ea știa despre ce vorbeau. Bărbații despre slujbă și sport, femeile despre școală, copiii și cure de slăbire.

În colț, un trio de jazz cînta o veche melodie a Ellei Fitzgerald.

Nu trebuia să se uite pe bilet ca să-și găsească masa. Era acolo, în față și pe centru. Unul din avantajele de a fi prima voluntară din Echo Beach era poziția bună a mesei. Desigur, faptul că era – *fusesse* – măritată cu unul dintre puținele celebrități ale orașului nu strica.

Allison și Chuck erau așezați deja. Și alte cupluri ocupaseră deja locuri la masă, discutînd încet și bînd șampanie. Toți erau oameni pe care Elizabeth îi cunoștea, pe unii bine, pe alții doar din vedere. Într-un oraș de mărimea asta, toată lumea cunoștea puțin pe toată lumea.

La masă erau două scaune libere.

Elizabeth știa că putea s-o facă; o știu dintr-o dată, cu certitudine. Putea să-și ridice bărbia și să treacă prin mulțimea

care şușotea și să-și ocupe locul la acea masă cu două scaune libere.

Dar de ce?

Asta nu era viața ei. Era cea pe care și-o asumase din obligație. Produsul secundar al vieții lui Jack. De asta avea atâtea cunoștințe în sala asta și așa de puțini prieteni.

Cu mult timp în urmă, când fetele erau mici și banii puțini și la fiecare doi ani se mutau în alt oraș, descoperise că cel mai rapid mod de a-ți face prieteni era să te oferi voluntar pentru toate. Oraș cu oraș, tiparul ei rămăsese același. Mutare, voluntariat, prietenii fragile, altă mutare.

În Echo Beach, își potcovise automat viața conform urmei pașilor lui Jack fără să-și bată capul de a pune la îndoială alegerile.

Acum exact asta făcea.

Nu voia să fie femeia care fusese. Nu asta era tot rostul a ceea ce făcuse? Nu voia să se topească în această mulțime, să vorbească despre lucrurile obișnuite, și să fie buna Elizabeth, soția lui Jack.

Întoarse spatele celei care fusese și, ca Cenușăreasa, coborî scările în fugă cu șalul fluturînd în urma ei și intră în mașină.

Aruncă o privire pe ceasul de bord și văzu că era șase patruzeci.

Întrunirea Grupului femeilor fără pasiuni începea în douăzeci de minute.

Porni motorul și apăsă pe accelerație. Era șapte și cincisprezece când ajunse la colegiu.

Înfășurîndu-se strîns în șal, străbătu repede coridoarele pustii și intră în clasă.

– Ne temeam că n-ai să reușești să vii săptămîna asta.

În mod uimitor, Elizabeth rîse. Primirea asta era exact ce îi trebuia.

– M-am rătăcit.

Mina chicoti.

– Toate ne-am rătăcit, iubito. Vino.

Elizabeth făcu slalom prin cercul de femei și se așeză pe scaunul liber de lângă Kim.

Kim nu zîmbi.

– Trebuia să fi rămas acasă. Grupul ăsta o să te tragă în jos.

Elizabeth se uită la fețele acestor femei care știau exact ce simțea ea acum.

– În ultimul timp mă trăgeam în jos singură.

– Zău? Pari mai fericită, spuse Kim.

Înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Sarah deschise ședința:

– Cine vrea să înceapă în seara asta?

Spre uimirea ei, Elizabeth ridică mîna. Simți o undă de teamă cînd toate se uitară la ea.

– Eu și soțul meu ne-am despărțit.

– Și ce simți legat de asta?

O dată ce începu să vorbească, Elizabeth descoperi că nu se mai putea opri. Spuse pe nerăsuflăte toată povestea și sfîrși cu:

– Astă-seară am încercat să mă întorc la vechea mea viață nouă, dar nu știu cu ce să încep. Așa că am venit aici.

Mina se aplecă în față.

– Săptămîna asta m-am gîndit la tine. Poate că sînt mediu. Îi zîmbi trist lui Elizabeth. Oricum, ieri, citeam catalogul colegiului căutînd orele pe care le-aș putea lua acum că am carnet de șofer, și am observat că începe curînd un curs de pictură.

Elizabeth simți o scînteie mică de ceva. Speranță, poate.

– Serious?

Mina băgă mîna în poșeta din petice de piele și scoase un catalog.

– L-am păstrat pentru tine. Poftim.

– Mulțumesc, spuse Elizabeth, mirată să-și dea seama că era cu adevărat recunoscătoare.

După aceea, discuțiile își urmară cursul ca de obicei, presărate ici și colo cu emoții subtile – rîsete sau plîsete.

Singura care nu vorbi fu Kim. Pe tot parcursul întrunirii ea stătu țeapănă lîngă Elizabeth, jucîndu-se cu un pachet de țigări pe jumătate gol, pufăind disprețuitor cînd și cînd.

În cele din urmă, întrunirea se sparse. Elizabeth mai rămase cîteva minute, apoi se întoarse la mașina ei.

Era aproape de parcare cînd o observă pe Kim, care stătea singură, fumînd o țigară.

Elizabeth ezită o clipă. În viața ei precedentă, n-ar fi îndrăznit să se amestece în durerea altei persoane. Ar fi păstrat distanța, respectuoasă.

Prin întuneric, în lumina alb-albastră a unui felinar se uită la Kim. Privirile li se întîlniră.

Elizabeth se duse la ea. Cînd fu aproape, văzu urme de lacrimi pe fața palidă a lui Kim.

– Vrei o țigară?

– Nu, mulțumesc.

Rămaseră acolo, tăcute, uitîndu-se spre parcare. Fumul parfuma aerul rece.

– Ai fost vreodată la concursul de castele de nisip de pe Cannon Beach? întrebă Kim, suflînd fumul.

– Sigur. Cunoștea bine concursul; toți localnicii îl cunoșteau. Oamenii veneau de la mile depărtare pentru a construi sculpturi complicate, frumoase. Totul de la castele la sirene. Fiecare lucrare părea frumoasă și permanentă, dar pînă dimineată oceanul le lua pe toate înapoi.

Înțelegea. Ca și ea cîndva, Kim crezuse că o căsnicie era teren solid. Însă aceasta era numai nisip.

Kim se uită la ea.

– Sarah crede că sînt speriată. Că mi-e frică să sper.

– Tuturor le e frică.

Kim aruncă țigara și o strivi cu tocul cizmei.

– Cred. Ne vedem săptămîna viitoare.

– Voi fi aici.

Kim se îndepărtă, urcă la volanul unei frumoase Miata albastre și demară.

Elizabeth o urmă. Pe autostradă, drumurile li se despărțiră.

Elizabeth trecu pe la poștă, își luă corespondența, apoi își continuă drumul spre casă.

La ora la care parca, ploua iarăși.

În casă, își azvîrli șalul pe masa din bucătărie și se uită prin corespondență. Acolo era un plic mare de la Meghann.

Îl deschise. Pe masă căzură cataloage de colegiu. Columbia. NYU. SUNY. Trei dintre programele postuniversitare pe care Elizabeth le acceptase cu mulți ani în urmă.

Pe un bilet scria: ACUM NU POȚI SPUNE CĂ N-AI TIMP.

Elizabeth evită să vorbească cu fetele ei. Avea grijă să sune în timpul orelor de școală sau al antrenamentului la înot, și lăsa mesaje vesele care sunau de parcă totul se desfășura ca întotdeauna. Tata se descurca grozav la New York. Mama muncea din greu să termine de pregătit casa pentru chiriași. Minciuni care se tot adunau.

Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Era unu patruzeci și cinci.

Patru patruzeci și cinci în Washington D.C.

Chiar acum erau la antrenamentul de înot. Sîmbătă era marea întrecere cu UVa.

Lașo, se gîndi Elizabeth în timp ce forma numărul. Era atît de absorbită de mesajul ei optimist încît nici nu-și dădu seama că răspunsese Stephanie.

– Alo?

Elizabeth rîse nervos.

– Bună, iubito, mă bucur să-ți aud vocea. M-am gîndit mult la voi în ultimul timp.

– Bună, mamă. Stephanie părea obosită. Radarul tău uterin trebuie că funcționează. Mi-e rău.

– Ce-ai pățit?

O pauză se strecură pe fir, și în acea fracțiune de secundă Elizabeth își închipsea ce era mai rău. Așa se întîmplă, cînd ai copii.

– Nu suna la nouă unu unu. Mi-e rău de la stomac, atît. Tot ce mîncînc îmi vine înapoi.

– Jamie are grijă de tine?

– Mda, asta-i specialitatea ei. Azi-dimineață mi-a spus: „Dacă îți vine să dai la boboci, ferește-mi pantofii cei noi“ Elizabeth rîse. Așa era Jamie.

– Sînt sigură că ai să te pui pe picioare foarte repede.

– Sper. Auzi, mamă, mă bucur că ai sunat. Voiam să vorbesc cu tine despre ceva. Părinții lui Tim ne-au invitat pe mine și pe Jamie să mergem la ei la schi în vacanța de primăvară. Au o casă în Vermont. În a doua săptămînă din martie.

Slavă Domnului!

– Asta sună grozav.

– E cam scump. Biletele...

– Tatăl vostru își poate permite. Elizabeth icni. Trebuia să fi spus *Ne putem permite*.

– Ar fi prima vacanță de primăvară cînd nu venim acasă. Ești de acord?

Dulcica de Stephanie, mereu își făcea griji să nu rănească sentimentele celorlalți.

– O să-mi fie dor de voi, firește, dar să vă duceți. Distrăți-vă.

– Mulțumesc, mamă. Ia zi, cum merge cu casa? Trebuie

că înnebunești. De fiecare dată când îl sun pe tata, pare extaziat de Manhattan. Probabil că ți-e tare dor de el.

– Da, spuse Elizabeth, strîmbîndu-se la minciuna asta.

– Cît mai stai în Oregon?

– Nu știu. Se pare că nimeni nu vrea să trăiască atît de departe, și nu putem lăsa casa pustie. Se uită la mîna stîngă. Inelul cu diamant era tot acolo. Faptul că îl mai purta era atît minciună cît și adevărul cel mai profund. Uitîndu-se acum la el, vedea minciuna. Cum merge cu școala? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

Ținu. Stephanie îi povesti mai multe întîmplări amuzante despre cum sora ei intra și ieșea din bucluc.

– Jamie a provocat echivalentul social al ciocnirii în lanț a zece mașini și nici n-a băgat de seamă. Tim spune că are nevoie de o oglindă retrovizoare pentru a-și vedea viața.

Elizabeth rîse.

– Seamănă cu tata. El nu se uita niciodată înainte să sară. Spunea că asta strică surpriza. Glasul i se gîtui la gîndul: *E mort.*

– Ești bine, mamă?

– Mi-e dor de el.

– Știu. Lui Jamie îi vine foarte greu să depășească asta. Ea și bunicul erau foarte apropiați. Cred că îi afectează performanțele la înot. Și nu doarme bine.

Elizabeth oftă. Biata ei fetiță! O fi fost Jamie tare pe dinafară, dar pe dinăuntru era moale ca umplutura de bomboane.

– Stai cu ochii pe ea în locul meu. Am s-o sun mîine după antrenament.

– Am încercat s-o fac să meargă la un psiholog în campus, dar știi cum e Jamie. Mi-a spus să-mi vād de treaba mea.

– Ești o fată bună, Steph, spuse Elizabeth. Ți-o spun suficient de des?

– Da, mamă. Tu ești bine?

– Sigur. Doar puțin obosită.

Stephanie rămase tăcută o clipă. În fundal se auzea un televizor.

– Ți-ai fi dorit să faci ceva, pe lângă să ai copii și să te măriți?

Era genul de întrebare la care o femeie ajungea de regulă prea târziu, după ce alesese un drum și își dăduse seama că acesta era o fundătură.

– Ce te face să întrebi asta?

– Mă uit la emisiunea aia despre o femeie care și-a omorât copiii. Se pare că și-a dorit întotdeauna să fie polițistă. Oricum, psihiatrul bălmăjește ceva despre femeile care își sublimează nevoile. El compară asta cu încărcarea unei arme. Într-o zi: bang!

Bang, într-adevăr. Ar fi fost ușor să evite subiectul, însă hotărî să n-o facă. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să le spună deja fiicelor sale, sfaturi pe care ar fi trebuit să le dea. Din păcate, unele adevăruri le află prea târziu.

– Nu *în loc de*; atunci nu v-aș fi avut pe tine și pe Jamie. Dar *în plus*, poate. Îmi plăcea să pictez. Am pierdut asta undeva pe drum.

– N-am știut de așa ceva.

Ăsta era, probabil, cel mai rău dintre toate eșecurile ei. Se temuse atât de tare de visul ei pierdut încît își imaginase că nici nu existase. Cum putea o femeie care își tăia propriile aripi să-și învețe puiul să zboare?

– Nu știu de ce n-am vorbit despre asta. Deși pe vremuri eram ceva aparte.

– Mai ești încă, mamă.

– Mă gîndesc să urmez un curs de pictură la colegiul local.

Gata, o spusese.

– Ar fi nemaipomenit. Sînt sigură că ai să-i lași pe toți mască.

Elizabeth rîse.

– Dar nu uita, Stephanie, că ăștia sînt anii tăi de aur. N-ai soț, n-ai copii, n-are cine să-ți spună ce să nu faci. Asta e perioada în care poți să visezi la lucruri mărețe și să zbori. Elizabeth își auzi nota de regret din glas. Era atît de simplu să vezi lumea retrospectiv! Dădu să spună ceva, apoi auzi un sunet care o alertă. Iubito? Plîngi?

– Nici vorbă, mamă. Nu mi-e bine, atît. Acum mă doare capul. Cred că am să mă întind. Am s-o pun pe Jami să t sune cînd se întoarce de la antrenament.

– Bine, scumpo. Bea multe lichide. Și salt ă-l pe Tim din partea mea. Din partea noastră, se corectă ea. Ce repede începuse să gîndească la singular!

– Spune-i tatei că îl iubesc.

– Îi spun.

– Și spune-i să mă sune diseară. Vreau să aud cum a mers marele lui interviu cu Jay.

(Care Jay?)

– Bine, spuse ea. Te iubesc.

– Și eu vă iubesc. Pa.

În ultimele zile, viața lui Jack fusese un meci jucat în viteză. Punerea sub acuzare a lui Drew Grayland fusese transmisă la Court TV. Tînărul nu recunoscuse nimic și pledase nevinovat, dar asta nu conta. Toată povestea sordidă ieșise la suprafață. În toată America, studenți și părinți protestau împotriva lipsei de răspundere a sportivilor. Studente de la zeci de universități înaintaseră acuzații de viol împotriva unor jucători de fotbal și baschet.

La baza poveștii stătea Jack Shore. Cu noroc și șansă – și o mulțime de bani Fox pentru reclamă – devenise băiatul de

poster național. Toată lumea știa acum din nou cine era el.

Acum stătea pe marginea scaunului. Efectiv.

Sally stătea lângă el, bătînd cu piciorul în podea în timp ce căuta prin coșul cu fructe de pe mäsută.

– Ai să fii *mare*, spuse ea pentru cel puțin a cincisprezecea oară în tot atîtea minute.

Sincer vorbind, avea nevoie ca ea să i-o spună, iar și iar. În mare parte de asta o angajase. Îi flata orgoliul și, firește, era o asistentă a naibii de bună.

Se auzi o bătaie în ușă. Intră Avery Kormane, femeia care îl condusese în camera mică de așteptare, fără ferestre și efectuase preinterviul.

– Ce faceți?

– A mai vomitat cineva la *The Tonight Show*, sau eu am să fiu primul?

– Un invitat din Kentucky a aruncat o privire la audiență și a căzut cu fața pe podea. Zîmbi. Toată lumea are emoții în camera asta. Ți-am văzut înregistrările. Ai să te descurci grozav o dată ajuns în fața camerei. Concentrează-te asupra lui Jay dacă ai emoții. E un tip de treabă. O să te prindă el dacă ai să cazi.

Sally îl alesese pe Leno din același motiv. Cînd, săptămîna trecută, începuseră să curgă ofertele, Jack gravitase instinctiv către Letterman. Sally fusese cea care îi amintise că Leno era mult mai ușor.

Avery își consultă agenda.

– Cum ți-am spus mai devreme, locul tău e cel mai aproape de Jay. Celelalte trebuie să fie libere. George Clooney trebuie să prindă un avion spre D.C. pentru următoarea rundă a turului său de presă.

Jack se uită la monitorul din perete. Pe ecran, Thea Cartwright rîdea cu Jay. Era cea mai frumoasă femeie de la Hollywood.

– Ce e cu Thea?

Avery ridică iute privirea. În spatele celei mai urâte rame negre de ochelari din lume, ochii i se îngustară.

– O cunoști? N-am asta în însemnările mele.

Sally se încruntă la el.

– Nu, nu. Mă gîndeam doar că e grozavă. Atîta tot. Se simțea ca un idiot.

Nasul lui Avery se încreți.

– Oh, asta. Ei bine, ea va fi de mult plecată. Are o premieră diseară. Tu doar dai mîna cu Jay, saluți publicul și te așezi. Se uită la ceas. Urmează-mă.

Jack făcu ce i se spuse. Sally se lipi de el ca cleiul. Străbătura labirintul de holuri, trecînd pe lîngă mai multe uși închise deasupra cărora era aprins indicatorul *în emisie*. În cele din urmă ajunseră la marginea platoului.

Un indicator vertical și îngust lumina cuvîntul „Hollywood“ de lîngă el. Reflectoarele zumzăiau încetișor.

Jack își simți palmele asudînd. Emoția îl strangula.

– Ai să fii grozav, spuse din nou Sally.

El își dori să fi fost aici Elizabeth. O privire de la ea, ca o atingere de pană, avea darul de a-l calma. Își dorise ani de zile această apariție la scară națională, dar acum că era aici, avea emoții ca un alergător la linia de start.

Treaba asta nu era ca cititul știrilor de pe teleprompter. Trebuia să fie relaxat și spiritual. Avery menționase *anecdotele personale cu caracter amuzant* ca pe un lucru bun.

I se întîmplase vreodată ceva cît de cît amuzant?

M-a părăsit soția luna trecută... hop și-așa! Suficient de amuzant?

Izbucniră aplauze. Pe perete, fulgeră o lumină roșie.

Avery îl bătu pe umăr.

– Ești în emisie, Jack. Baftă!

El îngîna ceva – habar n-avea ce – și ieși împleticit de după colț. Luminile străluceau ca pe Broadway și erau ațintite pe figura lui. Abia dacă deslușea rîndurile de oameni. Clipi brusc, dîndu-și seama că luminile nu erau ațintite asupra lui; el se holba drept într-un reflector.

Tîmpitule.

Își simți zîmbetul nepotrivit, de parcă îl împrumutase de la un bărbat mai masiv.

Jay venea spre el cu mîna întinsă.

– Fulgerul Săritor Jack, spuse el zîbind.

Și uite așa, simplu, emoțiile lui Jack se risipiră. Uitase că el era Fulgerul.

– Salut, Jay. Salută cu mîna mulțimea, care aplaudă frenetic.

Îl urmă pe Jay pe scena viu luminată. Era la biroul mare de lemn cînd o văzu. În același timp, auzi glasul lui Jay.

– Thea a vrut să rămînă. Spune că fotbalul e pe locul doi în preferințele ei sportive.

Dinspre public se auzi un murmur de aprobare.

Thea se ridică de la locul ei și veni spre el. Trupul ei subțire, cu picioare lungi abia dacă era acoperit de un top fără bretele, negru, și o fustă mini de un roz aprins. Aproape că nu era machiată. Părul ei blond ca paiul arăta de parcă fusese retezat cu coasa. Era al naibii de sexy. Cu tocuri înalte, era cît el de înaltă.

O fracțiune de secundă, avu din nou șaisprezece ani, un puști care lipea pe perete posterele cu Farrah Fawcett.

Thea zîmbi larg publicului.

– Ei bine, ăsta da bărbat chipeș, mă înșel, doamnelor?

El fu cît pe ce să leșine. Dădu din cap și își impuse să se întoarcă, temîndu-se că se uita de prea mult timp la ea.

Își ocupă locul.

– Așadar, spuse Jay așezându-se la birou, ai agitat un pic lumea sportului.

– Am fost la locul potrivit și la momentul potrivit când a izbucnit povestea. Exersase în oglindă modestia. Ea nu venea firesc.

Jay zîmbi larg.

– Pun pariu că e bine să fii iar în luminile rampei.

– Este.

– Cum au fost anii fără fotbal?

Toate celebritățile îl întrebau asta. Nimic nu speria mai mult o persoană faimoasă ca gîndul unei plonjări bruște în obscuritate.

– Ca și cum ai da un Ferrari pe un Volvo uzat.

– Au! spuse Jay, și publicul rîse. Ce te-a făcut să faci asta? O mulțime de sportivi se simt călcați pe bătăături.

– Sînt părinte, spuse simplu Jack. Putea să fi fost una dintre fiicele mele în camera aceea cu Drew Grayland. Trebuie să ne întoarcem la zilele când conta să fii bun sportiv, pe teren și în afara lui.

Publicul izbucni din nou în aplauze. Cîțiva „bravo!“ se ridicară deasupra zgomotului.

Interviul mai ținu cîteva minute. Jay se pricepea de minune să scoată o remarcă amuzantă dintr-o afirmație serioasă, fără să trateze cu ușurință subiectul.

Apoi, brusc, interviul luă sfîrșit. Muzica începu, luminile se aprinseră, și Jay se ridică. Îl bătu pe spate pe Jack.

– Ai fost grozav.

Jack se simțea de parcă tocmai își condusesese echipa la victorie în Supercupă.

Thea veni la Jay și îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc. Cu glasul coborît, mai spuse ceva. Jay rîse, apoi îi făcu cu mîna lui Jack și părăsi platoul.

Continuînd să zîmbească, Thea se duse la Jack. Un zîmbet leneș îi arcuia buzele cămoase. Era sigură de efectul ei asupra bărbaților.

– Ai fost bun, toarse ea, aplecându-se spre el.

– Mulțumesc.

– Ai vrea...

Sally apăru lângă el.

– Ai fost *grozav*, spuse ea pe nerăsuflăte. Se întoarse spre Thea. Eu sînt Sally. Asistentă lui Jack. E o onoare să te cunosc.

Thea se uită la mîna lui Sally, plasată posesiv pe brațul lui Jack.

– Ce noroc ai! Trebuie să fug. Am o premieră diseară. Îi zîmbi lui Jack. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să te revăd.

– Ăă, da. Și eu.

După plecarea ei se uită la Sally, care îl privea ca pe un zeu.

19

Vineri, Meghann sună exact la timp.

Elizabeth se gîndi să nu răspundă, dar știa că ar fi fost inutil. Meghann ar fi sunat din cinci în cinci minute pînă răspundea.

Cu un oftat, ridică receptorul.

– Bună, Meg.

– L-aș fi lăsat să sune o veșnicie, să știi.

Elizabeth se așeză la masa din bucătărie.

– Așa mă gîndeam și eu.

– Astă-seară e seara cea mare. Cursul de pictură despre care mi-ai vorbit. Tare aș vrea să fi putut fi acolo.

– Vrei să spui că ai fi vrut să mă duci cu mașina la curs.

– Și să merg cu tine pînă la ușă.

Elizabeth zîmbi slab.

– Mă gîndeam să nu mă duc.

– Sigur că te gîndeai. Dar dacă nu te duci acum... Meg lăsă fraza în aer, neterminată. O amenințare neînchegată, mai sumbră, cumva, prin faptul că nu avea formă.

– Știu. Am să mă duc. Zău.

– Bun. Mă suni cînd ajungi acasă? Am o întîlnire, așa că trebuie să fiu acasă pînă la nouă cel tîrziu.

– După ora asta nu te mai lasă să ieși din casă?

– Foarte amuzant. Întîmplător, are douăzeci și opt de ani, o vîrstă cît se poate de respectabilă. Doar că nu mai vreau să pierd timpul. Dacă o întîlnire nu merge bine în primele treizeci de minute, crede-mă, n-o să se corecteze.

– Poate că el o să te surprindă.

– Toți m-au surprins. Săptămîna trecută mi-am îmbrățișat partenerul la ușa și am simțit o bretea de sutien. Ei bine, trebuie să plec. Ține bărbia sus și nu uita ce talentată ești.

Ai fost.

– N-am să uit, spuse ea.

– Mergi înainte. Nu te opri, nici nu încetini, pînă nu te vezi cu fundul pe scaun.

– Bine.

În următoarea oră, Elizabeth urmă sfatul prietenei sale. Nu își permise să facă o pauză, să ofteze sau să gîndească.

Reuși să ajungă la Colegiul public în mai puțin de treizeci de minute. Parcă chiar în față și intră.

În fața clasei 108 era amplasat un indicator pe care scria:
PICTURĂ ÎNCEPĂTORI / 5:00

Deschise ușa cu grijă. În clasa mică erau șase sau șapte persoane – toate femei – așezate în semicerc. În fața lor era o masă lungă drapată în pînză albă. În mijlocul ei stătea un castron de lemn maro încărcat cu mere roșii.

Făcu tot posibilul să se miște nevăzută pînă la un loc liber. Își ținea la piept geanta de pînză de parcă era o vestă antiglonț.

În spatele ei ușa se deschise, apoi se închise încet. Un glas de bărbat spuse:

– Bine ați venit la cursul de pictură pentru începători. Dacă v-ați cumpărat atâ de macrame, ați greșit sala.

Trecu printre scaune cu acel mers ușor, legănat din șolduri, asociat cu cowboys sau dansatorii. Era îmbrăcat cu un tricou negru care i se mula pe umerii lați, și o pereche de blugi Levi's decolorați. Când ajunse la tablă și se întoarse cu fața, Elizabeth își ținu răsuflarea. Nu credea că era singura femeie care reacționează așa.

Era tânăr – nu avea mai mult de douăzeci și nouă sau treizeci de ani – dar, *Dumnezeule*, era arătos. Arătos ca Brad Pitt în *Thelma and Louise*.

– Eu sînt Daniel Boudreaux, spuse el, arătîndu-și dinții albi. Sînt instructorul vostru pe durata următoarelor șase săptămîni. Privirea ochilor lui albaștri trecu de la față la față; se opri o clipă asupra lui Elizabeth, sau își închipuise ea? Să sperăm că asta va fi începutul unei povești de iubire care va dura toată viața voastră. Pentru cele dintre voi care țin la astfel de lucruri – și n-ar trebui, asta e arta, la urma urmei – am studiat la RISD și Yale. Am un bagaj excesiv de cunoștințe și o înfiorătoare lipsă de talent. Totuși, asta nu mă împiedică. Pescuiesc în Alaska toată vara și pictez toată iarna. Se îndepărtă de tablă și se opri lîngă masa cu fructe. Să vorbim puțin despre compoziție.

Inima lui Elizabeth bătea cu putere. *Curînd*, se gîndi ea, *curînd o să spună: „În regulă, clasă, să începem“*.

– Adevărata expresie a artei nu se găsește în vîrfurile penelului. Ea e în ochii pictorului...

Elizabeth își zise că fusese o proastă să creadă că putea face asta. Uitase să gîndească precum un pictor, să-și lase emoțiile să curgă într-un penel.

– ... La fel ca orice altceva, pictura necesită o oarecare pregătire. Nu trecem încă la uleiuri. Vom începe cu vopsele

acrilice și vom face o paletă de lucru. Vedeți ovalul acoperit cu folie pe care l-am pus lângă scaunul vostru?

Elizabeth își scoase ustensilele cu mișcări încete.

– ... Vom începe pe hîrtie, trecînd treptat la pînză. Așa că prindeți hîrtia pe șevalet...

Elizabeth prinse pe șevaletul din fața scaunului ei o foaie lungă de hîrtie aspră. Dădu să bage mîna în geantă cînd își dădu seama că nimeni nu se mișcase. Își puse la loc mîinile în poală.

– ... Acum uitați-vă la fructe, uitați-vă cu adevărat. Studiați felul în care se arcuiesc liniile, felul în care se reflectă lumina pe suprafețele plate și dispare în scobituri. Pictura înseamnă să vezi. Uitați-vă la castron, pipăiți-i în minte textura, discerneteți culorile care se combină cu aceasta. Cînd sînteți gata, începeți. Mai tîrziu trecem la schițe și idei, dar deocamdată vreau să plonjați direct. Imaginați-vă că sînteți un copil cu un set de acuarele. Libertate în forma ei cea mai pură.

Elizabeth auzi sunetul penelurilor trîntite în vopsea și foșnetul de perii prea uzi lovind hîrtia.

Își scoase din minte totul, în afară de fructe. Lumină și umbră; culoare, linii și compoziție.

Tresărind, își dădu seama că nu era singură. El, Daniel, era lângă ea și se apleca.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el.

Ea simți că roșește.

– Scuză-mă. Ce ai spus? Se întoarse spre el atît de repede încît mai să dea cap în cap.

El se dădu înapoi și rîse.

– Cum te cheamă?

– Elizabeth.

– În regulă, Elizabeth, ce s-a întîmplat? N-ai început.

– Încă nu vād.

– Merele? Puteai să te muți mai aproape.

– Nu... tabloul.

– Ah. Ei bine, ăsta-i un răspuns interesant. Închide ochii. Ea urmă indicația și imediat își dori să n-o fi urmat. În întuneric, el părea cumva mai aproape, îi simțea parfumul înțepător de aftershave.

– Descrie-mi fructele.

– Sînt într-un castron de lemn, dintr-o singură bucată de lemn. Masa e din metal, ca mesele de cantină, probabil cu tăblie de lemn, pe care ai acoperit-o cu pînză albă, ieftină. Merele sînt McIntosh, roșii cu nervuri verzi și negre, aproape în formă de inimă. Lumina cade pe ele pe partea dreaptă. La marginea mesei e o pană, probabil de găită albastră.

El rămase tăcut o clipă. Ea își simțea bătăile inimii. Erau atît de puternice încît se întrebă dacă nu le auzea și el.

– Nu-ți place cum arată, spuse el în cele din urmă. Ceva nu e bine. Le-am așezat prost. Cum trebuia să o fac?

– Fața de masă ar trebui să fie galbenă. Acolo ar trebui să fie un singur măr; ba nu, o portocală. Fără castron. Tot restul e îngrămădeală.

El se aplecă mai mult. Ea îi simți respirația. Apoi el îi atinse mîna. Ea tresări, încercînd să și-o tragă. El nu-i dădu drumul. Următorul lucru pe care ea îl știa, era că ținea în mîna o pensulă.

Deschise ochii. El se uita drept la ea.

– Arată-mi ce poți să faci, Elizabeth.

El era atît de aproape încît ea nu putea să gîndească limpede, nu putea să respire egal. Înclină pensula în mîna, găsindu-i cea mai potrivită poziție.

Dintr-o dată, tot ce văzu fu pictura – pictura ei. O singură portocală dolofană. Totul în jur era soare strălucitor și pînză galbenă. Umbra pe care o arunca era de un albastrui violet extrem de pal. Un punctuleț verde păta coaja grafată a portocalei. Înmuie vîrfurile pensulei în vopsea galbenă și începu.

Nu se mai putea opri. Sîngele îi fierbea, mîinile îi vibrau

de mișcare. Inima îi bătea în piept și în tîmple. Simțea un început de migrenă, dar nu-i păsa. Senzația era mai plăcută decît cea pe care o avea cînd făcea sex, sau mă rog, pe care o avusese cu ani în urmă.

Cînd termină tremura, transpira. Îi era rău de la stomac. Încet, se uită în jur.

Clasa era goală.

Se uită la ceas. Era opt. Cursul se terminase de o oră.

– Oh, Doamne! Rîse, simțindu-se grozav.

– Unde ai studiat?

Se întoarse și îl văzu pe Daniel rezemat de rafturile de cărți din fundul clasei. Se uita la ea cu o intensitate care o slei de vlagă. Simți un nod în capul pieptului, un fel de neliniște care o irită.

– La Universitatea Washington. Cam acum o mie de ani. El veni spre ea.

– Waldgrin era acolo?

Asta o miră.

– Da, era. L-ai cunoscut pe Leo?

– Glumești? Am străbătut țara făcînd autostopul ca să studiez cu el.

– E un profesor minunat.

Daniel veni lîngă ea. Un moment lung se uită la pictura ei – o explozie copilărească de culoare, fără precizie, fără sofisticare –, apoi se uită la ea.

Elizabeth simți din nou acel nod în stomac, care îi aducea aminte de liceu. Și știi ce era: atracție. Era atrasă de bărbatul ăsta care avea probabil jumătate din vîrsta ei.

Oh, Doamne. Oare el îi citea asta pe față? Dacă o invita în oraș – ce avea să-i spună? Ești prea tînăr. Prea frumos. Sînt prea bătrînă. Chiloșii mei sînt cît un cort de circ.

El zîmbi agale.

– De ce ești în clasa mea?

– N-am mai pictat de mult.

– Asta-i o crimă.

Degetele ei tremurau când desprinsese pictura de pe șevalet și își strînse ustensilele. Ținând cu grijă hîrtia umedă, își aruncă pe umăr geanta de pînză și se îndreptă spre ieșire. Era la ușă cînd el spuse:

– Ai talent, să știi.

Elizabeth nu îndrăzni să se întoarcă. Zîmbetul ei era atît de larg încît, cu ridurile ei, probabil că l-ar fi speriat de moarte pe bietul băiat.

Acasă, Elizabeth lipi pictura pe frigider și se uită la ea.

Nu mai ținea minte de cînd nu se mai simțise atît de bine. Realizase ceva. Nu ceva ușor, ci ceva care *conta*.

Își turnă un pahar de vin, apoi luă telefonul și o sună pe Meghann. Răspunse robotul.

– Am pictat, Meg. *Am pictat! Iii-ha!* Și doar așa, ca să știi, instructorul meu e o păpușă. Are vîrsta perfectă pentru tine. Sună-mă cînd ajungi acasă.

Rîzînd, puse un C.D. Smash Mouth. Din boxe se revărsă „Hey Now, You’re an All Star“. Cîntă și ea, dansînd în camera de zi. În timp ce se rotea pe lîngă șemineu, zări fotografia de pe poliță și se opri.

Erau Jack și fetele. Nu mai ținea minte cînd fusese făcută, dar în fundal era zăpadă și toți erau îmbrăcați ca la Polul Nord.

Jack purta o jachetă de antilopă captușită cu blană de oaie, și avea părul prea lung. La tîmple, îi apăruseră primele fire de păr cărunț.

Brusc, își dori ca el să fi fost acum aici. Ar fi fost mîndru de ea. Vechea iubire, sentimentul care făcuse atît de mult parte din ea, se întorsese acum, amintindu-i ce frumoasă fusese odată viața cu Jack. Aproape că uitase asta.

Trecu la fotografia de alături. Era o fotografie veche, făcută cu ani în urmă. Ea era îmbrăcată cu o fustă plisată și un jersey de lînă, și avea la gît un șirag de perle. El purta

blugi Calvin Klein și geacă, și avea un zîmbet șmecheresc de vedetă de fotbal.

Universitatea Washington.

Anii castelelor de nisip.

Închise ochii, legănîndu-se în ritmul muzicii, amintindu-și acele zile... prima dată cînd el o sărutase...

Învățau împreună, stînd pe iarba din Quad. Era la sfîrșitul primăverii; cireșii erau în floare, și mici petale roz pluteau la întîmplare spre pămînt. Peste tot în jurul lor, puști în pantaloni scurți și tricouri jucau Frisbee și Hacky Sacks.

Jack se aplecă spre ea și îi închise cartea.

– Știi ce se spune despre învățat. Dacă înveți prea mult, orbești.

Rîzînd, ea se lăsă pe spate în iarbă și își puse mîinile sub cap.

El se întinse lîngă ea, pe-o parte, cu capul sprijinit într-o mîină.

– Ești foarte frumoasă. Îmi închipui că logodnicul tău de la Harvard îți spune asta tot timpul.

– Nu. Glasul ei era aproape o șoaptă. O petală roz de cireș ateriză pe obrazul ei.

El o dădu la o parte și, la atingerea lui, ea simți un fior. Încet, el se aplecă spre ea, dîndu-i timp berechet să-l oprească.

Ea rămase nemișcată, respirînd prea repede.

Nu se putea spune că a fost un sărut; nu mai mult decît o atingere rapidă, speriată a buzelor. Cînd el se retrase, ea văzu că și el era la fel de tulburat. Ea începu să plîngă.

– Ai putea iubi vreodată un tip ca mine?

– Oh, Jack, de ce crezi că plîng?

Atinse fotografia, lăsîndu-și degetul să lunece pe fața lui frumoasă. Sărutul nici unui alt bărbat n-o mai făcuse să plîngă.

Pentru prima dată după multe săptămîni se întrebă dacă mai exista o șansă pentru ei.

Acum că picta din nou, orice părea posibil. Culoarea și pasiunea se întorseseră în lumea ei; nu mai era o femeie desenată în nuanțe de gri.

Sună telefonul.

Meghann.

Elizabeth ridică receptorul.

– Ai făcut sex în seara asta?

– Ăă... Birdie?

Elizabeth tresări. *La naiba!*

– Bună, Anita, scuză-mă.

– Iartă-mă că sun atât de târziu. Doar că... ai spus că ai să sune.

Elizabeth auzi tremurul din glasul mamei sale vitrege. Era un sunet pe care toate femeile îl cunosc, acea încercare disperată de a părea puternice. Se ghemui pe canapea.

– Iartă-mă, Anita. Pe aici a fost puțină nebunie. Ce mai faci?

Anita rîse. Era un sunet plin de tristețe.

– Oh, iubito, încerc să nu mă gîndesc prea mult la mine.

Elizabeth simți o scînteie de rudenie cu mama sa vitregă.

– Asta facem noi femeile, nu-i așa? Ne împingem viața sub apă și plutim la suprafață. Apoi, într-o zi, ne dăm seama că e bazinul altcuiva.

– Ce tot spui acolo?

– Scuze, Anita. Adevărul e că sînt pe jumătate beată. Asta mă face să filozofez.

– Am observat asta în scrisoarea ta. Mi-am imaginat că există o întregă poveste pe care eu n-o știu.

– Ai destule pe cap, Anita. Nu-ți mai trebuie și necazurile mele.

– Nu poți s-o faci, nu-i așa, Birdie?

– Să fac ce?

– Să-ți împarți viața cu mine. Mă gîndeam că acum cînd Edward nu mai e, am putea schimba lucrurile dintre noi.

– Încercam să te protejez, răspunse Elizabeth, înțepată.

Jack și cu mine ne-am despărțit. Dar fetele nu știu, așa că să nu spui nimic.

– Oh, vai! Anita oftă. Dar păreați atît de fericiți! Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Totul. Elizabeth luă o înghițitură zdravănă de vin. Cum putea să explice neîmplinirile ei unei femei care voia atît de puțin de la viață? A fost doar un hop pe drum, Anita. Sînt sigură că va fi bine.

– Aștept ca într-o bună zi să te maturizezi, Birdie. Probabil că în ziua următoare mă vor îngropa. Rîse, dar era un rîs amar. În fine, îmi pare rău că aveți probleme. Asta vrei să spun, nu-i așa?

Elizabeth se hotărî să schimbe subiectul. Țsta devenea prea personal și îi strica buna dispoziție.

– Destul despre mine. Ce-ai mai făcut? M-am gîndit la tine. Asta cel puțin era adevărat.

– Căsoaia asta mare are o mulțime de stafii, răspuse Anita. Uneori e atît de liniște încît mă tem să nu înnebunesc. Apoi îmi aduc aminte că am fost nebună de la început.

– Știi ce mă ajută pe mine? Statul pe plajă. Poate o schimbare de peisaj ți-ar prinde bine.

– Crezi?

Asta era, evident, mai bine. Peisajul era un subiect sigur.

– Statul pe plajă, complet singură, are în el ceva magic. Ani de zile, pe mine plaja mă speria. Acum nu pot sta departe de ea. Mereu am vrut ca tu și tata s-o vedeți.

– Știi, iubito. Ne gîndeam că avem timp.

Timp. De el atîrnau toate: viața, moartea, speranța, iubirea.

– Astă-seară am fost la un curs de pictură, spuse ea încet.

– Oh, Birdie, e minunat! Mi-a părut tare rău cînd ai renunțat la talentul tău.

Pe Elizabeth o miră asta.

– Credeai că am talent? Nu mi-ai spus-o niciodată.

Anita oftă, apoi spuse:

- Ah, iubito, ți-am spus. În fine. Ai grijă de tine, auzi?
- Și tu, Anita. Și gîndește-te la statul pe plajă.
- Mă voi gîndi, iubito. Sigur mă voi gîndi. Mi-ar prinde bine o schimbare de peisaj.

20

Cerul amiezii era greu ca granitul.

Într-o zi ca asta, nici furtunoasă, nici senină, nu aveai ce face decît să aprinzi focul, să te ghemuiești pe canapea cu o ceașcă de ceai și să-ți suni cea mai bună prietenă. Exact asta făcu Elizabeth.

– Cine a murit? răspunse morocănoasă Meghann.

Elizabeth se uită la ceas. Era nouă patruzeci și cinci, într-o dimineață de sîmbătă.

– Presupun că prietena mea tîrfuliță a avut noroc azi-noapte.

– *Noroc* e un termen relativ. Am făcut sex. Meghann făcu o pauză. Eu știu că n-o să fie o relație pe termen lung cînd preludiul ține sub zece minute și asta e de două ori mai mult ca partida de sex în sine. Rămîi pe fir. Îmi aduc cafeaua. Un minut mai tîrziu, Meghann luă iar receptorul. Ia zi, cum a fost la curs?

– Am făcut-o. Am pictat.

– Știam eu că poți s-o faci. Cum ți s-a părut? Ești tot grozavă? Și ai primit cataloagele pe care ți le-am trimis?

– Ușurel, doamnă avocat. Să le luăm pe rînd. Pictez din nou. Deocamdată, e destul.

– Sînt mîndră de tine, Birdie.

– Înțeleg că n-ai ascultat mesajele aseară. Instructorul meu e trăsnet.

– Serios? Un bărbat trăsnet la dracu' în praznic? Țasta-i norocul meu. Probabil că părăsesc marile orașe în turme. Cîți ani are?

– E perfect pentru tine. Habar n-are ce furori face.

– Și?

– Și ce?

Meghann oftă teatral.

– Ai patruzeci și cinci de ani nu nouăzeci și cinci. Ai simțit o mică tresărire?

Elizabeth nu înțelegea de ce o surprinsese atît întrebarea. Meghann o pisa la cap de ani de zile, pentru a afla etal despre așa-zisele ei fantezii. Nu-i venea să creadă că Elizabeth nu fusese atrasă de alți bărbați.

Nu zic că ai face ceva, comenta Meghann de obicei, dar nu poți să-mi spui că nu te-ai gîndit la asta.

În urma acestor discuții Elizabeth se simțea ciudat, însă adevărul era că nu fusese niciodată atrasă de alți bărbați. Sigur, din cînd în cînd, mai vedea cîte unul la televizor și își spunea: „Țasta da tip bine.“ Dar asta era tot. Nici măcar nu-i trecuse prin cap vreodată să fie necredincioasă. Nici acum nu se putea gîndi la așa ceva. Viața ei sexuală cu Jack ca partener fusese întotdeauna mai mult decît satisfăcătoare. Abia în ultimul timp pasiunea începuse să se stingă.

– Da, răspunse ea, surprinzîndu-se pe sine. Apoi mi-am adus aminte ce măsură au chiloții mei.

– Ești jalnică, știi asta? Dacă n-ai fi avut o tulburare cu mîncatul jumătate din viață, ți-ai fi dat seama că arăți bine.

– N-am avut niciodată o tulburare cu mîncatul.

– Exact asta spun Flockhart și Boyle. Treaba e că ai luat cîteva kilograme – numai cîteva. Ești încă frumoasă.

– Da, bine. Cred... Oh, o secundă, sună cealaltă linie... Meg? Sînt fetele. Trebuie să răspund. Te sun mai tîrziu, bine?

--Bine. Sînt mîndră de tine, Birdie. Sper să fii și tu mîndră de tine.

– Sînt. Mulțumesc. Închise și răspunse pe cealaltă linie.
Alo?

– Mama?

Era Jamie.

– Bună, iubito, mă bucur să te aud. Cum a mers concursul?
Jamie izbucni în lacrimi.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Urăsc înotul. Tot timpul sînt udă.

– Asta nu poate fi o surpriză. Înoți din școala elementară.
Elizabeth încercă să nu zîmbească, dar îi fu greu. Crizele
fîcei ei mai mici erau la fel de trecătoare ca ploile tropicale
și țineau tot atît de mult. Trebuie că pierduse concursul de
sîmbătă.

– Știu, dar m-am săturat. Și mai lipsește puțin să pic la
examen.

Ei da, *asta* era ceva nou. Elizabeth se așeză mai drept și
își trase genunchii la piept.

– Ce e cu meditatorul pe care ți l-am angajat?

O scurtă pauză, apoi Jamie spuse:

– Mă întîlnesc cu el. Michael. E tare drăguț. Cîntă la
saxofon în cvartetul de jazz al colegiului. Știi ce sexy e asta?
E primul băiat cu care ies care nu-mi vorbește despre mînuitul
unei mingi și nu e înnebunit după tata.

Îi era atît de caracteristic lui Jamie să se îndrăgostească
de meditatorul ei! N-avea rost să pună întrebări serioase pînă
nu discutau despre noua iubire.

– În regulă, povestește-mi despre el.

Ca de obicei, Jamie nu ducea lipsă de povești cu noul ei
iubit. Se părea că îi fusese imposibil să învețe cu Michael
din cauza ochilor lui – *sînt atît de căprui, mamă, uimitori* –,
dar și glasul lui prezenta o problemă – *e ca o șoaptă, mamă,
e absolut sexy*.

În cele din urmă, cînd i se termină bateria privitor la noua dragoste, reveni la obiect:

– Oricum, nu mai am nevoie de meditator. Am nevoie de timp să învăț. De asta vreau să mă las de înot. Tata face o groază de bani acum – el mi-a spus asta – așa că vă permiteți să mă țineți la colegiu, așa-i?

– S-o luăm pe rînd, puștoaico. Nu încerca să mă aiurești cu timpul de învățat. Vrei să te lași ca să petreci mai mult timp cu Michael?

– Trezește-te, mamă. Fac echilibristică cu sportul și băieții de cînd eram în Liga Mică.

– Și-atunci de ce vrei să te lași?

– Nu sînt destul de bună.

Inima lui Elizabeth se strînse la auzul acestor vorbe rostite în șoaptă. Ar fi vrut să argumenteze, să o convingă pe Jamie că este destul de bună... că important nu este să fii bun, ci să încerci. Dar aceasta era calea ușoară. Un răspuns ca pentru un copil dat unui adult.

– Continuă.

– Fetele astea au talent, mamă. Hannah Tournilae are stofă de olimpic. Ca să fiu sinceră, poate că m-aș fi lăsat de mult, dacă n-ar fi venit tata la fiecare concurs. Iar cînd am cîștigat, s-a purtat de parcă mă vindecasem de cancer. Dar el nu mai e pe margine. Nici măcar n-a sunat să întrebe ce am făcut.

– Tatăl tău te iubește. Știi că te iubește. Nici unul dintre noi nu ține morțiș să înoți. Vrem doar să fii fericită.

– Îi spui tu că mă las?

Elizabeth rîse.

– Nici gînd. Va trebui să discuți personal cu tata, dar eu îți spun că e periculos să te lași de ceva numai pentru că ți se pare că nu ești destul de bună. Țasta poate fi un șablon periculos care să se repete pe tot parcursul vieții tale. Crede-mă, știu ce spun.

– Tu vrei să închei sezonul.

- Sînt sigură că antrenorul tău ar aprecia asta.
- Nu pot să sufăr cînd faci asta.
- Ce fac?
- Dai impresia că ești de acord cu mine și apoi arunci o grenadă de bun-simț.

Elizabeth zîmbi.

- Am să te susțin indiferent ce decizie vei lua.
- Perfect. Mă las la sfîrșitul sezonului. Jamie încercă să pară tare și sigură pe ea, dar ezitarea îi provocă un mic tremur în glas. Îi spui tu asta tatei în locul meu?

- Nu.

- Bine.

Elizabeth știa că fata ei era supărată pe ea, la fel cum știa că supărarea nu avea să dureze. Jamie semăna cu bunicul ei, o personalitate puternică, mai ceva decît viața.

- Jamie?

Știa ce voia să spună, dar nu știa cum s-o spună. Cu Jamie, o conversație serioasă era ca șofatul pe autostrada Los Angeles. Trebuia să schimbi benzile cu mare grijă.

- Crezi că vrei să te lași de înot pentru că ești deprimată de moartea bunicului?

Lui Jamie îi luă un moment să răspundă, și cînd o făcu glasul ei era moale și tremurător.

- Tot timpul mi-e dor de el.

- Și mie. Totuși, încă mai vorbesc cu el. Ajută puțin.

- Tu trăiești singură acum. Eu sînt înconjurată de mii de studenți. M-ar zăvorî dacă aș umbla vorbind cu bunicul meu mort.

- Niciodată nu ți-a păsat de ce gîndesc alții. Să nu începi acum. Dacă ți-e jenă, vorbește cu el cînd ești acasă. Stephanie n-o să rîdă.

- Care Stephanie? spuse Jamie cu amărăciune.

Așadar, și asta era o parte a problemei. Stephanie se

pregătea de zor pentru absolvire; Jamie detesta să admită că avea să-i fie dor de sora ei mai mare.

– Să înțeleg că e prea ocupată ca să petreacă mai mult timp cu tine?

– Băiatul-minune Tim locuiește practic aici. Și îi aduce flori când trece un test. *Flori*. La dracu', ea a trecut toate testele încă de când i s-a cerut să spună alfabetul la grădiniță. Apartamentul nostru seamănă cu o florărie. Îmi face greață.

– Vrei să spui că ești invidioasă, spuse cu blîndețe Elizabeth.

O pauză.

– Da. Acum vor să mă tîrască după ei în vacanța de primăvară. Barbie, Ken... și Skipper. *Iii-ha!* Singurul lucru mai rău ar fi să rămîn singură în apartament și să mă uit cum mor florile ei timpite.

– De ce nu vii acasă, să arzi gazul cu mine? întrebă automat Elizabeth. Apoi își dădu seama ce făcuse.

Pregătesc casa pentru chiriași. Putea s-o spună cu glas tare, față în față?

– Acasă? Și unde e asta, cu tine sau cu tata? Și fiindcă vorbim de asta, când te muți la New York? Tata părea foarte singur ultima dată când l-am sunat.

Astea erau ape primejdioase, mai ales când înota alături de Jamie.

– De îndată ce găsim chiriași potriviți.

– Pe cine așteptați, familia regală britanică? Închiriați amărîta aia de casă unui sărăntoc căruia îi plac ciupercile care cresc peste noapte și ploaia care te lovește în cap ca o lovitură de ciocan.

– Nu-ți place aici?

Jamie rîse.

– De fapt, îmi place. Dar e doar o casă; am locuit în zeci. Elizabeth oftă. Țasta era unul din produsele secundare ale

vieții ei cu Jack. Nu le oferiseră copiilor lor simțul rădăcinilor, al unui cămin.

– Ai dreptate, răspunse ea.

– Și ce-o să facem? Dacă-mi aduc bine aminte, martie e o lună deosebit de ploioasă. Probabil că n-o să vedem soarele nici măcar o dată.

Elizabeth nu se putu abține să zîmbească.

– Am putea să închiriem filme și să jucăm cărți.

– Să joc cărți cu mama în vacanța de primăvară. Jamie rîse. Am să mă gîndesc la asta, mamă. Acum trebuie să fug. Michael vine să mă ia într-o oră.

– Sora ta e acasă?

– Îmi pare rău. Asta e ziua ei de vindecare de Alzheimer. Am s-o pun să te sune mîine. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Pa.

După ce închise, Elizabeth se uită lung la telefon. Primul ei gînd fu: *Sună-l pe Jack.*

El trebuia să știe ce se petrecea cu Jamie. Un *capul sus* ar fi făcut conversația *vreau să mă las de înot* mult mai ușoară.

Elizabeth unsese întotdeauna roțile relației lui Jack cu fetele lui. Uneori el rata unele lucruri, trecea cu vederea momentele importante. Fusese sarcina ei – sau una pe care și-o asumase, cel puțin – să faciliteze o legătură bună tată-fiică.

Se temea că, fără îndrumarea ei, el ar fi rănit fără să vrea sentimentele fiicei lui.

Formă numărul lui.

Jack era într-o ședință cu Sally.

– Chiar a dat cu pumnul după terminarea meciului și i-a fracturat tipului maxilarul?

Ea dădu din cap.

– Fiecare secundă e prinsă pe bandă. Întrebarea e: Atacul

și bătaia au fost din cauză că se terminase meciul? Sau asumarea riscului acoperă tot ce se întâmplă în ring?

– Asta a fost întotdeauna o chestiune cu implicații vaste. Bătăile din fotbal, ca să nu mai spun de hochei.

Sună telefonul. Jack așteaptă să răspundă secretara lui, apoi își aminti că plecase la masă. Ridică receptorul și răspunde.

– Jackson Shore.

– Era să închid. Rîsul lui Elizabeth suna nervos, forțat.

– Bună, Birdie, spuse el după un moment de uluială.

Zîmbetul lui Sally se stinse. Se uită la ușă.

– Te-am prins într-un moment prost? întrebă Elizabeth. Glasul ei suna altfel, nesigur, deși asta nu-l mira. În câteva săptămîni, deveniseră străini. N-ar fi crezut că era cu puțință după douăzeci și patru de ani de viață împreună, dar era adevărat.

Tăcerea dintre ei se prelungi, devenind stînjenoare. Totul era atît de neașteptat; ea fusese întotdeauna busola lui, adevăratul lui nord; sau așa crezuse. Își închipuise că fără ea avea să fie pierdut. Dar asta nu se întâmplase. Ba, dimpotrivă. Acum se temea că ar fi pierdut *cu* ea.

– Jack?

– Sînt aici. Nu știa exact ce se aștepta ea să spună. Mai rău, nu știa ce voia să spună. Poate nimic. I se făcu frică, dintr-o dată, că ea avea să-i propună să se împace; acum *el* era cel care avea nevoie de timp.

Sally se ridică.

– Te las singur un minut, șopti ea.

El dădu din cap.

– Cine era? întrebă Birdie.

El se simți brusc vinovat, deși nu avea de ce. El și Sally nu făcuseră nimic neprofesional.

– Doar asistenta mea. Eram într-o ședință.

– Poate ar trebui să te sun mai târziu...

El se gîndi să spună *Da, așa să faci*, dar se gîndi să evite un alt telefon al ei. Cu un oftat și o inimă și mai grea, se uită cum Sally ieșea din cameră, apoi spuse:

– Ia zi, Birdie, ce se petrece?

– Cum e slujba?

Nu știa ce se așteptase să spună ea (poate, *Oh, Jack, te iubesc, nu pot trăi fără tine*), dar în nici un caz să-l întrebe de slujbă.

– Sincer să fiu, îmi place la nebunie. Mă simt cu douăzeci de ani mai tînăr. Uitasem cum e.

– Să fii vedetă, adică?

Îl cunoștea foarte bine.

– Da.

– Sînt mîndră de tine, Jack. Știam că ai să fii bun.

El zîmbi. Părerea ei despre el contase întotdeauna mai mult decît a oricui, mai mult chiar decît a lui. Niciodată nu fusese pe deplin stăpîn pe succes pînă nu îl săruta Elizabeth și îi spunea *Ai reușit, puiule*.

Ce nu știuse pînă acum – în secunda asta – era că în ciuda a tot ce se întîmplase între ei, încă mai avea nevoie de acest lucru din partea ei.

– Mulțumesc. Dar tu, tu ce faci?

– Urmez un curs de pictură.

Spre uimirea lui, simți o scînteie de gelozie. El încercase ani întregi s-o determine să picteze din nou.

– Asta-i grozav, Birdie, spuse el, și vorbea serios.

– Am vorbit...

– Ai...

Vorbiră concomitent, apoi rîseră amîndoi. Jack spuse:

– Tu, mai întîi.

– Tocmai am vorbit cu Jamie. Trece printr-o perioadă

grea. Știi tu... școala, înotul, moartea tatei, absolvirea lui Stephanie. Are prea multe de înfruntat singură.

– Înainte te punea pe tine să-i rezolvi problemele.

– Probabil că asta este o parte a problemei. Oricum, o să te sune să-ți ceară sfatul. Fii blînd cu ea, bine? Ascultă, înainte de a vorbi.

Ce dracu' o mai fi însemnînd și asta? El știa să le asculte pe fete.

– Bine.

– În regulă. Atunci... Mi-e greu să le tot mint. Ție nu?

– Să le minți? Ce vrei să spui?

– Știi tu... Să le spun că pregătesc casa pentru chiriași. Jamie nu o să accepte asta o veșnicie. Foarte curînd, cred că va trebui să le spunem adevărul.

Jack se simți ca lovit cu leuca în cap. Oricît de mult îi plăcea noua sa viață, nu era pregătit să contemple sfîrșitul familiei lor.

Familia lor.

Între o inspirație și o expirație, își aminti de toată viața lor împreună, de vremurile bune, și de cele rele.

Singurul lucru pe care întotdeauna contase, temelia de piatră a vieții lui, era faptul că Elizabeth îl iubea. Propunerea ei de a se despărți pe termen scurt nu alterase, de fapt, acea credință. Dar acum se întrebă dacă, lăsînd la o parte toate prostiile și visele de adolescent, putea trăi fără iubirea ei.

– Există o șansă pentru noi, nu-i așa? Întrebă el.

Ei îi luă un moment să răspundă. Cînd o făcu, glasul ei abia dacă era mai mult de o șoaptă.

– Așa sper.

El zîmbi, ușurat.

– Și eu sper, iubito.

Iarăși se așternu tăcerea.

În cele din urmă, Elizabeth spuse:

– Să nu uiți de Jamie. În momentul de față e fragilă. Fii blînd.

O spusese de două ori.

– Întotdeauna am fost blînd cu ea.

Elizabeth oftă... sau era un rîs înăbușit? Nu era sigur. Oricum, era ceva vag enervant.

– Nu mai pot să fac pe mediatorul între tine și fetele tale, Jack. Relația ta cu Jamie depinde de tine.

El habar n-avea ce voia să spună ea prin asta.

– În regulă.

– Ei bine, te las să te întorci la treaba ta.

– Da. Mă bucur că am vorbit cu tine.

El își dădu seama că aștepta ca ea să-i spună *Te iubesc*, cînd auzi tonul.

Elizabeth simți un imbold brusc de a-l suna iar și de a-i spune *Nu putem fi atît de departe*.

Însă acum erau la distanță, atît sentimental cît și fizic. Asta voise ea. De asta el păruse atît de încrezător și fericit cînd răspunsese la telefon, și atît de în gardă și stînjinit cînd își dăduse seama cine sunase.

După douăzeci și patru de ani în care împărțiseră fiecare moment al vieții, deviaseră spre coaste separate și aleseseră vieți separate. Conversațiile lor decurgeau într-un fel de cod Morse; fraze grăbite punctate de pauze prelungite.

Încercă să-și sorteze sentimentele pentru a-l găsi pe cel mai autentic. Cu doar cîteva zile în urmă se uitase la o fotografie veche a lor și se gîndise *Încă mai avem o șansă*. Dar cu fiecare zi erau tot mai departe de iubirea care îi legase cîndva.

Se trezi dintr-o dată la o răscruce; una pe care nici n-o văzuse apropiindu-se. Și totuși, iat-o aici, stînd la răs_pîntia dintre ceea ce visase și ceea ce lăsase în urmă.

Dacă ridică receptorul și îl suna pe Jack, avea să redevină cine fusese.

Într-o bună zi (și, da, știa că încă mai păstra acea speranță) avea să fie destul de puternică, destul de sigură pe ea pentru a-l suna pe Jack și a-i spune: *Te iubesc; să încercăm din nou.*

Dar nu azi.

21

Dragă Birdie,

Conversația pe care am avut-o zilele trecute mi-a rămas în minte. Ca de obicei, îți ții necazurile strâns la piept, crezând că eu nu pot să înțeleg. Fiindcă sînt mama vitregă cea rea și tot tacîmul.

Ani de zile te-am lăsat pe tine să decizi cine sîntem noi. Am obosit. Poate din cauză că sînt bătrînă și nu mă mai poți speria cum o făceai odată. Sau poate că din cauză că acum sînt singură, și viața mi se pare altfel.

Crede-mă, iubito, știi cum e să fii nefericită în căsnicie. O dezamăgire o alimentează pe alta pînă cînd, într-o zi, îl părăsești. Devii lupoaică prinsă în capcană, care își mănîncă propriul picior pentru a se elibera.

Dar dacă ești ca mine, descoperi că lumea e un loc mare, întunecos. Iar iubirea – chiar dacă nu e ce credeai că o să fie – este singura lumină pe distanță de multe mile.

Așa că, Birdie, draga mea, înțeleg.

N-am nici un sfat pentru tine. Dacă am învățat un lucru în viață, acela este că adevărurile profunde se descoperă singure.

Mă rog pentru tine și pentru Jack și pentru fetele alea frumoase.

Cu drag,

Anita.

P.S. Nu te deranja să-mi răspunzi. Îți urmez sfatul și mă îndrept spre plajă!

Elizabeth citi scrisoarea de trei ori, apoi o împături cu grijă și o băgă înapoi în plicul violet, parfumat.

Se duse la glasvand și se uită la ocean. Cu acele câteva cuvinte, Anita reușise s-o scuture, să-i provoace o subtilă schimbare de percepție.

Ani de zile, monitorizase evoluția femeilor – prietene, străine, celebrități – care își abandonaseră căsniciile. Deseori, urmărise cu invidie cum aceste femei adunau mizele și o luau de la capăt. Și le imagina trăind vieți noi, strălucitoare, mult diferite de a ei. Și se gândise la ea personal: *Măcar de-aș putea s-o iau și eu de la capăt.*

Niciodată nu dăduse multă atenție femeilor care își păstrau căsniciile, care își croiau drum cu maceta prin jungla vieții obișnuite și găseau un alt gen de comoară.

La un moment dat, Anita îl părăsise pe Edward. Își făcuse bagajul și plecase de la Sweetwater. Ce căuta... și ce o adusesse înapoi? Oare fusese adevărata iubire – acel lucru atît de simplu și totodată atît de complex?

Elizabeth simți o scînteie de afecțiune pentru mama sa vitregă. Își dori să poată sta alături și să vorbească despre viețile lor atît de distanțate și acum ciudat de asemănătoare.

Se duse la telefon și formă numărul Anitei. După mai multe apeluri, răspunse robotul. Se auzi glasul domol și tărăgănat al tatălui ei.

– Ați sunat la Sweetwater. Acum nu sîntem acasă, dar lăsați un mesaj și vă vom suna noi.

Elizabeth fu atât de tulburată de glasul tatălui ei încît închise fără să lase un mesaj.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu încercă să le oprească. Era un lucru pe care îl învățase în ultimele săptămîni. Durerea făcea tot cum voia ea. Dacă îi ceda, lăsîndu-se copleșită de ea un timp, putea să meargă mai departe.

Se așeză pe marginea patului. Pe birou, văzu fotografia înrămată a unei fetițe într-o rochie roz cu volănașe, ciorapi albi și pantofi negri de lac. Fusese făcută în ziua cînd împlinise șapte ani. Tatăl ei o dusesse la Nashville să vadă musicalul *South Pacific*.

După spectacol, cînd o învelise la culcare, îi spusese: *Sfeclă de zahăr, în seara asta ai fost cea mai drăguță fată din teatru*. Apoi o luase în brațele lui mari și o făcuse să se simtă în siguranță.

Avea nevoie de asta – avea nevoie de el – acum.

Stătu acolo mult timp, vorbind cu tatăl ei de parcă era chiar lîngă ea.

Săptămîna trecu în zbor.

După ani întregi de tîrît picioarele prin peisajul cenușiu, de iarnă al alegerilor altora, Elizabeth ieșise în sfîrșit la lumina propriei zile senine, însorite.

În fiecare dimineață se trezea cu o senzație de așteptare, care o făcea să zîmbească, ba chiar să fredoneze, în timp ce își vedea de treburile zilnice. Apoi, la amiază, indiferent de lucrurile presante, lăsa totul și picta.

La început, încercă să îmbunătățească pictura de la curs. Adăugă nuanțe și straturi de culoare, în încercarea de a da complexitate imaginii pe care nu o obținuse întru totul.

Din păcate, vechiul proverb era adevărat. Nu poți face sită de mătase din coadă de cîine.

Problema cu portocala era că nu era *a ei*. Lucrul cel mai

bun în artă dezvăluie ceva din sufletul artistului, iar sufletul lui Elizabeth nu se omorîse niciodată după fructe.

Cînd hoinări prin preajmă căutînd altceva de pictat, văzu peste tot posibilități, dar o singură alegere adevărată.

Oceanul.

Își întinse pînza încet, metodic, așa cum fusese învățată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Începutul veni atît de ușor încît se întrebă dacă nu cumva, în toți acești ani, pictase în somn.

În ziua în care începu să-și transpună pe pînză iubirea pentru ocean, soarele strălucea. Își luă noul șevalet, pînza, vopselele și pensulele și se duse la marginea curții. Acolo, puse pe pămînt o folie de plastic albastră, groasă și așeză pe ea șevaletul.

Oceanul albastru și somnoros se întindea cît vedeai cu ochii. Astăzi, ea îl văzu în încrețituri mici, felii de nuanțe și texturi, în lumini și umbre. Văzu fiecare componentă comprimată în întreg; iar faptul că putea să vadă așa cum văzuse odată o făcu să se simtă iarăși tînără, plină de speranță.

Luă pensula în mîna de acum sigură și se uită la apă. Studie diversele tente de lumină care se întrepătrundeau în nisip și apă, în stîncă și cer, apoi, foarte încet, se uită la paletă și alese culoarea de bază.

Albastru-cobalt.

Culoarea ochilor lui Jack.

Gîndul veni de nicăieri și o surprinse.

Înmuie pensula în culoare și începu.

Zi de zi, se întoarse în același loc, tîrînd șevaletul după ea, punîndu-se pe treabă. În fiecare zi adăuga un nou strat de culoare, unul peste altul, pînă îi fu imposibil să spună că începuse cu albastrul-cobalt. Treptat, simți că puternica ei magie revenea. Pictura – pictura ei – dezvăluia tot ce iubea la acest peisaj, și tot ce tînjise ea să fie.

În seara asta, în sfârșit, avea să-și ducă opera la curs. Abia aștepta să i-o arate lui Daniel.

Se străduise din răputeri să termine o piesă pentru diseară. Asta fusese tema de acasă. O lucrare proprie. Orice lucrare.

La patru, verifică dacă vopseaua se uscaseră – se uscaseră –, apoi înfășură pînza într-o bucată de tifon și o așeză cu grijă pe bancheta din spate a mașinii. Făcu un duș, își perie părul pînă fu lucios, își puse o tunică neagră de jersey și pantaloni drepecți pe care îi cumpărase din ultimul catalog Coldwater Creek. Un colier din argint și turcoaze era singurul ei accesoriu.

Pe total, arăta bine.

Intră în clasă și o găsi goală. Cînd se uită la ceas, constată că venise cu aproape douăzeci de minute mai devreme.

– Tîmpito! spuse ea cu glas tare. Acum era prinsă în capcană. Dacă pleca, putea să se întîlnească cu cineva de la curs, sau mai rău, cu Daniel, și atunci trebuia să explice de ce pleca. Dacă rămînea, exista posibilitatea ca Daniel să vină mai devreme în clasă și să se întrebe de cînd stătea ea acolo lîngă ușa ca o domnișoară de onoare care își aștepta rîndul.

– Ai spus ceva?

Și, brusc, îl văzu acolo, în fața ei, umplînd cadrul ușii deschise. Zîmbetul nu părea prea mare pentru fața lui.

– Am... am venit devreme, se bîlbîi ea.

– E o mare calitate la o femeie să vină devreme. Zîmbetul lui se lărgi, dînd la iveală un șir de dinți albi, egali. Ai ceva să-mi arăți?

Elizabeth se uită la fața lui frumoasă și în minte i se făcu vid.

– Îî?

Tîmpito!

– Te-am întrebat dacă mi-ai adus ceva.

El știe, își dădu ea seama. El știa că ea tremura și transpira ca o adolescentă față în față cu cel mai arătos băiat din școală.

Nu era de mirare că el zîmbea. Care tînăr nu s-ar fi amuzat de poftele nebunești ale unei femei între două vîrste?

– Pictura, spuse ea repede. Ne-ai spus să pictăm ceva care ne emoționează. Eu am ales priveliștea de la mine de acasă.

– Să văd.

Ea așteptă ca el să intre în clasă, dar el rămase în prag, cu brațele încrucișate, zîmbindu-i.

În cele din urmă, se strecură pieziș pe lîngă el, sperînd să nu se atingă cu fundul de șoldul lui. Se duse la tablă unde era un șevalet gol.

Degetele îi tremurau cînd prinse pînza pe șevalet.

Daniel veni lîngă ea, mișcîndu-se atît de încet încît nu-i auzi pașii.

– Țsta-i Golful Tamarak, spuse el, fără să mai zîmbească. Cu ani în urmă făceam acolo canotaj cu bunicul. E un loc cu valuri grozave lîngă...

– Stîncile negre, da. Cînd își dădu seama că ea terminase fraza, îi veni să-și dea palme. Nu știam că așa se numește golful meu. Ar fi trebuit să știu, cred, întrucît trăiesc acolo, dar nu-mi petrec timpul uitîndu-mă pe hărți. Deși mă interesează hărțile marelor.

Taci din gură, Birdie!

– Chiar nu știi ce talentată ești, nu-i așa? Glasul lui era moale ca nisipul de pe plajă.

Complimentul o umplu pe dinăuntru, făcînd-o să se simtă de vreo douăzeci de ani.

– Ești drăguț că spui asta.

El făcu un pas spre ea, venind atît de aproape încît ea putu să-i vadă cicatricea subțire, în formă de iatagan, de la

tîmplă. Simți dorința bruscă, prostească să întindă mîna și s-o atingă, să-l întrebe unde se rănise.

Gata, s-a terminat cu romanele de dragoste.

– Vino cu mine la o cafea după curs, spuse el.

Ea se dădu înapoi atît de repede încît se lovi cu fundul de o bancă.

– Sînt măritată. Ridică mîna stîngă, mișcîndu-și degetele. Vorbesc serios, *sînt*. Acum sîntem despărțiți, dar asta nu înseamnă divorț. Deși el a rostit cuvîntul „divorț“, nu cred că a vorbit serios. Așa că, da, sînt măritată. Încercă să tacă dar nu putu. Tăcerea ar fi fost cumplită, stînjenitoare. Ar. două fete. Cu norocul meu, sînt de vîrsta ta. Oh, Doamne, s-ar putea să le cunoști. Stephanie este...

Atingerea lui o opri

– Oh, oftă ea.

– E doar o cafea, spuse el.

Ea se simți și mai tîmpită.

– Da. O cafea. O băutură, atîta tot. Nu-ți pasă că sînt măritată.

– Nu pentru cafea.

Obrajii ei erau în flăcări; era convinsă de asta.

– Nu știu ce m-a apucat. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Ne întîlnim după curs. Vreau să discut ceva cu tine.

Ea dădu din cap. Nu încăpea îndoială că el o considera cretină.

– Sigur. O cafea ar fi grozavă.

Jack primise un bilet la premiera celui mai nou film de succes al studiourilor Disney. Se îmbrăcase cu grijă, alegînd un jerseu negru cu guler colant, marca Armani, și o pereche de pantaloni gri. După spusele lui Sally, culorile închise îi scoteau în evidență părul proaspăt vopsit în blond și pielea

bronzată la perfecție, și îi făceau ochii să arate „albaștri ca ai lui Paul Newman“

Tocmai voia să-și ia haina când sună telefonul. Răspunse repede.

– Alo?

– Tata?

Jamie. Îi fusese dor toată săptămîna de telefoanele ei.

– Bună, iubito, ce faci?

– Nu m-ai sunat după ultimul meu telefon.

– Știu. Și îmi pare rău. Am fost foarte ocupat în ultimul timp. Am vrut să te sun după concursul de sîmbătă, dar mă știi. Uit de la mîină pînă la gură.

– Da, tată. Știu.

El se uită la ceas. Era 6:37. Mașina de serviciu trebuia să vină dintr-o clipă în alta. *La naiba!*

– Ascultă, scumpo, am... Sună a doua linie. Stai o clipă. Trebuie să te pun în așteptare. Apăsă butonul și răspunse. Alo?

– Domnul Shore? A sosit mașina dumneavoastră.

– Mulțumesc, Billy. Cobor imediat, spuse el, revenind la Jamie. A venit mașina, iubito. Trebuie să fug.

– Dar trebuie să vorbesc cu tine.

El se uită în jur după haină. Unde o lăsase?

– Ce este? întrebă el, uitîndu-se sub pat. Nu era acolo. Pentru un apartament mic, rățăcea îngrozitor de multe lucruri în el.

– Ies din echipa de înot.

Ah, uite-o. Își luă haina neagră din piele de miel de pe masa din bucătărie. Atunci îl izbi. Se opri.

– Ce faci?

Ea oftă din nou; forma ei de comunicare preferată din ultimul timp.

– Ies din echipa de înot.

El se uită iar la ceas. 6:43. Filmul începea în șaptesprezece minute. Dacă pleca acum, ajungea la timp. Dacă mai întârziea...

– Treci printr-o perioadă grea, scumpo, dar știi ce mult îți place sportul. Când jucam eu la...

– Fără altă istorioară cu fotbal, te rog. Și nu-mi place să înot. Nu mi-a plăcut niciodată.

Era 6:46.

Se așează pe marginea patului.

– Exagerezi, ca de obicei. E greu să fii cel mai bun, crede-mă. Eu știu. Și uneori...

– ... antrenamentul îți smulge mâțele. Știu, tată. Am mai auzit asta. Dar nu mă ascuți. MĂ LAS DE ÎNOT! La sfârșitul sezonului ăsta am terminat. Gata, punct, nu mai vreau apă. Am vrut să-ți spun asta săptămîna trecută, dar nu m-ai sunat. Mîine îi spun antrenorului.

– Să nu faci asta. Nu știa ce să spună și nu avea timp să se gîndească acum la asta. Ascultă, scumpo, trebuie să fug. Sincer. Am o treabă importantă în seara asta. Oamenii contează pe mine. Te sun mîine și discutăm despre asta. Promit.

– Așa să faci. Ea făcu o pauză. Tată?

– Da.

– Străinii nu sînt singurii oameni care contează pe tine. Cum se face că ei sînt singurii care contează pentru tine? Înainte ca el să apuce să răspundă, ea închise.

Ce dracu' voise să spună ea cu asta?

Apoi își aduse aminte ce îi spusese Elizabeth la telefon.
Relația ta cu Jamie depinde de tine.

Amîndouă se purtau de parcă el habar n-avea ce se petrecea în familia lui. Dar asta era caraghios. El știuse ce era important – să le ofere fetelor lui toate prilejurile pe care el nu le avusese niciodată. Muncise șaizeci pînă la șaptezeci

de ore pe săptămână ca să le asigure un trai bun, iar apoi antrenase toate echipele în care intrase Jamie.

Trînti receptorul în furcă și ieși din apartament. Când ajunsese în hol, era nervos. Se așeză pe bancheta din spate a mașinii și trînti portiera.

Străinii nu sînt singurii oameni care contează pe tine.

Scoase celularul și formă numărul fetelor lui.

Răspunse Stephanie.

– Alo?

– Bună, scumpo, Jamie e acolo? Își dădu seama o secundă prea tîrziu că fusese cam tranșant. Iartă-mă, puiule. Sora ta tocmai a sunat. A aruncat o remarcă foarte dură. N-am vrut să fiu nepoliticos.

– Înțeleg. Nimeni nu te scoate din minți ca Jamie.

– Prințesa e acasă?

– Tocmai a plecat cu iubitul ei.

– Keith?

– Keith a fost odată, tată. Va trebui să suni mai des dacă vrei să ții pasul cu viața amoroasă a lui Jamie.

Șoferul se uită în oglinda retrovizoare.

– Am ajuns, domnule Shore.

– Mulțumesc. Stai puțin, Steph. Semnă foaia de parcurs și coborî din mașină. În fața teatrului, se îngrămădea o mulțime de gură-cască și paparazzi în spatele unui cordon roșu de catifea.

Cînd Jack ieși din mașină, blițurile aparatelor de fotografiat fulgerară pe fața lui. El zîmbi, făcu cu mîna, și continuă să meargă.

În hol, găsi un colț liniștit.

– Stephanie?

– Sînt aici, tată. Ce-i cu zgomotul ăla?

– E premiera unui film. E o adevărată mulțime.

– Grozav. Ceva vedete de cinema?

– Trebuie să apară George Clooney și Danny DeVito.
– Sună nemaipomenit. Distracție plăcută.
– Vorbim mâine, bine, iubito? Poți să-mi spui cum merge cu... *genetica... microbiologia... fizica*. Știa că ea își schimbase materiile principale, dar nu ținea minte care era acum. *La dracu' viața ta.*

– Promiți?

– Sigur. Și spune-i lui Jamie că am să vorbesc și cu ea.

– Bine. Mâine dimineață vom fi acasă pînă la unsprezece.

E bine?

– Foarte bine. Te iubesc, Steph. Închise telefonul și îl băgă în buzunar.

În teatru, găsi un loc pe interval.

Sala se umplu repede. În cele din urmă, un tînăr păși pe scenă; avea o coadă de cal de cel puțin cincisprezece centimetri și mai subțire ca un creion. Era îmbrăcat cu bluză lălfie, roșie, cu guler colant și mîneci care îi treceau de vîrfurile degetelor; pantalonii maro erau largi și încrețiiți. În picioare avea saboți.

Peste mulțime se așternu tăcerea.

– Sînt Simon Aronosky. Am regizat filmul pe care îl veți vedea. *True Love* este povestea tragică, totuși extrem de înălțătoare, a unei femei în comă. Profunzimea somnului ei este o metaforă pentru viața însăși. Filmul explorează alegerile grele pe care trebuie să le facă un soț pentru a-și ține familia unită. După premieră, vă stau la dispoziție pentru a răspunde cîtorva întrebări.

Luminile din teatru se stinseră. Pe ecran apăru genericul.

O producție a Northwest Diversified Entertainment... Un film de Simon Aronosky.

George Clooney.

Thea Cartwright.

Filmul, realizat în alb-negru, începea cu un prim-plan al

figurii Theei. Ea stătea la o masă de bucătărie, întocmind o listă de cumpărături. Era luminată de o singură lumînare. Părul ei blond, lung și buclat, părea întrețesut de o duzină de nuanțe de cenușiu și alb. Însă ochii ei erau cei care rețineau atenția. Ochi mari, întunecați, care păreau să promită lumea.

Doamne, era frumoasă!

Jack încercă să se concentreze asupra filmului, dar niciodată nu-i plăcuseră filmele alb-negru, iar acesta era unul dintre cele lacrimogene care de fapt nu plăceau nimănui, dar scoteau o grămadă de bani.

Zgomotul aplauzelor îl trezi.

Luminile se aprinseră.

Simon reveni pe scenă. Zîmbea și rîdea.

– Mulțumesc. Am să răspund la orice întrebare aveți, dar mai întâi dați-mi voie să v-o prezint pe vedeta noastră. Doamnelor și domnilor, Thea Cartwright.

Jack se îndreptă.

Thea păși pe scenă, radioasă. Blițurile explodară, aparatele de fotografiat țâcăniră, lumea aplaudă frenetic.

Era îmbrăcată cu un top negru, de-o palmă, și o pereche de blugi roșii, mulați, cu talia joasă. Sandalele ei negre aveau tocuri foarte înalte, cui.

Făcu mulțimii cu mîna, apoi își trecu o mîna prin părul blond.

– Salut, New York, cum v-a plăcut filmul meu?

Publicul înnebuni.

– Cine vrea să sărute personajul meu ca să o trezească?

Alte aplauze. În următoarele treizeci de minute, Jack o urmări cum seducea o sală plină. La sfîrșit, îi ciuguleau din palmă. Ochii ei negri și luminoși aveau ceva care făcea orice bărbat – inclusiv pe Jack – să creadă că pentru ea este unicul bărbat, că zîmbetul ei însemna ceva.

– Ei bine, spuse ea coborînd glasul pînă la un tors

dezamăgit, sexy, acum trebuie să fug. Mai am în program câteva lucruri în seara asta. Ciao.

Și dusă fu.

Regizorul se întoarse pe scenă. Jack nu-și putu reține un mîrîit. Părăsi teatrul. La un restaurant din apropiere era programată o petrecere post-premieră. Avea să se ducă, să bea un pahar, apoi să se îndrepte spre casă.

El fu primul care ajunse la restaurant. După ce arătă invitația, intră. Mesele erau goale acum; chelneri în smocking stăteau prin preajmă, așteptînd să înceapă petrecerea.

Jack se duse la bar și comandă un Dewar's cu gheață.

Cineva veni lîngă el.

– Bună, Jack. Văd că ai primit invitația mea.

Se întoarse și dădu cu ochii de Thea, care îi zîmbea.

– Tu m-ai trecut pe lista invitaților?

– Aveam nevoie de *ceva* pe care să-l aștept cu nerăbdare la acest festival al rînjetelor. Ia zi, unde-i dresoarea ta?

– Sally? El rîse. Adună fapte pentru o emisiune viitoare. Voia și ea să vadă filmul tău. Apropo, a fost... bun.

Ea zîmbi, puțin prea luminos ca să fie adevărat.

– Sper. Rîse ușor și sorbi din cosmopolitanul ei.

În cealaltă sală începu să cînte o orchestră. O muzică dulce, romantică, pe care nu avea s-o mai audă nimeni cînd năvălea mulțimea.

– Dansează cu mine, spuse ea, lăsînd paharul pe bar.

– Thea... Avea gura atît de uscată încît doar atît reuși să spună.

Ea se cuibări la pieptul lui, strecurîndu-și brațele pe după gîtul lui.

Stăteau ochi în ochi. Ea se mișca încet, seducător. El nu se mai putu abține; brațele lui se încolăciră în jurul ei. Se încruntă, remarcînd cît de subțire era. Piele și os, chiar.

Era pentru prima dată după mulți ani cînd ținea în brațe o

altă femeie, și asta îi aminti de vechea lui viață. Imaginile altor femei i se rostogoliră în minte, amintiri ale unor nopți lungi și fierbinți petrecute în paturi de hotel.

Și a nopții când pusese capăt acelei vieți.

Era la Tavern de pe Green cu o femeie pe care acum n-o mai ținea minte. Altă blondă drăguță.

Erau afară, dansînd obraz lîngă obraz sub lumina a o sută de lampioane chinezești de mătase. Orchestra cînta „My Romance” Asta nu avea să uite.

Jack auzise un sunet, ceva care nu făcea parte din atmosferă. Se întorsese și dăduse cu ochii de Birdie, care stătea în picioare la marginea ringului de dans, cu poșeta strînsă la piept și lacrimile șiroind pe obraji.

Înainte ca el să apuce să treacă prin mulțime, ea plecă. Cînd ajunsese acasă în noaptea aia, casa era goală. Ea se dusese cu copiii la un hotel.

Nu era nici un bilet. În schimb, pe patul lor mare, Birdie lăsase un geamantan deschis și alături de el o fotografie cu familia lor.

Era evident ce voise să spună ea: Alege.

El se uitase o veșnicie la geamantanul deschis.

Apoi îl închisese și îl pusese deoparte.

Thea se trase înapoi.

– S-a întîmplat ceva?

Fu salvat de o larmă bruscă. Oamenii intrau în restaurant vorbind zgomotos și rîzînd.

– La naiba. Ea se desprinsese de el, își netezi părul. Stau la St.Regis, apartamentul prezidențial. M-am înregistrat sub numele de Scarlett O’Hara. Vino la mine după petrecere.

Lui îi veni să spună da.

Sîntem despărțiți, pentru Dumnezeu. Și la insistențele lui Birdie. Asta îți dă mîină liberă, Jacko, spuse partea lui rea, partea din el care tăcuse ani de zile.

Însă el știa. Unele limite rămîneau.

– Nu cred, Thea.

– Cum adică, „nu cred“? Vorbea aspru, de parcă i se refuza ceva de mult timp.

– Nu pot.

– Uite-o acolo! strigă cineva și mulțimea se îmbulzi spre ei.

În timp ce Thea se duse să-și salute admiratorii, Jack o șterse de acolo.

Pentru că dacă ar fi rămas, ar fi terminat scotch-ul ăla, și apoi ar mai fi băut unul și încă unul, și mai devreme sau mai târziu ar fi uitat motivul pentru care nu voia să se ducă în apartamentul Theei.

22

Cea mai nouă galerie de artă din Echo Beach era la intersecția dintre First și Main. Pe un papirus din fier forjat de deasupra ușii scria: ECLECTICA.

Cu doar cîteva săptămîni în urmă, acest spațiu era ocupat de Flying High Shop, dar noii stăpîni se întrecuseră pe sine în renovarea locului. Fațada era acoperită cu plăci ceramice de un cafeniu deschis; jardiniere cu flori proaspăt plantate împodobeau zona de sub vitrina din față.

Acea vitrină era acum acoperită de la un capăt la altul cu hîrtie neagră. Pe sticlă era lipit un afiș mic pe care scria: NU TRAGEȚI CU OCHIUL. ACUM ARANJĂM VITRINA ȘI O SĂ VĂ PLACĂ LA NEBUNIE.

Elizabeth se uită la bucata de hîrtie pe care i-o dăduse Daniel. Țasta era locul.

Du-te s-o vezi, îi spusese el la cafea; e nouă în oraș și i-ar prinde bine puțină încurajare.

Elizabeth voise să spună nu, dar când el se uitase la ea cu acei ochi incredibil de albaștri, dădu automat din cap.

Acum își dori să fi fost mai fermă. Majoritatea așa-ziselor galerii de artă din Echo Beach expuneau fleacuri, și ea se ferea de ele.

Totuși, promisiunea era promisiune.

Deschise ușa și intră. La intrarea ei, un clopoțel sună deasupra capului și o pasăre țipă zgomotos.

– Alo?

Nici un răspuns. Se uită în jur.

În stînga ei era o masă plină cu sculpturi uluitoare din lemn. Majoritatea erau femei – nuduri – de la gît pînă la șolduri. Lemnul era incredibil de frumos, de culoarea vinului roșu, vechi, lustruit pînă la perfecțiunea mătăsii.

Pe masa următoare era o expoziție de fotografii alb-negru. Fiecare era așezată extravagant pe un suport din catifea neagră, avînd ramă aurie. Fotografii captase cu măiestrie spiritul coastei într-o serie de fotografii izbitor de originale.

Pe peretele din spate erau mai multe tablouri. Suficiente, nu prea multe. Mai era și un colaj în acuarelă de umbrele deschise. O lucrare abstractă care sugera un spiner umflat de vînt. Cea mai mare piesă era o pictură în ulei care reprezenta Orca Point.

– Uimitor, spuse încet Elizabeth pentru sine.

– Este, nu-i așa?

Elizabeth se întoarse.

O femeie ieși de după o tapiserie atîrnată. Avea cel puțin un metru optzeci, și era tot atît de lată pe cît de înaltă. Părul șaten îi ajungea pînă la talie. Purta o rochie care cădea pînă la glezne, și era în picioarele goale; pe degetul mare de la piciorul stîng avea un inel de argint cu un fluture, tot de argint.

Femeia înaintă, zîmbind.

– Eu sînt Large Marge. Rînji. Am primit porecla într-o comună din Bay Area. Niciodată n-am înțeles cum o fată nicuță, sfioasă ca mine s-a potcovit cu o poreclă ca asta, dar asta e. Se încruntă teatral. Potcovit n-a fost un cuvînt bineles. Îți interzic să fugi cu el.

– Nici o grijă.

Large Marge rîse cu poftă. Mișcarea îi făcu sîinii să salte. Elizabeth întinse mîna.

– Eu sînt Elizabeth Shore. Daniel Boudreaux m-a rugat să trec pe la tine.

Marge apucă mîna lui Elizabeth și o scutură cu putere.

– Mi-a vorbit despre tine. Mă bucur că ai trecut pe aici. Voiam să discut cu tine despre Stormy Weather Arts Festival.

– E un lucru important pe aici.

– Așa mi-a spus și Daniel, deși mi-e greu să-mi imaginez un eveniment artistic pe vremea asta. Niciodată n-am mai văzut atîta ploaie.

– Noi, localnicii, abia dacă o observăm, iar turiștii o lescoperă prea tîrziu. Te ajut cu plăcere să organizezi evenimentul galeriei tale, dacă asta te interesează. Sînt de-a casei.

– Am talent organizatoric. Artiștii sînt foarte puțini. Se pare că cei buni sînt deja luați. Danny boy mi-a spus că ucrarea ta merită expusă.

– Da, cum să nu, spuse Elizabeth rîzînd.

Marge spuse încetișor:

– Mi-a spus că ești speriată.

Zîmbetul lui Elizabeth se stinse. Făcu un pas înapoi.

– Am început să pictez din nou după foarte mulți ani.

Privirea lui Marge se opri pe verigheta lui Elizabeth.

– Creșterea copiilor, așa-i?

– Da. Zîmbi, deși zîmbetul acela era trist, aproape o grimasă.

– Ești cît de cît bună?

– Am fost.

– Eu iau de bună aprecierea lui Danny. Aș vrea să-ți expun lucrările la festival.

– Nu.

– De ce nu?

Elizabeth nu știu care era răspunsul corect.

– Și dacă nu sînt bune?

– Atunci n-o să se vîndă. Sau poate o să se vîndă oricum. La naiba, iubito, e vorba de artă. Se poate întîmpla orice. Dacă vrei o garanție, ia-ți o slujbă la bancă. Care e rostul unei picturi dacă n-o vede nimeni?

– Am să mă mai gîndesc.

Marge se uită la ceasul de perete.

– Îți dau trei minute.

– Ei, hai...

Marge făcu un pas spre ea.

– Te cunosc, Elizabeth. La naiba, am fost și eu ca tine. Am petrecut zece ani încercînd să-mi găsesc locul într-o căsnicie apăsătoare. Dacă nu-mi dai un răspuns acum, n-am să mai aud niciodată de tine.

Observația asta îi dădu puteri lui Elizabeth. Nu trebuia să aibă însușiri de mediu ca să audă în cap vocea lui Meghann: *La naiba, Birdie, să nu îndrăznești să eziți.*

– De cîte piese ai nevoie?

– Cinci. Se poate?

Elizabeth habar n-avea, dar știa că trebuia să încerce.

– N-or să se vîndă, să știi.

Marge rînji.

– Ador încrederea la o femeie. O bătu pe spate atît de tare încît Elizabeth se duse împleticit lateral.

– Mai ești aici? Ar trebui să fii acasă, cu pensula în mână.
Hai, la treabă!

În ultimele cinci zile, Jack fusese în șase orașe mari, și fiecare deplasare fusese un succes. Îi interviewase pe Alex Rodriguez, Ken Griffey Jr., Randy Johnson, Shawn Kemp și Brian Bosworth.

După terminarea interviurilor, petrecuse alte trei zile în camera de montaj, îmbinând narațiunea cu muzica într-o emisiune specială de o oră pe care o intitulase *Leii fragili*.

Îi plăcea la nebunie ce făcea.

– Tu și Sally ați făcut o treabă pe cinste, spuse Tom Jinaro. Ai avut dreptate s-o angajezi. E grozavă.

– Mulțumesc. Jack venise plin de încredere la această sedință. Știa că emisiunea lui specială era un amestec desăvârșit de știri și amuzament. Îndrăznise să se expună emoțional în fața camerei, suficient pentru a umaniza povestea. Recunoscuse ce greu îi fusese să fie uitat de un oraș care îl adorase cândva. Alex și Ken fuseseră și ei sinceri, recunoscînd ce mult îi duruse să fie huiduiți de foștii lor admiratori. Brian vorbea cu convingere despre cum e să fii uitat.

Tom se aplecă spre el.

– Sînt de mult în branșa asta. Am văzut oameni venind și plecînd – majoritatea plecînd. Dar tu ești nemaipomenit. N-am mai văzut niciodată pe cineva urcînd scara mai repede. L-am pus pe Mark să-ți producă emisiunea specială pentru că el e cel mai bun. Sincer, nu credeam că ești pregătit pentru genul ăsta de emisiuni, dar el îmi spune că ești foarte bun.

– Mulțumesc, spuse din nou Jack.

– Așadar, ce vrei?

– Poftim?

– E o întrebare simplă. Ce vrei? Emisiunea *Fox NFL*

Sunday? Sau propria oră de interviuri? Contract pentru o carte? Ce anume?

– Tu știi ce făceam eu acum trei luni, Tom? Cerșeam o slujbă la o emisiune de sport regională – și n-am primit-o. Tu m-ai angajat cînd eram în șanț, profesional vorbind. Ai riscat cu mine. N-am să uit asta, crede-mă.

Tom zîmbi obosit.

– Știi că vrei să îți minte asta, dar după un timp vei începe să strîngi cu grebla ofertele, și atunci ai să te gîndești la vîrsta ta, iar agentul tău îți va spune să strîngi fînul cît mai e soare. Așa se joacă meciul. Ce am să-ți spun eu acum, nu trebuie să iasă din camera asta. Dacă se aude, am să știu că de la tine s-a auzit.

– Despre ce e vorba?

– Unul dintre tipii de la *NFL Sunday* pleacă. Unul dintre cei patru grei. Nu pot să-ți spun care. Dar ne-am gîndit să umpli tu golul în următorul an.

Singura emisiune mai importantă era *Monday Night Football*.

Jack inspiră adînc, savurînd momentul.

– Mulțumesc. Atît putu să spună. Încă puțin și avea să izbucnească în rîs.

– Nu e sigur. Tom rînji. Dar e aproape sigur. Așa că dă-mi voie să-ți dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Ai avut o imagine de băiat rău în NFL și nu mi se pare că te-ai schimbat. Am auzit că locuiești, practic, la cîrciuma Kel's.

Jack dădu să-l contrazică, dar Tom îl opri rîzînd.

– Păstrează-ți protestele pentru soția ta absentă în mod ciudat. Nu-mi pasă ce faci în afara programului atît timp cît nu dăunează ratingului nostru. Dar știi cum e cînd tabloidele se concentrează asupra ta. Oportunitățile pot dispărea într-o clipă. Stai departe de droguri și de femei minore.

– Fii fără grijă. Nimic n-o să mă facă să deraiez de data asta. Sînt mai bătrîn și mai înțelept.

– Mă bucur s-o aud. Acum, la treabă. Vreau ca tu și Mark să redublați muzica. Genericul de deschidere sună ca muzica ce s-a cîntat la înmormîntarea mătușii mele.

– S-a făcut.

Jack ieși din birou și se duse direct la montaj. Cînd termină de făcut retușurile, *Zei fragili* merita un premiu.

Deși era extenuat și lihnit de foame, se simțea în al nouălea cer. Plecă de la birou și se duse acasă.

Cînd intră în apartament fu cît pe ce să strige *Birdie, am venit*, dar se opri la timp.

În apartament era liniște ca într-un mormînt. Nici o lumînare nu parfuma aerul, nu se auzea nici o muzică, nici o aromă nu-l trăgea spre bucătărie.

Dezamăgirea îi umbri buna dispoziție. Nu-și dăduse seama cît de singuratic era succesul dacă nu aveai cu cine să-l împarți.

Își prepară o băutură, apoi puse un C.D. – un vechi album Queen. „We Are the Champions” se revărsă din boxe.

Sorbind din băutură, se duse la fereastră și privi afară.

În seara asta priveliștea nu-l ajută. Tot ce văzu era o mulțime de străini. Pentru prima dată, se simți singur în acest oraș cu milioane de locuitori.

Luă telefonul și formă numărul lui Birdie, dar închise înainte ca ea să răspundă. Nu știa ce să-i mai spună. „Te iubesc” nu mai era suficient, dar ce altceva mai era? Tot ce știa era că victoria din seara asta era găunoasă fără ea.

Își termină băutura și își turnă încă una. De-acum, apartamentul începea să se îndulcească; muchiile tari ale pereților se estompau.

Se lăsă pe podea și rămase acolo, rezemat de fotoliu.

Poate că ar fi trebuit să iasă, să bea cîteva pahare la Kel's.

Dar nu avea chef să se miște.

Ce avea el chef era să vorbească cu soția lui. Voia să-i arate înregistrarea, și s-o vadă zîbindu-i după aceea.

De așa ceva avea el nevoie acum.

Era ciudat cît de mult îți putea lipsi ceva ce ani de zile nici nu observaseși că dispăruse.

Se ridică în picioare. Apartamentul se învîrți o secundă cu el, apoi își reveni.

Era mai beat decît credea. „Ei, și?”

De ce să stea treaz? În clipa de față prefera să fie beat; avea o mulțime de lucruri pe care voia să le uite. Ca de pildă atingerea ei catifelată... sau felul în care scînteiau de mîndrie ochii ei verzi în fața realizărilor lui.

Se duse împleticit în bucătărie și își mai turnă un pahar.

Se auzi soneria de la intrare. Inima îi tresări. *Birdie*, se gîndi el.

Se duse grăbit la ușă și o deschise.

Sally stătea rezemată de tocul ușii, cu o sticlă de Dom Pérignon într-o mîină. Părul i se revărsa pe umeri. Era îmbrăcată cu o rochie drăguță, fără guler, strînsă în talie și care îi ajungea pînă deasupra genunchilor.

– M-am furișat pe lîngă portar. Sper că e în regulă.

– Ăă. Da, sigur.

– Am văzut montajul final, spuse ea zîbind.

Cuvintele magice.

– Eee bun, nu-i așa?

– Ești un geniu, Jack. Un *zeu*. Practic am plîns cînd Alex Rodriguez vorbea despre plecarea din Seattle.

Cuvintele ei erau o apă prețioasă care îi iriga creierul uscat.

Se dădu înapoi și o lăsă să intre. Se lovi de perete și se dezechilibra.

– Hopaa. Scuze.

Ea îl apucă de braț pentru a-l susține, și închise ușa cu piciorul.

– Cred că n-ai nevoie de șampanie.

– Sînt puțin matol, mărturisi el.

Ea veni mai aproape.

El îi simți trupul mic și subțire lipit de al lui și gemu, dîndu-și seama dintr-o dată ce singur fusese în ultimele luni.

– Sally... Nu știa ce să spună, ce să ceară. Tot ce știa era că i se învîrtea capul și bărbăția lui era tare ca piatra.

Prin mintea încețoșată îi treceau în goană scuze și motive, cînd ea îl sărută.

Asta fu sfîrșitul gîndirii pseudoraționale.

Cînd buzele ei le atinseră pe ale lui, fu pierdut. Cedă. Luni de zile – ani, de fapt – se ținuse în frîu, rămînînd fidel jurămintelor făcute lui Elizabeth.

Dar acum ea trăia în Oregon și îi dăduse limpede de înțeles că nu-l mai voia. Nimic nu-l duruse mai tare decît recunoașterea acestui lucru.

Sally se uita la el cu ochii întunecați de pasiune.

– Ei bine?

Gura lui era uscată.

– Știi că încă sînt însurat, spuse el, considerînd fraza un triumf personal al autocontrolului.

– Bineînțeles că știu. Nu vreau o verighetă de la tine. Zîmbind, îi băgă mîna în pantaloni. În schimb am să iau asta.

Jack nu se putu abține. Se mișcă în mîna ei. Simți nasturele de sus de la pantaloni deschizîndu-se, simți apăsarea caldă a degetelor ei pe carnea lui.

Dădu să vorbească... deși nu știa ce putea să-i spună...

– Du-mă în pat, șopti ea.

Patru cuvînțele care fură pierzania lui.

Elizabeth încheie ziua pe pilotul automat. În timp ce dezgheța puiul și punea cratița pe foc, se gândise: *Expoziție. Lucrările mele.*

Rumenise deja puiul și tocuse ceapa când își dădu seama că gătea pentru vechea ei viață. Era un pui la tavă cu care ar fi hrănit ușor opt persoane.

După ce puse tava în cuptor, se duse în cămară și scoase tabloul cu priveliștea marină. Avea să-l termine până mâine dimineată, și să înceapă altceva. Poate o acuarelă. Pe vremuri, îi plăceau mult uleiurile, dar acum era mai bătrână. Și, mai important, timpul era limitat. Era mai probabil să termine la timp cele cinci lucrări pentru festival dacă nu lucra în ulei.

I se păru că aude o mașină. Apoi o portieră trântită.

Poate că Meghann își schimbase programul și se îndreptase spre sud pentru un week-end între fete.

Se repezi la ușă și o deschise larg.

În prag stătea Anita, într-o rochie albă și balerini roz. O pălărie roșie cu borul lăsat îi acoperea o mare parte din față. Alături de ea erau un geamantan uriaș și o cutie de carton lungă și îngustă. Un taxi verde se îndepărta.

– Bună, Birdie, spuse ea zîmbinț incert, asta e plaja pe care am ales-o.

Elizabeth nu știa cum să reacționeze. În primul rînd, era înfățișarea Anitei – arăta ca desprinsă dintr-un basm al fraților Grimm, nicidecum ca o căutătoare de aur texană, care era stilul ei. Nu mai avea părul oxigenat, ridicat în vârful capului.

Acum, o simplă coadă albă, împletită, îi atârna pe un umăr. Avea ceva aproape nepămîntesc, o fragilitate care trăda o mare tristețe.

Și – chiar mai deconcertant – era faptul că era *aici*, invadînd singurătatea care o costase atît de scump pe Elizabeth.

– Sper că nu te superi că am apărut. Mama s-ar răsuci în mormînt la o așa încălcare a etichetei, dar mă uitam prin niște reviste de călătorie după un loc unde să mă duc, și am văzut o reclamă cu plajele din Oregon. M-am gîndit că trebuie să fie un semn.

– Arăți... altfel, spuse cu stîngăcie Elizabeth. Un eufemism la egalitate cu *În Oregon plouă*.

Anita rîse.

– Oh, asta! Toate hainele alea erau pentru Edward. Asta e culoarea naturală a părului meu.

Pentru tata?

Tatăl ei aristocrat, regal voise ca soția lui să se îmbrace ca Dolly Parton?

Elizabeth nu putea procesa asta. Nu-i venea să se dea la o parte, dar avea de ales?

Să ai grijă de ea, auzi?

– Intră. Elizabeth luă geamantanul (De ce avea Anita nevoie de atîtea haine? Cît avea de gînd să stea???) și îl trînti peste prag.

Anita păși în casă și se uită în jur. Își frîngea mîinile.

– Așadar, asta e faimoasa casă de pe plajă. Tatăl tău a vrut mereu s-o vadă.

– L-am rugat să vină de 4 Iulie.

– Da, răspunse încet Anita.

– Vino să-ți arăt camera de oaspeți. E sus. Elizabeth se întoarse și porni spre scară, tîrînd după ea geamantanul pe rotile. La piciorul scării se opri și se uită în urmă.

Anita stătea în fața șemineului. Întinse o mână spre o fotografie înrămată de pe poliță.

O făcuseră de Crăciun; toată familia era adunată în jurul bradului împodobit. Rîdeau cu gura pînă la urechi, în afară de tatăl lui Elizabeth, care era posac și iritat.

Și nu era de mirare. Îi cumpărase lui Elizabeth de Crăciun un aparat de fotografiat. Îi luase douăzeci de minute – și cel puțin tot atîtea încercări – să facă să funcționeze regulatorul automat. Rîsetele lor îl enervaseră.

Era ultima fotografie pe care o avea cu el.

Anita se întoarse. Avea lacrimi în ochi.

– Aș putea avea și eu una?

– Bineînțeles.

Anita se mai uită o secundă la fotografie, apoi se îndreptă spre scară și se opri în fața lui Elizabeth.

– Nu știam unde să mă duc în altă parte, Birdie. Nu mai puteam rămîne acolo încă o noapte.

Elizabeth înțelegea. Tatăl ei îi asigurase multă căldură. Fără el, era o lume rece. Se uită la mama ei vitregă. În mod ciudat, nu o vedea pe femeia cu care se luptase aproape toată viața ei. Această nouă Anita era plăpîndă și fragilă, un suflet rătăcit.

– Nici o problemă, în regulă, Anita. Sîntem rude.

Jack se trezi încet, gemînd. Se simțea de parcă fusese lovit în cap cu o rangă. Se rostogoli în pat; brațul său aruncat căzu pe noptieră, trimițînd veioza pe podea. Deschise un ochi. Ceasul arăta 8:07.

Trebuie să fi fost o întrerupere de curent noaptea trecută. Nu dormea niciodată mai mult de ora cinci.

Apoi observă ceva pe podea. Roșu. Mic.

Era un ambalaj de prezervativ, rupt în două.

Sări ca ars. Mișcarea îi înteți durerea de cap.

Oh, la dracu'! Se uită în stînga.

Patul era gol.

Ghemuîndu-se în față, închise ochii și stătu așa un moment lung; apoi dădu încet pătura la o parte și coborî din pat. Se duse cu pași împleticiți în baie, și acolo văzu pe oglindă, scris cu ruj, „biletul“ de la Sally.

O partidă de sex grozavă.

Sally.

A-ul din numele ei avea deasupra o aură mică.

Capul îi zvîcnea de durere.

Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată dacă Birdie s-ar fi mutat la New York. Dacă nu l-ar fi părăsit.

Mesajul de pe oglindă se holba la el.

O partidă de sex grozavă.

Fusese al naibii de bună; asta era adevărat. Nu nemaipomenită, dar al naibii de bună. Îl întinerise, făcîndu-l să se simtă iarăși tînăr.

Dorit.

În el existase întotdeauna o slăbiciune, acea nevoie disperată de a fi dorit. La dezintoxicare, un psihiatru îi spusese că această nevoie era o urmare a faptului că avusese părinți alcoolici care muriseră prea tineri. El nu știa dacă era așa, și nici nu-i păsa cine știe ce. Ceea ce știa, însă, era că această nevoie disperată era să-l distrugă o dată.

Și putea să-l distrugă iar.

Dă-mi voie să-ți dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Stai departe de droguri și femei minore. Oportunitățile pot dispărea într-o clipă.

Dacă se afla că făcuse sex cu asistenta lui...

În minte îi veniră cuvintele HĂRȚUIRE SEXUALĂ. Dacă Sally se hotăra s-o facă, putea să-l distrugă.

Și se mai și dăduse drept Domnul Moralitate!

– Iisuse Hristoase! șopti el, holbându-se la oglindă. N-o să se repete. A fost o treabă de o singură dată. O greșeală.

Elizabeth nu trebuia să știe. Niciodată.

Făcu un duș, se bărbieri, se îmbracă și plecă la serviciu. Deja se simțea mai bine. Făcuse o greșeală – una uriașă, desigur –, dar avea să rămână singura.

Se așeză la birou și începu imediat să se uite peste însemnările pe care le făcuse ieri după-amiază. Lucra la un reportaj despre o tabără de călărie din Poulsbo, Washington, numită Blue Heron Farms, unde copiii handicapați învățau să călărească.

Ușa se deschise brusc.

Sally stătea în prag, îmbrăcată într-un costum negru și o bluză de mătase verde-smarald. Zîmbetul ei era deprimant de vesel.

Reușea să-l facă să se simtă bătrîn și tînăr în același timp.

Ea închise ușa după ea.

– Îmi pare rău că am plecat cît încă dormeai. Trebuia să fiu devreme la treabă, spuse ea.

– Nu pomeni de asta. Simți că i se face rău de la stomac. Era nervos, rușinat și excitat, toate în același timp. *Serios*, se gîndi el, *nu pomeni de asta*.

Zîbind, ea își prinse mîinile la spate și veni spre el. Zgomotul făcut de tocurile ei înalte era îngrozitor de puternic. Singurul lucru mai puternic era bubuitul inimii lui.

O treabă de o singură dată, își reaminti el.

– Referitor la noaptea trecută...

Ea își puse mîinile pe biroul lui și se aplecă. Din acest unghi, el îi vedea marginea de dantelă bej a sutienului. Sub ea, se umflau sînii albi și fermi.

– N-ai să ghicești cine a sunat azi-dimineață, spuse ea.

– Cine?

– Agentul tău de publicitate. M-a rugat să-ți înaintez o ofertă de la revista *People*.

– *People*? El se ridică de pe scaun. Ce vor?

– Vor să te bage în numărul cu „Cei mai frumoși cincizeci de bărbați“.

– Glumești?

– Țasta e momentul marilor realizări, Jack. Ești din nou vedetă. El nu vru s-o facă, dar se pomeni luînd-o în brațe.

– Ia-mă cu tine la ședința foto, spuse ea, plimbîndu-și un deget pe buzele lui. O să fie la Peninsula.

El se uită la fața ei în formă de inimă și simți un val de dorință puternică. Dumnezeu să-l ajute, deja o voia din nou.

Elizabeth se foi toată noaptea, neputînd să doarmă. Nu-și dăduse seama cît se obișnuise cu intimitatea pînă apăruse Anita.

În zori, se îmbracă și traversă holul în vîrfurile picioarelor, apoi întredeschise ușa camerei de oaspeți. Anita dormea încă. Scrise repede un bilet „Sînt pe plajă“, apoi ieși.

Strîngînd la piept geanta de pînză cu ustensile, coborî treptele spre plajă. Mii de pescăruși se roteau în zbor deasupra stîncilor îndepărtate, țipînd zgomotos.

Își lăsă geanta lîngă stîncă ei și începu să meargă, din ce în ce mai repede, pînă cînd mersul deveni alergare. Valurile îi dădeau energie, o făceau să se simtă puternică și liberă.

Preț de cîteva minute minunate uită de Anita și de geamantanul ei suficient de mare pentru o ședere de două luni.

În cele din urmă se întoarse la locul ei. Gîfiind, se așeză pe stîncă ei plată, își adună genunchii la piept și se uită în largul oceanului albastru, nesfîrșit. Pe cer pluteau cîteva nori argintii, diafani.

Mișcarea îi făcuse bine. După mulți ani în care își ignorase corpul, înțelesese în sfîrșit ce conta cu adevărat. Ce dacă îmbrăcămintea ei era cu vreo trei numere mai mare? Ea nu voia decît să poată alerga pe plajă, să urce scările și să meargă cu bicicleta. Măsura hainelor nu conta; sănătatea, da.

Nu părea mare lucru, dar pentru o femeie care timp de

aproape treizeci de ani numărase kaloriile și purtase centură de slăbit, asta însemna libertate.

– Birdie, iubito? Tu ești?

Elizabeth se întoarse. Anita era la câțiva metri, îmbrăcată cu o fustă lungă, înflorată și un pulover împletit.

Elizabeth îi făcu loc cu reținere pe stînca plată.

– Vino aici. E loc destul.

Anita se așeză lângă Elizabeth.

– Pfiii! Scările alea m-au omorât. Nu e de mirare că ai slăbit.

– Am slăbit?

– Cel puțin cinci kilograme, iubito. Îți atîrnă hainele pe tine. Dădu din cap dezaprobator:

– Dar oricum, puloverele alea lălîi pe care le porți ar atîrna și pe Mama Cass.

Iar începea bine cunoscutele replici și comentarii care le îndepărtaseră ani de zile, *zîmbește și mergi mai departe*, își spuse ea, *altfel vizita o să se prelungească*. Cred că cel mai indicat este să faci mișcare.

Eu una fac yoga.

Elizabeth nu știuse asta. De fapt, nu știa mare lucru despre viața Anitei în afară de Edward. Se agăță de ultimele ei cuvinte, ca să înfiripe o conversație.

– Și ce altceva mai faci? Acasă, vreau să spun.

– Treburi obișnuite, cred. Fac parte dintr-un club de carte care se întîlnește o dată pe lună. Luna trecută am citit *The Hours*. Joc bridge cu fetele în fiecare dimineață de joi. Marțea lucrez ca voluntară la adăpostul de femei. Firește că tatăl tău mi-a ocupat majoritatea timpului. Se opri și rămase tăcută mult timp. Apoi, încetișor, spuse: Nu-l visez. Mă culc în fiecare noapte cu dorința de a-l visa, dar el nu vine.

Elizabeth cunoștea sentimentul.

– Eu am așteptat toată viața s-o visez pe mama. Nu s-a întîmplat niciodată.

– E ca și cum l-aș pierde a doua oară, spuse Anita. După altă pauză lungă, adăugă: Mereu am știut că am să trăiesc mai mult decît el. Credeam că sînt pregătită pentru asta. Ce proastă am fost! Nu poți fi pregătit pentru pierderea omului iubit.

Elizabeth știa că nu avea ce să spună. Durerea era ca oceanul din fața lor; valurile se rostogoleau continuu spre tine, și uneori erau destul de înalte ca să te tragă la fund. De regulă, trebuia să-ți rezolvi durerea singur, pe întuneric, cînd îți era cel mai frică. Dar poate că Anita venise în Echo Beach pentru că întunericul era *prea* tăcut. Poate că simțea nevoia să vorbească despre soțul ei.

– Cum v-ați cunoscut tu și tata?

Anita îi zîmbi cu recunoștință.

– Eu lucram la salonul de frumusețe. Doamne, încă mai țin minte prima dată cînd l-am văzut! Semăna cu un erou din filme, cu părul lui negru și ochii întunecați. Pe vremea aceea avea mustață. M-am întors spre prietena mea, Mabel, și i-am spus: „Oh, dragă, ia uită-te la asta“. Oftă. Cred că m-am îndrăgostit de el pe loc. Sigur, el abia dacă m-a băgat în seamă.

Elizabeth se încruntă. Tatăl ei își răsese acea mustață în anul de după moartea mamei ei. De atunci, nu mai avusese mustață niciodată.

– Cînd a fost asta? întrebă ea.

Anita nu se uită la ea.

– Nu contează.

– Tu ai cunoscut-o pe mama, spuse brusc Elizabeth, îndreptîndu-se.

Anita dădu să vorbească – să nege, Elizabeth era convinsă. Dar cînd ochii li se întîlniră, Anita oftă din greu și umerii îi căzură.

– Nu chiar. Deși în ziua aia era cu el. Mabel o tunde.

– Ai vorbit cu ea?

– Eu? Nu. Eu tocmai terminasem școala de cosmetică.

Nimeni nu mă prea băga în seamă.

– Vorbește-mi despre ea.

– Nu știu multe, zău. Am auzit istorioare, firește. Cea de a doua soție aude întotdeauna povești despre prima. Din cât se spune, mama ta era cea mai frumoasă femeie din Springdale.

– Am auzit asta zeci de ani. Spune-mi ceva real. De ce nu voia tata să vorbească despre ea? Te rog, Anita.

– Înainte să te naști tu, mama ta a fugit de acasă.

– L-a părăsit pe tata?

– În toiu noptii, din câte am auzit. I-a luat ceva timp s-o găsească. Atunci ajunsese deja în Carolina de Nord, dar el i-a dat de urmă și a adus-o acasă. După aceea, spune lumea, n-a mai fost aceeași. Era tristă și tăcută. Jenny Pilger a văzut-o într-o zi izbucnind în lacrimi la Piggly Wiggly.

– Depresie. Elizabeth nu-și imaginase niciodată așa ceva.

– Te-a iubit. Bătrîna Anna Deaver spunea că Marguerite nu te pierdea niciodată din ochi. Ba chiar dormea cu tine majoritatea noptilor. Nu lăsa pe nimeni să aibă grijă de tine. Însă se zvonea că nu s-a mai lecut niciodată de acea tristețe. N-a mai zîmbit. Asta am auzit cel mai mult. Că își lăsase zîmbetul în Carolina de Nord, și n-a mai putut găsi unul pentru tine.

– L-am rugat mereu să-mi povestească despre ea. Singurul lucru pe care mi-l spunea era „Păstrează-ți amintirile aproape, sfeclă de zahăr“. Dar eu nu aveam amintiri. Oricum, nu destule.

– Probabil nu avea ce să-ți povestească. Uneori nefericirea poate să se instaleze asupra unui lucru și să-l îngroape pînă nu mai rămîne nimic din el.

Nu mai rămîne nimic. Doar nefericirea.

Elizabeth știa cum era.

– Asta s-a întîmplat între Jack și mine.

– Uneori e ușor să uiți de ce te-ai îndrăgostit de cineva... Știi că l-am părăsit o dată.

– Nu, n-am știut. Oricum, nu atunci.

– Cum era să știi, cînd trăiai atît de departe și, pe deasupra, aveai viața ta? Edward nu era genul de bărbat care să-i spună copilului său că mariajul lui se ducea de rîpă.

– Puteai să-mi spui tu.

– Iubito, tu abia dacă îmi transmiteai salutări când sunai.

– Unde te-ai dus?

– Nu contează. Nici chiar atunci n-a contat. Departe, atît. Oftă, și Elizabeth se întrebă dacă acea amintire durea mai mult decît faptul că el murise.

– Poate n-ar trebui să vorbim despre asta.

Anita rămase tăcută o clipă.

– Mă copleșea uneori. Era atît de flămînd de toate, iar eu eram tînără cînd ne-am căsătorit. Nu știam ce vreau. Așa că am trăit viața lui. Mult timp, asta a fost în regulă.

Elizabeth cunoștea sentimentul. Jack și tatăl ei semănau în privința asta. Amîndoi erau ca soarele – totul se învîrtea în jurul lor. La început, asta era în regulă, dar pe măsură ce îmbătrîneai, lucrurile se schimbau. Începeai să vezi drumurile pe care nu le urmaseși, și te întrebai: *Ce-ar fi dacă...?*

Anita își privi verigheta.

– Am vrut să am un copil.

Elizabeth își aminti de noaptea aceea cînd, sînd de vorbă în grădină, o întrebuse naiv pe Anita de ce nu avusese copii.

– O, draga mea, nu este momentul să-ți răspund la o astfel de întrebare, nu pot discuta așa ceva cu tine.

– Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

– Exact. este un subiect foarte dureros pentru mine. Nu e un lucru despre care să pălăvrăgesc la miezul nopții, la două zile după moartea soțului meu.

Trebuie să fi fost sfișietor pentru Anita să audă acea întrebare.

– Știam că într-o zi am să fiu singură. Mă gîndeam că un copil m-ar fi ajutat. Așa că, după ce m-am împăcat cu Edward, am încercat. Am avut trei pierderi de sarcină. Toți băieți. Fiecare a luat o bucată tot mai mare din mine, pînă cînd... Se cutremură. Trei au fost de ajuns, cred. M-am gîndit că Dumnezeu știa ce făcea.

Elizabeth se simți înmuindu-se față de Anita, întrezărind

o femeie pe care niciodată nu și-o imaginase. Era un sentiment ciudat care semăna cu venirea acasă.

– Și eu am avortat o dată, spuse ea încet. N-am spus nimănui în afară de Jack. Mi-a zdrobit inima. Atinse glezna mamei ei vitrege, strângînd-o ușor. Era prima dată cînd făcea așa ceva.

Anita scoase un icnet slab, apoi se întoarse spre ea.

– Am ceva pentru tine. L-am adus tocmai din Tennessee. Și n-a fost ușor.

Nimic din toate astea n-a fost ușor, se gîndi Elizabeth, dar nu o spuse. Își ajută mama vitregă să se ridice, și urcară împreună treptele de lemn, alunecoase.

Cînd ajunseră pe verandă, Elizabeth observă cutia mare de carton rezemată de casă.

– Mă întrebam ce e în asta.

Anita dădu fuga în casă și se întoarse cu un cuțit.

– Deschide-o.

Elizabeth luă cuțitul și despică cutia în lungul muchiei.

– Ar trebui s-o pui jos, o sfătui Anita.

Elizabeth lăsă cutia pe podeaua verandei, apoi îngenunche și o deschise.

Înăuntru văzu stîlpi lucioși, verzi... frînghie albă, cu noduri.

– E hamacul tatei.

– Obișnuiți să stați cuibăriți în el ore în șir, legănîndu-vă înainte și înapoi. Țin minte că vă auzeam chicotele din bucătărie, în timp ce pregăteam cina.

Dintr-o dată, tatăl ei fu acolo, lîngă ea. *Hei, sfeclă de zahăr, îi dai bătrînului tău tată o limonadă dulce, de acolo?*

– Ne uitam împreună la licurici, șopti Elizabeth. Zburau în jurul nostru cînd eram în hamacul ăsta.

– Ar fi vrut să fie al tău, spuse Anita. Ar fi perfect acolo, lîngă scări, ca să poți dormi în el în zilele cu soare, să asculți oceanul de jos... și să-ți amintești ce mult te-a iubit.

Elizabeth se uită în sfîrșit la Anita. Ochii o usturau. Nu putea spune nimic, nici măcar mulțumesc.

Anita zîmbi.

– Cu plăcere.

Martie năvăli în New York cu o furtună arctică. În toiul unei nopți atît de reci încît pînă și Time Square era pustiu, începu să ningă. La început, doar cîte un fulg ici și colo, dar spre dimineață, ningea atît de des și de abundent încît Jack abia dacă mai vedea clădirile de peste drum.

Stătea la fereastră, bînd o cafea cu lapte. Jos, pe stradă, mașinile erau puține. Autobuzele înaintau încet, patinînd la semafoare. Firmele de neon semănau cu niște pete de lumină încețoșate pe cerul de plumb, ca o colecție de timbre dintr-o eră uitată. Norii ca de bumbac atîrnau jos pe cer, retezînd în două zgîrie-norii.

Tocmai se pregătea să intre la duș, cînd sună telefonul.

– Bună ziua, domnule Shore. Sînt agentul de asigurări, și avem nevoie de autorizare pentru a vă distribui activele, întrucît ați dispărut de pe fața pămîntului.

Jack nu se putu abține să nu rîdă.

– *Mea culpa*, spuse el. Întotdeauna era mai bine să intre în jocul lui Jamie.

– Nici o *mea culpa*. Bănuiesc că ai fost atît de ocupat să faci bani frumoși încît n-ai mai avut timp să mă suni privitor la echipa de înot.

– Am vorbit nu mai departe de acum două zile. Știam că n-ai să faci nimic imediat.

– Alo, tată, cred că trebuie să renunți la păr oxigenat. Conversația asta a fost acum mai mult de-o săptămînă.

El se încruntă.

– O săptămînă? Nici vorbă.

– Oh, ba da.

– Doamne, iartă-mă, iubito. Am vrut să te sun, dar aici a fost o nebunie. Revista *People*...

– Da, bine. Întotdeauna alții sînt de vină.

El își notă în gînd să fie mai atent la calendar.

– Muncesc cincisprezece ore pe zi.

– Trebuie că de asta erai plecat cînd te-am sunat noaptea trecută... pe la două. Munceai.

Slavă Domnului că nu vorbea cu ea față în față. Se simți roșind.

– Aseară am luat un somnifer. În ultimul timp am probleme cu somnul... știi tu, fără mama ta... Asta era chiar adevărat.

Și fals, bineînțeles.

– Nu știam că ți-e dor de ea. N-ai pomenit de ea niciodată.

– Sigur că... mi-e dor de ea. O să fie aici din zi în zi.

– Spui asta de prea mult timp. Eu și Stephie am făcut un plan. Ești invitat să participi la planul nostru. El se relaxă imediat. Așa era Jamie – avea un plan, și îl hărțuia verbal pînă se asigura de participarea lui.

– Și ce trebuie să fac de data asta, să vă trimit la vară în Europa? Sau poate în Aruba, să faceți scufundări în vacanța de primăvară?

– Eu și Stephanie ajungem vineri dimineața pe Kennedy. Tu trebuie să ne aștepti la aeroport; apoi plecăm cu toții în Oregon, să petrecem week-end-ul.

– Poftim?

– E ziua mamei. N-ai uitat, nu-i așa?

La dracu'!

– Nu, nu. Bineînțeles că nu. Aveam de gînd să mă duc să-mi petrec week-end-ul cu ea, dar cu munca asta...

– Nici să nu termini fraza. Pe legea mea, tată, vii cu noi! Vorbesc serios. Lucrezi în televiziune, nu faci operații pe cord. N-o să moară nimeni dacă îți iei vineri liber.

Ce încurcătură!

– Ai dreptate, spuse el cam fără convingere.

– Poți să ne aștepți la aeroport, da? Cumpărăm noi biletele și le trecem pe cardul tău.

– Sigur. De ce nu?

– Și, tată, asta-i o surpriză. Să nu-i spui, bine?

Jack închise ochii și oftă.

– Oh, o să fie o surpriză, asta-i sigur.

24

Cu o noapte în urmă, Elizabeth și Anita stătură de vorbă pînă tîrziu. Nu se mai aventurară pe teritoriul intim. Vorbiră pur și simplu, ca două femei care se cunoșteau de-o viață, și totuși niciodată nu se cunoscuseră cu adevărat. Spre mirarea lor, descoperiră că aveau multe în comun.

Dimineață, după micul dejun, se plimbară pe plajă. Era o zi frumoasă de primăvară, cu mult soare.

Mai tîrziu, cînd Anita își făcea somnul de după-amiază, Elizabeth se duse în oraș la cumpărături. Era tîrziu cînd se întoarse acasă.

În largul mării, luminile roz și apoi violet ale serii începeau să coloreze cerul.

Anita era pe verandă și se uita la ocean. Purta o rochie albă cu flori și un pulover frumos, de culoarea coralilor. Părul ei era împletit într-o coadă care îi atîrna pe spate.

Lumina era uluitoare. Perfectă. Se cernea peste casă ca untul topit, făcînd ca ochiul să nu mai sesizeze toate muchiile și colțurile. Fața Anitei era plină de lumină și umbră: ochii triști, gura zîmbitoare, fruntea încrețită. Rochia ei părea țesută din perle zdrobite.

Elizabeth simți o străfulgerare de inspirație.

– Pot să te pictez?

Anita își apăsă pieptul cu mîna sa albă, plină de vine.

– Vrei să-mi faci tabloul?

– Nu promit că o să iasă ceva grozav. Abia am început să pictez din nou. Dar dacă n-ai nimic împotriva...

– Aș putea să stau pe bușteanul ăla de lîngă stîncă.

Elizabeth se întoarse. La marginea proprietății, era un buștean perfect. În soarele ce apunea, strălucea argintiu. Dincolo de el, se întindea pînă la orizont oceanul auriu. Era exact locul pe care l-ar fi ales ea, deși probabil că i-ar fi trebuit o oră să se hotărască. Iar Anita îl alesese în cinci secunde.

Se uită la Anita.

– Ești pictoriță?

Anita rîse.

– Nu, dar am citit cartea aia, *Girl With a Pearl Earring*. Cea de care vorbește toată lumea.

– Stai aici. Mă întorc imediat. Elizabeth alergă în casă, condimentă un pui și îl băgă la cuptor împreună cu cîțiva cartofi și morcovi, depozită alimentele cumpărate și își luă ustensilele de pictat. Totul îi luă mai puțin de un sfert de oră.

Afară, instalează șevaletul și pregătește totul, apoi se uită în jur după Anita.

Mama ei vitregă stătea în picioare lîngă buștean în loc să șadă pe el. Era cu spatele la Elizabeth.

Cerul în amurg era magie pură. Nuanțe de roz, purpuriu, auriu și portocaliu se întindeau în straturi deasupra oceanului argintiu scînteietor.

Anita părea să se estompeze sub ochii lui Elizabeth, de parcă nuanțele de pe cer își trăgeau forța din ea. Devenea din ce în ce mai ștearsă, iar părul și rochia ei arătau aproape opalescente.

– Nu te mișca!

Elizabeth lăsa instinctul să pună stăpînire pe ea. Niciodată

nu se mișcase cu așa o viteză. Amestecînd culorile, mînuind pensula cu repeziciune, încercă cu disperare să prindă frumusețea stranie a scenei din fața ei.

Pictă cu furie, cu disperare, fără vorbe pînă cînd ultimele fărîme de lumină se prelinseră în linia apei de la marginea lumii și dispărură.

Era aproape întuneric cînd spuse:

– Asta e, Anita. Gata pentru seara asta. Trebuie să fii moartă de foame. Eu sînt. Să mergem în casă.

Anita se uită curioasă la șevalet.

– Pot să-l văd?

– Nu. Elizabeth își auzi nota aspră din glas și îi păru rău pe loc. Iartă-mă. Am vrut să spun nu încă. Te s-o cere?

Anita își flutură mîna în aer.

– Firește că nu, iubito.

Elizabeth duse pictura în casă, și o puse în cămară, la uscat.

– Mai e pînă o să fie gata cina, îi spuse ea Anitei. Du-te sus și fă o baie fierbinte.

– Mi-ai citit gîndurile, draga mea.

Elizabeth puse masa și făcu salata, apoi o strigă pe Anita. Cum nu primi nici un răspuns, se duse și o găsi pe mama ei vitregă stînd pe marginea patului, ținînd în mîini o pernă mică, cu dantelă pe margini. Stătea cu capul plecat.

– Anita?

Anita ridică privirea. Era palidă la față. În lumina slabă, pomeții ei formau scobituri în obraji. Avea lacrimi în ochi.

Elizabeth se așeză pe marginea patului.

– Te simți bine?

– Cred că da.

Elizabeth nu știa ce să spună. Anita își trecu mîna pe pernă.

– Tatăl tău a încercat întotdeauna să mă facă să mă apuc

de brodat, dar n-am fost în stare. E un lucru atît de feminin!

Elizabeth se uită la pernă. Era una din puținele amintiri pe care le avea de la mama sa. Deseori încercase să și-o închipuie pe mama ei stînd într-un balansoar și brodînd, dar nu reușise mai mult de imaginea alb-negru a unei femei tinere care se uita în aparatul de fotografiat.

– Mama ta a făcut perna asta, spuse Anita. Îmi dau seama după cusătura îngrijită. Atunci, în salonul de frumusețe, a brodat tot timpul cît a tuns-o Mabel.

– Am încercat să mi-o imaginez cîteodată.

Anita lăsă perna pe pat și se ridică. Punîndu-și mîinile subțiri pe umerii lui Elizabeth, o conduse la oglinda care atîna deasupra birouașului.

– Cînd am văzut-o prima dată pe mama ta, mi-am zis că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Ea și Edward arătau ca două vedete de film. Tu semeni cu ea extraordinar – ca două picături de apă.

Elizabeth căutase de multe ori, în copilărie, fotografiile ale mamei ei, dar găsise numai cîteva. Ani de zile căutase unde nu trebuia, și nimeni nu-i spusese. Ca s-o vadă pe mama ei, n-ar fi trebuit decît să se uite în oglindă.

– Mulțumesc, Anita, spuse ea cu glas tremurat.

– Cu plăcere, iubito.

Jack abia dacă dormi în noaptea aceea.

Mahmur și cu ochii împăienjeniți, se duse la baie și dădu drumul la duș.

Din nefericire, apa fierbinte nu-l spală de regrete. Iarăși se culcase cu Sally noaptea trecută.

Își dorea să creadă că asta nu avea să conteze; el și Birdie erau despărțiți, în definitiv. Dar știa el ce știa. Despărțirea asta nu era o autorizație de călcat strîmb. Despărțirea asta era un hiat, o perioadă de odihnă pe drumul unei căsnicii

lungi. Dacă el ar fi descoperit că Birdie îi era necredincioasă, l-ar fi omorât pe tipul ăla.

Ea îl iertase o dată, asta fusese demult, când ei erau alți oameni. Pe atunci, ea accepta de bună voie să se sacrifice pentru familie. Deși el o făcuse să sufere, ea fusese dispusă să creadă din nou în el. În ei.

Dar zilele alea erau de mult apuse. Noua Birdie era pentru el o femeie imprevizibilă.

Putea să afle de greșeala lui și să demareze acțiunea de divorț.

Sau putea să nu-i mai pese. Putea să se fi îndepărtat atât de mult de el încât fidelitatea nu mai conta.

Șterse de aburi oglinda din baie și se uită în ea. După o noapte de chef, ridurile de la ochi erau mai accentuate, iar pielea avea o nuanță gri, bolnăvicioasă. Îi fu ușor să se imagineze bătrîn, gîrbovit de vreme și alegeri proaste, umblînd cu pași mărunței, sprijinit în baston.

Întotdeauna crezuse că Birdie avea să fie lîngă el în anii aceia de amurg, continuînd să îl iubească și cînd nu mai avea nimic de oferit decît o mîină tremurătoare și inima lui. Niciodată nu-i trecuse prin minte că nu aveau să fie mereu împreună.

Acum, brusc, i se făcu frică. Dacă stricase totul?

Sună telefonul tocmai cînd voia să se bărbierească. Gol, se duse în dormitor să răspundă.

– Alo?

– Alo, tată. Jamie oftă dezgustător. Ți-am spus eu că el e încă acasă. A uitat de noi.

La dracu' Azi era ziua cînd trebuia să plece în Oregon.

– Tocmai ieșeam pe ușă.

Jalnic, Jack. Jalnic.

– Deseori, oamenii pleacă la aeroport *înainte* să aterizeze avionul, spuse Jamie.

– Așa aveam de gând.

– Avea de gând, spuse Jamie, vorbind evident cu sora ei. Cît îți ia să ajungi aici? Poate ar trebui să luăm o cameră și să așteptăm pînă îți convine ție să ne iei.

Se uită la ceas. Era opt patruzeci și cinci.

– O oră, maxim. Nu știu cum e traficul. Avionul nostru pleacă la...

– Unsprezece patruzeci și nouă.

– Corect. Ne întîlnim la intrare la zece.

Jamie oftă.

– Vom fi acolo, tată.

– Îmi pare rău, spuse el. Zău.

– Știm. Te așteptăm.

Jack închise, luă două aspirine și fugi să se îmbrace.

Și dacă Birdie își dădea seama că îi fusese necredincios doar uitîndu-se la el?

În zece minute era într-un taxi, îndreptîndu-se spre Kennedy. Asta îi dădea timp berechet să se gîndească la ce să spună în afară de *Îmi pare rău*.

Poate că Stephanie avea să se mulțumească cu atît și să spună zîmbind *E în regulă, tată*, dar nu și Jamie. Ea avea să îl fulgere din ochi și să-l ignore cît avea ea chef.

Îi simți încă o dată lipsa lui Birdie. Ea fusese întotdeauna liantul care ținuse familia unită. Ea îl călăuzise, cu blîndețe sau fără blîndețe, spre o relație ușoară cu fetele lui. Fără ea, era pe cont propriu, și nu știa cum să se descurce.

– Poți să renunți să mai fii tare, să știi, spuse Anita în timp ce luau prînzul în bucătărie. Pe masa alăturată erau cîteva cadouri.

– Ce vrei să spui?

– Un „La mulți ani“ de la mama ta vitregă și un mic cadou nu sînt mare lucru. Recunoaște, ți-e dor de familia ta. Azi te-ai uitat la telefon de cincizeci de ori.

– Mi-e bine. Și spuneai că ai să mă înveți diseară să joc cribbage. Abia aștept.

Anita trase cu ochiul la Elizabeth.

– Ce făceai în mod normal de ziua ta?

– Păi să vedem. De obicei îmi luam liber de la toate acțiunile de voluntariat și dormeam pînă tîrziu. Cînd mă trezeam, casa era goală. Jack și fetele îmi lăsau întotdeauna pe masă mesaje cu „La mulți ani“. O dată au legat baloane de spătarele scaunelor. Inima lui Elizabeth se strînse ușor. Uitase asta... În seara aceea Jack îmi pregătea mereu cina. Făcea un singur fel – ostropel de pui. Avea nevoie de două ore și de două pahare ca să-l facă, și nu puteai vorbi cu el în timp ce gătea. Înjura tot timpul. După cină, îmi făcea un masaj, după care făceam dragoste. Oh, și puteam să-mi sărut și să-mi îmbrățișez fetele cît voiam – nu aveau voie să protesteze.

– Sună minunat.

– A fost.

– Ești bună la asta, să știi.

– La ce?

– La negat. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că totul este nemaipomenit pentru tine.

– Eu am ales. Am vrut să fiu singură. Glasul lui Elizabeth se înmuie; sentimentele rănite se revărsau peste bariera pe care o ridicase. Dintr-o dată, se îneca în durere. Se îngropase în negare pentru că știa ce tare avea să doară o zi de naștere fără familia ei. Nimeni nu o sunase astăzi. Zîmbi forțat. Acum mă duc să pictez. Trebuie să mai termin patru lucrări înainte de festival.

Anita se ridică de la masă și își scoase șorțul.

– Te deranjează dacă vin cu tine? Aș putea să tricotez în timp ce pictezi.

– Sigur că poți să vii. Mă duc să mă schimb și să-mi iau ustensilele.

La etaj, se schimbă într-o pereche de blugi largi și o cămașă de denim. În sertar, găsi o curea veche de piele cu o cataramă mare de argint. O trecu prin găicile de la blugi, apoi coborî la parter.

Anita îi zîmbi.

– Arăți ca o cîntăreață country de la mine de acasă.

– Tata mi-a cumpărat cureaua asta în Opryland, mai ții minte? N-am putut s-o port ani de zile. Zîbind la această amintire, Elizabeth își adună ustensilele. După zece minute, ea și Anita coborau scările.

– Nu-mi vine să cred că zilnic cari atîta bagaj pe scările astea vechi și oribile. Mă tot gîndesc că am să-mi sucesc glezna și am să aterizez în nisip.

Elizabeth rîse. Se simțea iarăși bine. Fetele aveau să sune diseară. Mai mult ca sigur.

Anita ridică de jos punga de tricotat pe care o aruncase din capul scării. Întinzînd pătura pe nisip, se așeză și începu să tricoteze.

Elizabeth își instalează șevaletul, prinse hîrtia la locul ei și se uită în jur după o temă. Era ușor să găsești subiecte de pictat, dar greu să te decizi asupra unuia anume.

Ea se hotărî să aleagă oceanul. Era clar o zi de acuarele. Fără uleiuri sau vopsele acrilice. Dacă voia să termine patru picturi la timp pentru festival, lucrul cu uleiuri era exclus.

Bucuroasă de această decizie, se puse pe treabă.

Nu era atît de ușor pe cît ținea minte. Începu și se opri de trei ori, incapabilă să găsească acea consistență de care avea nevoie la acuarele. Totul era atît de afurisit de ud; culorile se tot amestecau una în alta.

– La naiba! Smulse de pe șevalet ultima încercare și o aruncă jos.

– Niciodată nu e ușor să începi ceva, spuse Anita, fără să ridice privirea. Cred că asta îi deosebește pe visători de cei care fac într-adevăr ceva.

Elizabeth oftă, dîndu-și seama abia acum că iarăși respira rău.

– Pe vremuri știam cum să fac asta.

– În liceu, eu vorbeam spaniola.

Elizabeth înțelese poanta. În viață, talentele veneau și plecau. Dacă voiai să regăsești unul, uneori trebuia să sapi adînc. Se duse pînă la apă și rămase acolo, uitîndu-se în larg. Lăsă culorile să o seducă, să i se dezvăluie singure, la timpul lor.

Nu era bine că încerca să-și impună voința pe hîrtie. Ce trebuia să facă acum era *să simtă*. Să fie ca un copil care se minunează de atîta frumusețe.

Offînd, se întoarse la șevalet. Prinse altă hîrtie și așteptă.

Aerul mării îi mîngîia obrazii, umplîndu-i nările de mirosurile varecului ce se usca și ale nisipului încins. Foșnetul constant al valurilor deveni muzică. Se legănă în ritmul ei. De data asta, cînd luă pensula și o înmuie în vopsea, simți vechea magie.

Următoarele cîteva ore lucră cu furie, pe nerăsuflăte. În cele din urmă, se dădu înapoi și se uită cu ochi critic la munca ei.

Într-o paletă de albastru deschis, trandafiriu și violet, prinsese linia povîrnită a coastei și curba sclipitoare a nisipului. Piscul îndepărtat al Dagger Rock abia se deslușea, o umbră întunecată în mijlocul unui cer cețos alb-albastru. Dar ceva nu era bine...

– Vai, Birdie, e frumos.

Elizabeth tresări puternic. Era atît de absorbită de pictura ei încît nu o auzise pe Anita venind lîngă ea.

– Se pare că n-am prins bine copacii.

– Ratezi unghiul. Vezi cum se apleacă spre spate? De parcă vîntul i-a împins o mie de ani și ei au cedat.

Au cedat.

În fața mării presiuni, renunțaseră să mai crească drepti. Cam cum făcuse Elizabeth în căsnicia ei. Înmuie pensula în vopsea și se întoarse la lucru.

Parcă trecuseră doar câteva minute când Anita spuse:

– Oh, Doamne, e trecut de două! Trebuie să ne întoarcem în casă. Repede! Își îndesă lucrul în sacoșă și porni spre scări.

Elizabeth se uită în urma ei. Anita urca scările pufăind.

Își strînse lucrurile, apucă pictura cu două degete, și porni după Anita. Era aproape în vârful scării când simți miros de fum.

– Anita? Simți că miroase a fum?

Și se mai auzeau și niște glasuri, de parcă un radio era dat la maxim.

Ajunsa în vârful scării, Elizabeth se opri și se uită în jur.

Pe ferestrele deschise ale casei ieșeau baloane care se legănau în briza ușoară. Ușa din față se deschise brusc. Marge, Anita și Meghann – *Meghann!* – năvăliră pe verandă, cîntînd „Mulți ani trăiască“.

Elizabeth fu cît pe ce să scape lucrurile. Nimeni nu-i mai pregătise o petrecere-surpriză.

Meghann alergă spre ea cu brațele întinse. O îmbrățișă cu căldură, șoptind:

– Doar nu credeai că am uitat, nu-i așa?

Apoi, toate trei erau acolo, rîzînd și vorbind deodată.

Elizabeth nu mai ținea minte de cînd nu se mai simțise atît de bine. Ea fusese cea care întotdeauna organiza petrecerile aniversare ale celorlalți, pregătea mîncarea și cumpăra cadouri. Chiar și de ziua ei întocmea liste detaliate de daruri și își făcea propriul tort.

O văzu pe Anita stînd lîngă un grătar roșu, nou.

Marge îi luă din mîină acuarela încă umedă.

– Oh, Birdie, e nemaipomenită! E pentru mine?

Complimentul o încălzi.

– Bineînțeles.

După ce Marge se îndepărtă, veni Meghann.

– Anita a plănuit toate astea, să știi. Ba chiar mi-a trimis un bilet de avion. Zîmbi. De parcă eu nu-mi puteam permite. Deveni serioasă. Nu m-aș fi așteptat din partea ei. Știi tu, după toate poveștile alea cu Anita - huna.

Elizabeth simți o strîngere de inimă. Ea inventase acea poreclă la ora de istorie din clasa a opta. În ultimele cîteva zile, porecla o obsedase, o făcuse să-i fie rușine.

– Anita nu e cine credeam eu că e, spuse Elizabeth. Mă întorc imediat.

Traversă curtea.

Anita își pusese o vestă tricotată, violet peste rochia de șifon. Își prinsese părul într-un conci gros, alb. Era aplecată, scoțînd stridiile dintr-o găleată și punîndu-le pe grătar. La apropierea lui Elizabeth, se îndepărtă.

– Surpriză!

– Asta e numai opera ta, spuse Elizabeth.

– O nimica toată. Anita zîmbi. Meghann și Marge sînt genul de prietene care lasă totul cînd e vorba de o petrecere. În plus, mereu am vrut să-ți organizez o petrecere-surpriză.

Elizabeth știa ce mult o făcuse să sufere pe mama ei vitregă de-a lungul anilor și totuși Anita îi organizase această petrecere. Era ceea ce și Elizabeth ar fi făcut pentru fetele sale.

– Mulțumesc, spuse ea, știind că nu era destul.

Anita îi dădu cu blîndețe părul de pe ochi.

– Cu plăcere, Birdie.

Elizabeth o luă de mîină.

– Vreau s-o luăm de la început.

Ochii Anitei se rotunjiră.

– Oh, vai...

Meghann veni lîngă ele. Într-o mîină ținea o carafă de plastic.

– Doamnelor, pot să vă tentez cu o margarita? Nu te teme, Anita, pot să te fac virgină.

Anita rîse cu lacrimi, apoi își șterse ochii.

– N-ai cum să mă faci iar virgină, iubito, dar o margarita beau în mod sigur.

După aceea, petrecerea se dezlănțui. Muzica bubuia în boxele instalate pe verandă de Marge.

Elizabeth și Meghann scoaseră în curte masa de bucătărie. În câteva minute o acoperiră cu mîncare – stridii la grătar, scoici înăbușite în unt, vin și condimente, somon stropit cu lămîie, un castron de salată de paste și o pîine de casă cu usturoi.

Elizabeth nu mai ținea minte de cînd nu se mai distrase așa. Dansau, vorbeau și rîdeau. Parcă avea iar douăzeci de ani.

Era la masă și aranja tacîmurile cînd auzi o mașină.

Jack coti în Stormwatch Lane.

– Drumul ăsta tot îngrozitor e. Își auzi încordarea din glas și își dori să fi fost mai relaxat. Nu era destul că se apropiiau de Birdie. *Nuuu*. Fetele aleseseră să-l trateze azi cu o tăcere aproape permanentă. În avion, Jamie abia dacă vorbise cu el.

Fetele vorbeau mult, de fapt, dar între ele. Remarcele lui plăpînde și evident banale cădeau într-o fîntînă pustie.

Erau supărate pe el că uitase să le aștepte la aeroport. Asta înțelegea. Ce îl deranja era senzația sîcîitoare că era mai mult de atît. Că ăsta era un lucru... normal, și el nu-și dăduse seama pînă acum de adevărul relației lor.

Ori de cîte ori familia fusese laolaltă – la masă, de sărbători, în vacanțe – Birdie fusese acolo, însăilînd într-un tot conversațiile lor disperate.

Hei, Jack, i-ai spus lui Jamie de...

Jamie, tata știe de...

Lui Jack îi păsase întotdeauna de imaginea generală a vieții fetelor lui. Voise să știe în ce credeau și ce voiau să fie cînd vor fi mari și ce fel de femei deveneau. Dar nu-l preocupaseră cu adevărat amănunțele vieții lor de zi cu zi. Țsta fusese teritoriul lui Elizabeth. Însă acele amănunte alimentau conversația.

Acum, fără Elizabeth, între el și fete se crease o distanță. Nu ținea minte destule lucruri despre viața lor obișnuită pentru a asigura o comunicare adevărată, și se temea să spună ceva nepotrivit care ar fi putut trăda acest lucru. Așa că se limita la subiecte sigure.

– Avem noroc. E o zi frumoasă.

– Absolut, spuse Jamie de pe bancheta din spate. Nu-mi vine să cred că nu plouă.

Priveliștea îi tăia răsufierea. În cei doi ani în care trăise aici, Jack nu văzuse decît ploaie și cer mohorît. Își dorise mereu să găsească un mod de a pleca de aici, însă acum descoperirea grandoarea și minunăția coastei.

Nu era de mirare că Elizabeth adora să trăiască aici. Locul era de o sălbăticie spectaculoasă. Cum de nu observase înainte această frumusețe?

Luă ultima curbă și încetini. În lungul aleii erau parcate cîteva mașini. Cînd coborî din mașină, auzi muzica. Era un cîntec disco vechi – poate Gloria Gaynor.

– Ar fi bine să ne luăm bagajele și să urcăm.

– Vorbești de parcă am fi la poalele muntelui Rainier, tată.

Era Jamie, firește. Abia dacă o băgă în seamă. Inima îi bătea ca o tobă, gata să-i sară din piept.

Ar fi trebuit s-o sune. S-o pregătească.

Fetele puteau să fie o surpriză, însă ar fi trebuit s-o avertizeze că venea și el.

Fetele fugiră înainte. Porni și el în urma lor, dar nu cu atîta viteză.

Cînd ajunseră în curte, le observară mai întîi pe femei. Stăteau în jurul mesei. El, însă, nici nu înregistră bine că Anita și Meghann erau aici, cînd Elizabeth se întoarse.

Fetele alergară spre ea, țipînd.

Jack nu putu să se miște. Știu dintr-o dată cum era să te întorci de la război și să vezi fața femeii care fusese prima ta dragoste. Durea ca dracu' să o privească, să fie aici, pe margine, uitîndu-se la o viață care fusese cîndva a lui. Gîndul la ce făcuse noaptea trecută cu Sally îl îmbolnăvea fizic.

Elizabeth era mai blondă, observă el, și mai slabă. Pe obraz avea o dungă de vopsea galbenă, și acest amănunt micuț îl duse cu gîndul la prima lor întîlnire.

– Vino încoace, tată! strigă Stephanie, făcîndu-i cu mîna.

Elizabeth ridică privirea și dădu cu ochii de el. Jack înaintă spre ea, apoi o îmbrățișă cu stîngăcie.

– La mulți ani, Birdie.

– Bună, Jack, spuse ea. Mă bucur să te văd.

Felul în care ea îi rosti numele avea o dulceață care îl tulbură. Cînd ea dădu să se retragă, lui îi fu greu să-i dea drumul din brațe.

Petrecerea se prelungi pînă noaptea. Cînd se înseră, Marge scoase o pungă de hîrtie plină cu artificii și coborîră cu toții pe plajă să le aprindă.

Elizabeth rămase deoparte, urmărindu-și fetele și prietenele la lumina multicoloră a focurilor de artificii.

Jack stătea retras; așa stătuse toată ziua. Oh, încercase să fie prietenos, dar păstrase distanța. Elizabeth tocmai dădea să meargă la el, cînd Stephanie veni lîngă ea.

– Aprinde și tu cîteva artificii. Doar e ziua ta.

Elizabeth rîse.

– Sinceră să fiu, n-am făcut asta niciodată, scumpo.

Stephanie o trase după ea, apoi se aplecă și cotrobăi prin pungă. Scoase o chestie mică, dungată, în formă de rachetă.

– Înfige-o în nisip și aprinde-o; apoi dă-te la o parte.

Elizabeth aprinse fitilul, apoi se dădu în spate atît de repede încît se împiedică de o bucată de lemn adusă de valuri și căzu. Artificiile zburară spre cer și explodară într-o ploaie de scînteii albe.

Era frumos, așa cum probabil erau toate lucrurile periculoase.

În cîteva minute, părăsiră plaja. Una cîte una, femeile se urcară în mașini și plecară, inclusiv Anita și Meghann, care se hotărîseră să-și petreacă noaptea la Inn Between în Echo Beach.

Elizabeth rămase în curtea întunecată doar cu familia ei.

– Sînt sfîrșită, spuse Stephanie. Sîntem pe ora Coastei de Est, nu uitați. O luă pe Elizabeth pe după umeri, și intrară toți patru în casă.

Ea le conduse pe fete în camera de oaspeți. Aceasta mirosea a Anita, a pudră de talc și săculețe cu levănțică.

Jamie se trînti pe pat. Stephanie se întinse lîngă ea.

– Petrecerea a însemnat enorm pentru mine, spuse Elizabeth. Mulțumesc.

– Ne-a fost dor de tine, spuse Jamie simplu, aruncîndu-și pantofii din picioare. Își scoase blugii și se urcă în pat.

Stephanie ieși. Cînd se întoarse, era îmbrăcată într-o cămașă de noapte din flanelă și avea fața roz și lucioasă. O sărută în trecere pe Elizabeth, apoi se sui în pat lîngă sora ei.

Elizabeth nu era încă pregătită să plece, să dea ochii cu Jack.

– Vreau să-mi povestești despre noul tău iubit, Jamie.

– Asta e, spuse Stephanie, chicotind. Dacă o să înceapă să turuie despre omul cu jazz-ul și „oh, ce ochi

nemaipomeniți“, am să adorm. Noapte bună, mamă. Se rostogoli pe o parte.

Elizabeth se așează pe podea și se rezemă de perete.

– Povestește-mi, spuse ea.

Jamie dădu la o parte plapuma, și se lăsă pe podea, lângă ea.

– De unde ai știut că tata era alesul?

Elizabeth își dădu capul pe spate și se uită în tavan, unde un ventilator, rareori folosit, aduna praful.

– Primul sărut a contribuit în mare măsură la încheierea tîrgului. Își aminti acum cum era să fii dus de val, să-ți pierzi controlul. Ar fi renunțat la tot, pe atunci, ca să fie cu el.

Și, în multe privințe, chiar renunțase.

– Cînd tatăl tău m-a sărutat prima dată, am plîns.

– De ce?

– Cred că asta faci cînd cazi și nu ai cum să aterizezi în siguranță. Iubirea e un teritoriu periculos.

Jamie puse o mînă pe umărul lui Elizabeth.

– Cred că m-am îndrăgostit de Michael. Asta mă sperie.

– Atunci, te maturizezi, puștoaico.

– Bănuiesc că mi-e teamă din cauza bunicului. Niciodată n-am știut că între viață și moarte e un pas atît de mic.

Elizabeth o cuprinse cu un braț și o trase mai aproape. Mult timp nu spuse nimic, mîngîind-o pe păr cum făcea cîndva.

– Bunicul tău n-ar fi vrut să-ți fie frică. Lui nu i-a fost niciodată.

– Asta îmi spun și eu tot timpul. Însă am un gol în suflet.

– Știu, iubito. O să-ți mai treacă. Crede-mă. O să-ți fie mereu dor de el, dar după un timp dorul nu o să mai fie o rană vie.

– El voia să particip la Olimpiadă. Asta mi-a spus de Crăciun. Iar eu nu pot să le înving nici măcar pe fetele de la UVa.

– Lui nu-i păsa de Olimpiadă. Nu-i păsa decît de tine. Voia să fii fericită. I s-ar fi frînt inima dacă s-ar fi gîndit că te lași de înot din cauza lui.

Jamie se uită la ea.

– Pot să-ți spun un secret?

– Sigur.

– De fapt, nu vreau să mă las de înot. Voiam doar atenția tatei. Nu că am primit-o.

– Acum e puțin aiurit. Ai răbdare cu el. E mare lucru să-ți împlinești un vis.

– Știu. Doar că aș vrea să fie mai simplu, cred.

– Viața nu e întotdeauna simplă, Jamie. Cui îi pasă dacă descoperi că n-ai să înoți niciodată cei trei sute de metri la fel de repede ca Hannah Tournilae? Important e să știi că ai încercat.

– Deci ai să fii mîndră de mine și dacă n-am să cîștig niciodată o întrecere?

– Acum vînezi complimente.

– Și dacă pic examenul?

– Ești pe cale să-l pici?

Jamie rînji.

– De fapt, nu. M-a ajutat Michael să evit pericolul. Am vrut doar să verific parametrii bunăvoinței tale cînd ești siropoasă.

– Ești o fată bună, Jamie. Acum, la culcare!

Jamie o sărută pe obraz, apoi se sui în pat și se cuibări lîngă sora ei.

– Noapte bună, mamă. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Elizabeth se ridică și stinse lumina, apoi coborî la parter. Jack făcuse focul. Era evident că nu se simțea deloc la largul lui.

Ea se așeză pe canapea, aproape dar nu lîngă el.

O vreme, nu vorbi nici unul. Apoi, ea spuse:

– Înainte nu conteneam să vă amintesc de ziua mea.

– Știm. El rîse și păru să se destindă, de parcă se temuse de ce avea să spună ea.

– Mereu credeam că o să uitați, și îmi era groază de cum aveam să mă simt dacă se întîmpla asta. De ce făceam asta, Jack? De ce credeam că eram atît de neimportantă?

El se întoarse cu fața la ea. În ochii lui era o tristețe pe care ea nu o văzuse de prea multe ori.

– Pentru că aș fi uitat. Nu în fiecare an, nici măcar în majoritatea anilor, dar la un moment dat s-ar fi întîmplat. Nu pentru că nu-mi păsa, ci pentru că n-a trebuit niciodată să mă gîndesc la mine. Ai făcut-o mereu tu. Tu erai coloana mea vertebrală; mă țineai în picioare. Oftă. Iar eu te-am considerat ca pe ceva de la sine înțeles.

Elizabeth știa că acum cîteva luni el n-ar fi gîndit asta, darămite s-o spună.

– Cred că în ultimul timp amîndoi am învățat cîte ceva despre noi înșine.

– Nu sînt tatăl care credeam că sînt. Păru mirat de această recunoaștere, de parcă nu intenționase să-i dea glas. Fără tine, eu și fetele nu avem despre ce să vorbim. Ele mă consideră un tîmpit.

Asta era o latură nouă la Jack, vulnerabilă. Ea îl schimba, oarecum, modificînd balanța puterii dintre ei. Acum parcă erau doi prieteni care vorbeau despre copiii lor.

– Au nouăsprezece și douăzeci de ani, Jack; ele cred că toți cei care își amintesc de Kennedy ar trebui să fie la azil. Pe vremuri așa o tratam și eu pe Anita.

– Jamie își dă ochii peste cap și în fața ta?

– Firește. De obicei înainte să spună: „Hei, mamă, vrei să cobori cu picioarele pe pămînt?“. Iar Stephanie îmi aruncă privirea aia de căprioară rănită și stă mută pînă iese ca ea.

– Tu cum rezolvi asta?

– Într-o zi bună, le ignor. Într-o zi proastă, mă simt jignită. Din fericire, există mai multe zile bune decît proaste. Îi văzu încruntătura și întrebă: Ce e, Jack?

Trecură mai multe minute înainte ca el să răspundă.

– Va trebui să le spunem, nu-i așa?

Ei îi veni să-l mîngîie, dar ceva o reținu. Frica, poate. Dacă îl atingea acum, cînd își simțea inima mărită și sensibilă, s-ar fi putut ca povestea să reînceapă, iar ea nu era pregătită pentru asta. Călătoria ei nu se sfîrșise încă.

– Da.

– Or să dea vina pe mine, să știi.

– Am să le spun că a fost alegerea mea.

– Nu va conta.

– Au crescut, Jack. Vor înțelege. Și n-o să pomenim de divorț, ci doar de despărțire.

El zîmbi amar.

– Putem să le spunem orice vrem, dar nu sînt proaste. Am să le pierd.

Brusc, și ei i se făcu frică.

– Poate n-ar trebui să le spunem. Poate n-or să observe că s-a schimbat ceva între noi.

El îi zîmbi cu tristețe.

– Birdie, visătoarea mea.

Ea nu știa prea bine de ce, dar felul în care el spuse asta o făcu să-i vină a plînge.

– Noi n-am luat o decizie cu privire la viitor, Jack. Ne-am luat doar o pauză. Atîta tot. Încă mai avem o șansă.

El o mîngîie pe față cu blîndețe.

– Vreau să cred asta, Birdie.

– Și eu.

25

Era pe la sfârșitul după-amiezei de sîmbătă cînd izbucni scandalul.

Jamie stătea turcește pe podea, lîngă șemineu. Bărbia ei mică și ascuțită împungea aerul cu expresia de bulldog care, știa Jack, însemna bucluc.

– În regulă, tipilor, dați-i drumul.

Stephanie, în balansoarul din colțul camerei, păli vizibil.

– Vrei să întreb altfel? spuse Jamie cu glasul ridicat. Eu și Steph nu sîntem cretine. Știm că între voi se petrece ceva.

– Pe mine să nu mă bagi în treaba asta, spuse Stephanie.

Elizabeth, care stătea pe canapea, își vîrî picioarele sub ea. Nu răspunse.

Evident, lăsa totul în seama lui Jack. Țsta fusese întotdeauna șablonul lor. Elizabeth hotăra ce puteau și ce nu puteau fetele să facă, iar Jack era tipul rău care aplica legea.

– Deci? întrebă Jamie din nou.

Fetele se uitară la Jack. Ele știau să toate veștile proaste veneau de la tata.

El își privi fetele iubite. Expresia încordată, gata de luptă a fetei lui Jamie era alterată de ochii deja triști. Iar Stephanie nu-și ridica privirea de la mîinile adunate în poală.

Gîndul de a le spune, de a rosti cu glas tare cuvintele otrăvitoare îl făcea să-i fie rău de la stomac. Ele aveau să își amintească întotdeauna că glasul lui fusese cel care le destrămasese familia.

Nu putea s-o facă.

Era atît de înghețat de spaimă încît nici nu observă cînd Elizabeth se ridică și, înconjurînd canapeaua, veni în spatele lui.

– Știu că voi, fetelor, simțiți că ceva nu e normal în relația dintre mine și tatăl vostru, spuse ea. Glasul ei era surprinzător de calm.

Lui nu-i venea să creadă că ea avea s-o facă. *Birdie*. Femeia care fugea de conflicte și nu putea să ia o decizie nici să-și salveze viața... femeia care s-ar fi așezat în fața trenului pentru a salva viața fetelor ei.

– Asta e un eufemism, spuse cu încăpăținare Jamie. Știm că tata a dormit azi-noapte pe canapea.

– Oamenii care se iubesc se mai ceartă, Jamie, spuse Stephanie, ridicînd privirea. Asta e tot, nu-i așa?

Mîna lui Elizabeth se strînse pe umărul lui Jack. Lui îi trecu prin cap să-și pună mîna pe a ei, dar era paralizat de ceea ce se petrecea. Abia putea să respire.

– E puțin mai mult decît o ceartă, spuse Elizabeth. Adevărul e că tatăl vostru și cu mine ne-am despărțit.

Stephanie rămase cu gura căscată. Culoarea îi dispăru din obraji.

– Oh, Doamne!

– Știam că e greu de auzit asta, spuse repede Elizabeth. Și va trebui să lucrăm împreună pentru a depăși situația, dar vom reuși. Întotdeauna vom fi o familie, indiferent ce se va întîmpla.

– Oh, asta-i nemaipomenit! Vom fi *întotdeauna* o familie. Ce tîmpenie! Jamie sări în picioare. Respira greu, și Jack vedea că era aproape să plîngă. Este exact ca atunci cînd un tip îți cere să fiți doar prieteni. Asta înseamnă că el are deja altă iubită.

Strînsoarea lui Elizabeth deveni dureroasă.

– Iubito, lasă-ne să explicăm.

– Nici vorbă. Îmi ajunge ce am auzit.

-- Ascultă-ne, te rog. Tatăl vostru și cu mine eram foarte tineri cînd ne-am căsătorit, spuse Elizabeth.

Stephanie ridică repede capul.

– Țsta e motivul vostru? Că v-ați căsătorit prea tineri? Eu credeam... vreau să spun că voi întotdeauna... Oh, la dracu'! Izbucni în lacrimi.

Asta îi sfișie inima lui Jack. Nimic nu-l duruse atât de tare. Nimic. Niciodată.

– Iubito... Nu știa ce să spună. Se uită neajutorat la Birdie. Ea se uită la el; gura ei tremura. Și atunci fața ei frumoasă se schimonosi.

Jack nu gîndi. Se aplecă într-o parte și o trase în brațele lui.

– Vom depăși asta, șopti el pe obrazul ei ud.

Niciodată nu o iubise mai mult ca acum. Ea fusese mai tare decît el în treaba asta, și acum el simțea prețul acelei țării. Se sfișia ca o cîrpă veche în brațele lui.

El se uită la fiicele lui și știu că niciodată nu avea să uite acest moment.

Țsta era prețul pentru fiecare alegere proastă pe care o făcuse. Și dintre toate alegerile proaste, nici una nu era mai rea decît că n-o iubise pe Birdie destul ca să lupte pentru căsnicia lor.

– E greu pentru noi toți, spuse el. Cuvintele ieșeau cu hopuri; era ca un orb care își croia drum pe pipăite printr-un coridor întortocheat. Dar noi vă iubim. Se uită la Birdie, și își dădu toată silința să nu plîngă. Și ne iubim. Deocamdată, asta e tot ce știm. Voi fie ne ajutați să trecem prin asta, fie ne întoarceți spatele. Sînteți mari acum. Nu vă mai putem controla. Glasul aproape i se frînse. Însă acum avem nevoie de voi. Poate mai mult ca niciodată. Trebuie să fim o familie.

Asta lăsă fără vînt pînzele lui Jamie. Supărarea se scurse din ea; căzu mototol în genunchi, șoptind ceva ce Jack nu auzi.

Elizabeth se lăsă pe podea lîngă ea.

– Fetele mele, șopti ea.

Jamie și Stephanie se repeziră la ea. Se agățară una de alta, plângînd.

Jack se uita cu jind la ele. Îi venea să li se alătore, să facă parte și el din acel cerc interior, dar nu se putea mișca. Ele fuseseră întotdeauna un trio în primul rînd, și abia apoi o familie.

Jamie fu prima care ridică privirea spre el. Jamie, prințesa lui războinică, a cărei față era acum răvășită de durere.

– Tati, atît spuse ea, întinzînd mîna.

Nu-i mai spusese așa de ani de zile.

Elizabeth întinse mîna prin spatele ei, căutînd mîna lui Jack. Cînd o găsi, o strînse tare.

El se lăsă în genunchi și le luă pe toate în brațe.

Elizabeth se simțea de parcă tocmai făcuse două ture cu tiribomba. Stătea în leagănul de pe verandă, alunecînd înainte și înapoi. Luna plină arginta valurile oceanului.

Ultimele patru ore fuseseră cele mai rele din viața ei.

Stătuseră toți împreună, plîngînd și rîzînd, alternativ. Jamie oscilase între furie și disperare; Stephanie tăcuse cu încăpăținare, refuzînd să accepte că părinții ei ar putea să nu mai fie împreună.

Acum, în sfîrșit, fetele se duseseră la culcare.

Auzi ușa de plasă deschizîndu-se și închizîndu-se.

Jack ieși pe terasă. Cu un oftat, se trînti în leagăn, lîngă ea. Lanțurile gemură sub greutatea lui.

Elizabeth se înfășură mai bine în pătura de lînă.

– Trebuia să le fi mințit.

– Nu știu cum ai avut curajul să le spui, răspunse el. Cînd au început să plîngă... la dracu', a fost îngrozitor.

– E vina mea, spuse ea. Eu am refuzat să merg la New York. Eu am scris scrisoarea aia. Eu trebuia să fiu cea care să le spună.

– Amîndoi știm care e situația, Birdie. E un lucru pe care l-am făcut împreună.

Acele cîteva cuvinte însemnau foarte mult pentru ea. El lua pe umeri o parte din vinovăția ei.

– Tot te mai iubesc, spuse ea, dîndu-și seama dintr-o dată că era adevărat. Că fusese întotdeauna adevărat. Se întoarse spre el. Pînă în seara asta, uitasem.

El o privi drept.

– Ani de zile te-am întrebat ce nu merge. Nu mi-ai răspuns niciodată cu adevărat, nu-i așa?

– Tu nu știi cum e să dispari, Jack. Cum ai putea să știi? Tu ai fost mereu foarte încrezător, foarte sigur pe tine.

– Glumești, Birdie? Am trecut de la vedeta supremă din NFL la nimeni. Nimeni.

– Asta e altceva. Eu vorbesc despre cine ești tu în interior. Nu despre slujba ta.

– N-ai înțeles niciodată. Pentru un bărbat, ce faci aia ești. Cînd am pierdut fotbalul, m-am pierdut pe mine.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Cum aș fi putut? Îmi era rușine, și știam cum fusese pentru tine să fii nevastă de jucător.

El avea dreptate. Ea ajunsese să urască fotbalul; cu cît îi mergea lui mai bine în sport, cu atît se îndepărta de familie.

Așa că nu-i fusese alături cînd avusese nevoie de ea.

– Îmi pare fău, Jack.

– Să nu spui așa ceva. Am irosit prea mulți ani cu asta.

– Nu i-am irosit, spuse ea încetișor. Ne-am sprijinit unul pe altul timp de douăzeci și patru de ani. Am clădit o casă și un cămin care a fost un loc sigur și fericit. Am făcut două fete frumoase și iubitoare. Reuși să schițeze un zîmbet. Nu e prea rău pentru doi puști care au fugit să se căsătorească în ultimul semestru de colegiu. Au existat foarte mulți ani cînd credeam că avem totul.

El se ridică și îi întinse mîna. Ea i-o luă și o strînse atît de tare încît îi trosniră oasele.

– Ești ceva aparte, știi asta, Birdie?

Nu i-o mai spusese niciodată. Complimentul însemna enorm pentru ea.

– Și tu.

– Noapte bună, Birdie.

– Noapte bună.

Ea se duse la culcare singură.

Jack intră în parcare subterană a aeroportului. Cînd opri motorul mașinii închiriate, tăcerea îl asurzi.

Jamie și Stephanie stăteau pe bancheta din spate, ghemuite una în cealaltă.

El se uită în oglinda retrovizoare.

– Ar fi bine să ne punem în mișcare. Nu vrei să pierdeți avionul.

– Asta sigur, spuse Jamie deschizînd portiera. Vrem să ieșim dracului din statul ăsta.

Stephanie îi aruncă lui Jack o privire compătimitoare, apoi coborî din mașină după sora ei. Nu-l așteptară pe Jack. Porniră spre terminal, mergînd atît de repede de parcă fugeau de la locul unei crime.

Cu un oftat, Jack le urmă.

La poartă, fură nevoite să se oprească. Jamie se întoarse în sfîrșit către el. O secundă, privirile li se întîlniră și armura ei slăbi. Jack văzu în ochii ei albaștri o durere atît de adîncă încît se clătină. Fata suferea al naibii de mult...

Iar el și Birdie provocaseră asta. Simți în inimă o durere, un amestec de vinovăție, rușine și regret. Mai ales regret.

– Jamie, spuse el, apropiindu-se de ea cu brațele întinse.

– Să nu mă atingi acum, spuse ea tare, îndepărtîndu-se de el.

El cunoscuse atunci adevărul unei inimi zdrobite; nu era o metaforă. Durea mai mult decît putea să doară vreodată un genunchi distrus.

– Îmi pare rău, Jamie. Ne pare rău.

Fața lui Jamie se încreți. Păru nesigură pe picioare.

– Fie și-un lup mîncat de oaie. Se întoarce și se îndepărtă cu pași apăsați. Nu se uită înapoi nici cînd ajunse la ușa culoarului.

– O știi pe Jamie, spuse Stephanie. Cînd se sperie devine țîfnoasă.

Lui Jack îi veni să spună *Și eu sînt speriat*, dar nu știa să fie chiar atît de sincer cu fetele lui. Sarcina lui era să fie tăria familiei.

– Cred că toți sîntem speriați.

Stephanie își dădea toată silința să nu plîngă. Pentru un tată era cumplit să vadă așa ceva.

– E ca și cum ai descoperi într-o zi că ești schizofrenic. Tot în ce ai crezut devine suspect. Nu știu să trăiesc într-o lume în care familia noastră e sfărîmată.

– Continuă să crezi în noi toți, Steph. Într-o zi ai să înțelegi. Mama și cu mine sîntem împreună de cînd eram de vîrsta ta. Asta înseamnă foarte mult. Lucrurile... se acumulează. Dar noi nici măcar nu vorbim de divorț.

Stephanie se uită la el cu speranță.

– Noi am crezut că mințiți în privința asta.

– Nu. Ne-am luat doar o mică pauză; asta-i tot deocamdată.

– Oh.

În fundal, o voce anunță la difuzor îmbarcarea pentru zborul 967.

Jack se uită în direcția lui Jamie. Era cu spatele la el. Stephanie îi urmări privirea.

– E cu adevărat supărată pe tine și pe mama. Ai văzut-o

acasă? N-a vrut s-o lase pe mama să vină cu noi la aeroport. Niciodată n-am văzut-o atît de furioasă.

– Mă întreb cît o să evite să vorbească cu noi.

– Jamie? Cît e pînă se topește calota polară?

– Ai grijă de ea. Și de tine. Te iubesc, Stephanie.

– Să fii sincer cu noi, tată, bine? Dacă e vremea să încetăm a mai spera, spune-ne.

– Promit. Văzu după fața ei că spusese ce nu trebuia. Bineînțeles. În trecut, promisiunile lui nu însemnaseră mare lucru. Era încă o schimbare pe care trebuia s-o facă pe viitor.

– Pa, tată. Stephanie își puse pe umăr geanta de voiaj și se grăbi spre Jamie. Urcară amîndouă în avion, fără să privească înapoi.

Jack se duse la fereastră și se uită afară. Avionul decola. Încet, Jack se îndreptă spre poarta lui.

Vremea frumoasă de primăvară ținu pînă la sfîrșitul lui martie. Apoi, ploile se întoarseră ca o răzbunare. Elizabeth se ducea zilnic la cutia poștală, cu pelerină de ploaie, cizme pînă la genunchi și speranțe mari. De cele mai multe ori se întorcea cu mîna goală. Stephanie îi scrisese de două ori în ultimele săptămîni. Scrisori scurte, care conțineau întrebări arzătoare, fără răspuns.

Cine pe cine mu mai iubește?

Ne-ați mințit atîția ani?

Vreți să divorțați?

Întrebările căutau siguranță în vremuri nesigure. Elizabeth știa că răspunsurile ei erau prea vagi pentru a fi de mare ajutor. Cum putea fi altfel? Unele subiecte erau învăluite în ceață de prea mulți ani.

Jamie nu-i scrisese deloc. Nici nu răspunsese la mesajele pe care i le lăsase Elizabeth pe robot.

Elizabeth fusese mereu foarte apropiată de fete. Această

distanță nouă – și supărarea și durerea lor – era aproape insuportabilă. Vechea Birdie s-ar fi năruit sub propria greutate, dar versiunea sa mai nouă, mai puternică știa ce știa. Uneori o femeie trebuie să lupte pentru nevoile ei, chiar și împotriva propriilor copii. Și totuși, tăcerea o rodea, nu putea să mai doarmă.

– Ar fi fost mai bine să le mint... sau să mă întorc la Jack, îi spuse Elizabeth Anitei, poate pentru a suta oară de la petrecerea aniversară. Puteam să mă mut la New York și să-mi reiau vechea viață. Toată lumea ar fi fost fericită. Se îndepărtă cu un pas de șevalet, se încruntă, apoi adăugă o tușă de purpuriu apusului de soare. Era pictura pe care o începuse în seara în care venise Anita. Terminase patru din lucrările pentru Stormy Weather Arts Festival, dar ploile o forțară să se retragă în casă. Așa că își întoarse atenția la portret.

Anita stătea la masa din bucătărie și tricota.

– Nu cred că toată lumea ar fi fost fericită, spuse ea.

– Atunci, toți *ceilalți*, spuse Elizabeth, admirându-și iar opera. Era încântătoare. Poate cea mai bună lucrare pe care o făcuse vreodată. În regulă. Asta e. Am terminat.

– Pot s-o văd și eu, în sfârșit?

Elizabeth se simți brusc emoționată. Una era să fii mulțumit de arta ta, și altceva să o arăți. Se dădu la o parte și își lăsă mama vitregă să stea în fața șevaletului.

Anita rămase acolo o veșnicie, fără o vorbă.

– Nu-ți place. Știu că culorile apusului sînt puțin prea vii; am vrut să-ți accentuez dulceața exagerînd lumea din jurul tău. Uite, cerul parcă își trage culoarea din tine, lăsîndu-te puțin mai palidă.

Elizabeth își studie opera în căutare de defecte. În ea, Anita arăta fragilă și eterică, și totuși cumva puternică, precum o regină bătrînă de la curtea regelui Arthur. Ochii ei

cenușii aveau o urmă vagă de tristețe, deși aluzia unui zîmbet îi arcuia buzele.

– Poate crezi că ți-am făcut prea multe riduri. M-am gîndit...

Anita îi atinse brațul, tot fără un cuvînt.

– Spune ceva. Te rog.

– Niciodată n-am fost așa frumoasă, spuse Anita cu glas răgușit.

– Ba da, ești.

– Doamne, tare aș vrea să fi văzut tatăl tău tabloul ăsta. L-ar fi pus pe perete, și ar fi avut grijă să-l vadă toată lumea. „Intrați să vedeți ce a făcut fetița mea“, le-ar fi spus el musafirilor. Anita se întoarse, în sfîrșit, spre ea. Presupun că acum eu am să spun asta.

În prima joi din aprilie, Elizabeth se duse la colegiul din Echo Beach. Găsi un loc aproape de intrare și parcă. Lumina unui felinar de stradă din apropiere se revărsa în mașină, îmbrăcînd totul într-o strălucire bizară, alb-albastră.

De pe locul din dreapta, Anita îi aruncă o privire nervoasă.

– Nu știu dacă e bine să merg la întrunirea asta, Birdie, spuse ea, frîngîndu-și mîinile. Niciodată nu mi-am expus problemele în public.

– O să te ajute, Anita. Sincer. Înainte le numeam pe femeile astea femei fără pasiuni, dar nu sînt. Sînt exact ca noi.

Anita nu păru convinsă.

– În regulă.

Coborîră din mașină și intrară pe ușile duble, din metal portocaliu. În fața lor se întindea un culoar larg, punctat ici și colo cu uși albastre.

Anita se opri.

Elizabeth o luă de mîină și o strînse ușor.

– Vino.

În fața ușii închise, se uită o dată la Anita.

– Ești pregătită?

– Arăt eu pregătită? Nu, nu sînt, dar am de ales? Își umflă pieptul amplu și ridică bărbia.

Elizabeth deschise ușa și intră, trăgînd-o pe Anita după ea.

Primul lucru pe care îl observă fură baloanele. Baloane frumoase, umplute cu heliu, atîrnau în aer, legate de scaune. Cîteva mai rebele se eliberaseră și stăteau lipite de tavan.

– A venit! strigă cineva și, deodată, femeile din cameră se adunară grămadă și începură să bată din palme.

Elizabeth se uită la Anita.

– Cred că le place cînd aduci un nou membru.

Sarah Taylor se desprinse din grup, zîbind larg. Într-o rochie de un galben aprins, semăna cu o rază de soare pe fundalul cenușiu al pereților.

– Ai încercat să păstrezi secret, Elizabeth. Urît din partea ta. Elizabeth habar n-avea despre ce vorbea ea.

Joey veni în față.

– Am văzut în ziar. Nu mi-a venit să cred. Nouă nu ne-ai spus.

Mina fu următoarea.

– Joey m-a sunat imediat. M-am dus și am cumpărat un ziar, și am văzut și eu. Am sunat-o de îndată pe Sarah.

Fran zîmbi.

– Cînd am văzut... Fața i se schimonosi, de parcă era gata să plîngă... M-am dus direct și m-am înscris în corul ăla. Primul meu concert e duminica viitoare.

Singura care nu spuse nimic fu Kim. Ea stătea în fundul clasei, lîngă automatul de cafea, îmbrăcată ca de obicei în negru, jucîndu-se cu un pachet de țigări.

– Ce tot vorbiți voi acolo? întrebă Elizabeth.

– Expoziția de artă, spuse Joey.

În cameră se lăsă tăcerea.

Obrajii lui Elizabeth se încinseră.

– Oh. Asta.

Anita o strînse de mână, îmbărbătînd-o.

– Sîntem foarte mîndre de tine, spuse Mina. Îți trebuie mare curaj să semnezi pentru asta.

– Mușchi de oțel, aprobă Fran.

Joey îi zîmbi.

– Mi-ai dat speranță, Elizabeth. M-am înscris la un curs de igienă dentară. M-am gîndit că dacă tu poți s-o faci, pot și eu.

– Dar eu sînt speriată de moarte, spuse Elizabeth.

– Nu înțelegi? spuse Fran. De asta sîntem atît de mîndre de tine.

Elizabeth își simți dintr-o dată emoțiile mult prea mari pentru corpul ei.

– Ei bine... vă mulțumesc.

– Cine e prietena ta? întrebă Sarah.

Elizabeth se întoarse spre Anita.

– Ea e mama mea vitregă, Anita.

– Bine ai venit în grupul nostru, Anita, spuse Sarah.

– Mi-am pierdut de curînd bărbatul, spuse dintr-o suflare Anita, de parcă voia să scape cît mai repede de „rîndul“ ei. Rîse nervos. De fapt, nu l-am pierdut. A... murit.

Mina păși în față și o luă de braț.

– Vino să stai lîngă mine. Am să-ți povestesc despre Bill al meu și despre cum învăț să-mi găsesc o viață a mea.

Elizabeth mai vorbi un timp cu femeile, apoi se duse în fundul clasei la masa cu mîncare. Kim stătea în picioare lîngă automatul de cafea.

– Bună, spuse Elizabeth.

Kim se uită la ea cu ochii ei înguști, puternic machiați.

– Cum va fi să dai greș?

Era întrebarea pe care Elizabeth o rumegase la fiecare masă. De săptămîni întregi își făcea griji în privința asta, punîndu-și la îndoială alegerea și talentul.

– Mă aștept să dau greș.

– Și o faci oricum?

Elizabeth ridică din umeri.

– Ani la rînd am dat greș prin omisiune. Nu cred că poate exista ceva mai rău.

Kim își agăță pe umăr poșeta.

– Știu și eu, Elizabeth... De fiecare dată cînd cred că viața nu poate deveni mai rea, soțul meu îmi trimite un nou set de acte. Dar baftă. Cred că cuiva trebuie să i se întîmple și lucruri bune.

Elizabeth încă mai încerca să găsească un răspuns, cînd Kim trecu pe lîngă ea și părăsi clasa.

PRIMĂVARA

*Atracția a ceea ce este îndepărtat și greu este înșelătoare.
Prilejul cel mare este unde ești tu.*

– JOHN BURROUGHS

26

Elizabeth era o epavă.

Noaptea trecută nu dormise mai mult de două ore. Se sucise, se răsucise și transpirase. Ba și plînsese, deși nu știa dacă de frică sau de frustrare. Ceea ce însă știa era că Stormy Weather Arts Festival se deschidea oficial în mai puțin de o oră, iar ea – proasta – fusese de acord să arate lumii picturile ei.

– Am fost beată? bombăni ea în timp ce se schimba pentru a treia oară.

Nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace.

Se lăsă pe podeaua rece de lemn, în fața canapelei. Nu mai ținea minte de cînd nu-i mai fusese atît de frică. Azi avea să eșueze în mod lamentabil. Și pe urmă? Se luptase din greu pentru viața asta nouă a ei. Ieșise din căsnicie și își făurise propriul drum. Pusese mîna pe vechile ei pensule și făcuse ceea ce era de neconceput: visase.

– Vino-ți în fire, Birdie.

Se duse în dormitor și se schimbă într-o rochie tricotată neagră, lungă pînă la glezne, punîndu-și o curea de piele cu

model îndrăzneț. Își lăsă părul pe umeri (în caz că trebuia să se ascundă după el) și se uită în oglindă.

Fața ei era de mărimea unei mingi de volei.

Își înăbuși dorința de a geme tare și se concentrează asupra unui singur lucru. Mai întâi fondul de ten. Își puse mai mult decît de obicei, apoi adăugă fardul de obraz și rimel. Cînd termină, semăna iar a om.

Telefonul sună la opt patruzeci și cinci.

– Alo?

– Mă temeam că n-ai să răspunzi, spuse Meg. Ești bine?

– Aș prefera să-mi smulg unghiile de la picioare decît să mă duc azi la galerie. Nu îmi vine să cred că am acceptat să fac asta.

– Doamne, tare aș vrea să fi putut să fiu și eu acolo. Îmi pare foarte rău.

– De fapt, mă bucur că ai treabă. Am să te sun cînd se termină.

– Birdie?

– Da?

– Ești eroul meu. Să nu uiți asta. Sînt foarte mîndră de tine. Ziua de azi o să-ți schimbe viața.

Din păcate, în clipa de față, nu era ușor de crezut.

– Mulțumesc, Meg.

Mai vorbiră cîteva clipe, apoi Elizabeth spuse la revedere și închise. Căută prin sertare un colier potrivit. În cele din urmă găsi ce voia: un trifoi cu patru foi din turcoaz pe care i-l cumpăraseră Jack cînd primise slujba din Albuquerque. *Ăsta înseamnă noroc, iubito*, spusese el.

După ce și-l puse, aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi coborî la parter.

Anita era deja lîngă ușa din față. Purta un costum-pantaloni drăguț, violet. Părul ei alb ca zăpada era prins la ceafă într-un coc voluminos.

– Cum te simți? întrebă ea.

– Ca dracu'. Poate n-ar trebui să merg. Arta ar trebui să se vîndă singură, nu-i așa? Nimic nu e mai jalnic ca o femeie între două vârste care plînge în public. Oh, Doamne, dacă vomit?

Anita se apropie de ea și o apucă de umeri.

– Respiră.

Elizabeth făcu ce i se spuse.

– Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

Elizabeth se destinse puțin.

– Mulțumesc, spuse ea, tot tremurat.

Anita băgă mîna în buzunar, apoi îi arătă. În palmă avea o mică piatră cenușie, lucioasă ca oglinda, cu st. ații ruginii, negre și verzi.

– Asta e piatra care alungă grijile, a tatălui tău. O purta mereu în buzunar. Spunea în glumă că atunci cînd te-ai născut tu avea mărimea unei bile de popice, și el a tocit-o pînă a ajuns o pietricică.

Elizabeth nu și-l putea imagina pe tatăl ei temîndu-se de ceva, darămite să care în buzunar o piatră de alungat grijile.

– Tuturor ne e frică, spuse Anita. Tot ce contează e să mergi mai departe.

Elizabeth luă piatra. Atingerea ei o calmă.

– Mulțumesc, spuse ea, îmbrățișîndu-și mama vitregă.

– Ar fi bine s-o luăm din loc, să nu întîrziem.

Tot drumul Elizabeth se concentrează asupra respirației.

Echo Beach era gătit de sărbătoare. Pretutindeni erau benere și baloane. Vremea era surprinzător de frumoasă; nori cenușii și adieri reci, dar fără ploaie. Pe strada principală îngustă, se plimbau turiști în canadiene matlasate și cizme pînă la genunchi. Plaja era înșesată de oameni care înălțau zmeie, cîini care alergau și copii construind castele de nisip.

Elizabeth stătea pe trotuarul de peste drum de Eclectica.

Un afiș alb umplea vitrina. Pe el scria: EXPOZIȚIA PICTORIȚEI LOCALE ELIZABETH SHORE.

– Cred că o să mi se facă rău.

– Ba n-o să ți se facă, spuse Anita. Ești fata lui Edward Rhodes. Nici vorbă să vomți în public. Să mergem.

– Elizabeth! Marge stătea lângă galerie, fluturându-și brațele. Purta o rochie cu talie joasă, de culoarea stafidelor, și sandale. Avea părul împletit în două cozi groase. Grăbește-te! strigă ea, apoi dispăru înăuntru.

Elizabeth traversă strada. În fața galeriei, se opri. Picioarele ei refuzau să înainteze.

– Baftă, scumpo, spuse Anita și o împinse în galerie.

Înăuntru aștepta Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. La intrarea ei, izbucniră în aplauze.

Elizabeth se opri.

– Bună, fetelor, spuse ea, detestându-și tremurul din glas. Drăguț din partea voastră că ați venit.

Mina chicoti.

– Ești noua noastră eroină. O să te punem pe antetul grupului.

Joey zîmbi.

– Eu aș fi cumpărat o pictură de-a ta, dar bacșișurile mele nu sînt atît de mari. Cred că, în schimb, am să te pun să-mi dai un autograf pe un șervețel.

Apoi toate începură să vorbească deodată.

– Lucrările tale sînt incredibile!

– Uimitor! Cînd ai început să pictezi?

– Sînt grozave! Unde ai învățat să faci asta?

Elizabeth nu apuca să răspundă la nici o întrebare, însă nu conta. Entuziasmul lor era exact balsamul de care avea nevoie ca să-și calmeze nervii greu încercați. Pentru prima dată după multe ore, se destinsese destul ca să poată spera.

Ba chiar își permise să viseze la succes. *O cronică*

minunată în Echo Location... lucrările ei vândute toate... o solicitare de la o galerie mai mare din Portland sau San Francisco...

– Elizabeth, spuse nerăbdătoare Marge, de parcă ar fi spus-o de mai multe ori.

– Poftim? Îî?

Marge ținea în mâini un buchet de trandafiri.

– Ăștia sînt pentru tine.

– Oh, nu trebuia să faci asta.

Marge îi zîmbi hîtru.

– Nu sînt de la mine. Îi întinse florile.

Pe cartonașul din buchet scria: *Sîntem supărate, dar tot te iubim. Baftă. Jamie și Stephanie. P.S. Sîntem mîndre de tine.*

Mîndre de tine. Cuvintele se încetșară sub ochii ei.

Anita veni mai aproape.

– Eu le-am spus. Sper să nu te superi.

Lui Elizabeth îi veni s-o ia în brațe, dar nu putu să se miște. Trebui să facă apel la toată voința ei să nu plîngă.

– Nu mă supăr, șopti ea răgușit. Mulțumesc, Anita.

Mama ei vitregă îi strînse ușor brațul.

– Totul o să fie bine.

Lui Elizabeth mai că nu-i venea să creadă că era cu florile în brațe și cu mama ei vitregă alături.

Marge începu să pună gustările. În cîteva minute, mica galerie mirosea ca un bistro.

La zece, străzile erau înțesate de turiști și localnici. În parcare a agenției Windermere Realty, o orchestră cînta melodii vechi. Începuse să plouă abia simțit.

Străinii de oraș cumpărau comete cu înghețată și zmeie, tricouri, covorașe și podoabe de Crăciun confecționate din lemn și iarbă de mare uscată. Mai cumpărau și clopoței de vînt și picturi în acuarelă cu țărnel.

Ce nu cumpărau erau lucrările lui Elizabeth.

Pe măsură ce ziua trecea, lucrul ăsta era tot mai evident și sîcîitor ca o durere de dinți. Marge stătea la casă, socotind vînzările. Pereții din jurul lucrărilor lui Elizabeth se goleau.

Joey plecă prima. Spuse că trebuia să ajungă la lucru, dar Elizabeth văzuse compasiunea din ochii noii ei prietene.

Pe la două, Fran pomeni ceva despre luarea copiilor, și apoi dispăru. O oră mai tîrziu, Mina se duse la piață după alți hot dog pitici, deși rămăseseră o mulțime. Singura care nu inventă nici un pretext fu Anita; ea stătea pe un taburet într-un colț, tricotînd de ochii lumii, dar Elizabeth știa că de fapt mama ei vitregă stătea cu ochii pe ea, așteptînd să cedeze.

Elizabeth stătea rezemată de perete, îmbrățișîndu-se atît de strîns că abia putea să respire, dar se ținea atît de dreaptă încît o dureau încheieturile. Zîmbetul n-o părăsi nici o clipă.

Fusese tîmpită să se aștepte la altceva. Recunoscuse cea mică dezamăgire, apoi o puse deoparte. Asta nu era o greșeală pe care o făcuse din nou, și nu avea rost să aibă remușcări. Ce era făcut era bun făcut.

Iar dacă se simțea tot atît de fragilă ca un șervețel umed, și asta avea să treacă. Atîta timp cît nu făcea nici o mișcare bruscă, avea să treacă cu bine restul zilei. La fel și noaptea, și ziua următoare, și așa mai departe. Așa era viața. Diseară avea să se ducă acasă, să-și pună în cutie picturile și să încerce să uite că se deranjase să picteze.

Se auzi clopoțelul de deasupra ușii. Se întări să zîmbească încă unei persoane care nu voia lucrările ei.

Daniel stătea în prag, umplînd cadrul ușii. Soarele îi poleia părul blond.

– Cum merge? întrebă el, venind spre ea.

– Nu prea bine. De fapt, e un eufemism.

El trecu pe lîngă ea și se opri în fața lucrărilor ei. Era

greu să le rateze; toți ceilalți pereți erau goi. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

– Sînt frumoase. Ai un talent cu adevărat remarcabil.

– Oh, da. Știu. Autocontrolul ei atîrna de un fir de păr. Înainte ca el să apuce să-i vadă slăbiciunea, fugi din galerie.

Afară, reuși să respire cum trebuie.

El veni după ea.

– Ce zici de o cafea cu lapte?

– Grozav.

Porniră împreună pe strada aglomerată. La cofetărie, el cumpără două cornete cu înghețată și două cafele cu lapte. Apoi merseară pe promenadă și se așezară pe o bancă de ciment.

Elizabeth se uita lung la cornetul ei, de parcă pacea lumii putea fi găsită într-o cupă de ciocolată cu mentă.

– N-are de ce să-ți fie rușine, spuse el în cele din urmă.

– Știu. Aprobarea suna găunos, chiar și pentru urechile ei. E mai degrabă o formă de depresie.

– Credeai că o să fie ușor?

– Credeam că am să vînd *ceva*.

El îi atinse obrazul, forțînd-o cu blîndețe să se uite la el.

– Contează atît de mult asta?

– Nu, dar, oh, *la dracu'*! Lacrimile pe care și le reținuse toată ziua izbucniră.

Daniel o luă în brațe. O mîngîie pe păr și o lăsă să plîngă. În cele din urmă, ea se retrase, sughițînd și simțindu-se ca o proastă.

– Iartă-mă. A fost o zi cumplită.

– Nu te lăsa, Birdie. Ai talent. Am știut-o de prima dată cînd te-am văzut pictînd. Cred că înainte ai renunțat prea ușor.

Ea își dădu seama brusc că era în brațele lui, că el o ținea strîns. Îi simțea răsuflarea pe frunte. Încet, ridică privirea.

El îi luă fața în mâini și îi șterse lacrimile cu degetele mari.

– Ți-a trebuit curaj ca să-ți expui azi lucrările. Știu. Nimic nu e mai rău decît să stai despuiat în public și să spui *Iată-mă*.

Ea se uită la gura lui. Tot ce auzi fu „Despuiat“.

– Ar trebui să fii mîndră de tine, Elizabeth. Orice altceva ar fi o crimă. Se aplecă spre ea.

Ea văzu sărutul venind și își făcu curaj. Inima ei o luă la galop. *Oh, Doamne...*

Buzele lui se lipiră de ale ei, limba lui pătrunse cu blîndețe în gura ei. El avea gust de cafea și mentă. Elizabeth îl cuprinse cu brațele pe după gît și îl trase mai aproape.

Și... nimic. Nici un 4 Iulie, nici un foc de artificii.

Sărutul luă sfîrșit și el se retrase, încruntat.

– N-a fost bine, așa-i? întrebă el, încercînd să zîmbească. Femeia era surprinsă.

– Cred că sînt mai măritată decît credeam.

– Păcat. Se ridică și o trase în picioare. Apoi o luă de mînă și plecară.

Elizabeth își dădu seama o secundă prea tîrziu unde o ducea el. Îl strînse puternic de mînă, încercînd să-l oprească.

El o trase înainte, oprindu-se doar cînd ajunseră la ușa deschisă a galeriei.

– Fii serios, Daniel. Acolo e moarte prin spînzurare.

– Atunci vîră-ți gîtul în ștreang; asta fac pictorii. Îi zîmbi. Mă aștept la lucruri mari de la tine, Elizabeth Shore. Acum, intră unde ți-e locul.

Ea își îndreptă umerii și intră.

Marge zîmbi, evident ușurată să o vadă.

– Mă bucur că te-ai întors.

– N-am vrut. Se uită la ușă și văzu că Daniel plecase. Lașo, bombăni ea.

– Pentru un pictor e întotdeauna greu. Trebuia să te fi avertizat.

– Greu? spuse Elizabeth. Greu e să faci sos olandez. Asta e o experiență de moarte clinică.

Marge rîse, apoi deveni brusc serioasă.

– Iartă-mă. Știu că nu e de rîs.

Elizabeth zîmbi.

– Mă bucur că umilirea mea e amuzantă. Poate mai tîrziu o să mă lovească un autobuz și atunci chiar că ai să te prăpădești de rîs.

– N-ai să pățești nimic, Elizabeth. Fii fără grijă.

Se auzi clopoțelul de deasupra ușii.

– Oh, grozav, bombăni Elizabeth și încercă să simuleze un zîmbet.

Kim intră în galerie. Era palidă și speriată; privirea îi fugea dintr-o parte în alta. Era îmbrăcată cu pantaloni negri de piele și o bluză de cașmir cu guler colant, tot neagră. În mod surprinzător, un șal stacojiu îi drapa umărul drept.

– Bine ai venit la Eclectica, spuse Marge.

Kim flutură neglijent o mîină și se îndreptă spre peretele din fund. În fața picturilor lui Elizabeth, se opri.

– Pictorița se află acolo, spuse tare Marge.

Elizabeth ieși de după colț.

– Bună, Kim. Ai ratat grupul.

Kim deschise poșeta și începu să cotrobăie prin ea.

– Și voiam așa de mult să petrec mai mult timp cu ele. Arată cu capul spre perete. Astea sînt picturile tale?

– Da.

Kim se uită la ele. O fracțiune de secundă privirea i se îndulci, și Elizabeth văzu jindul din ochii ei.

Elizabeth știa cum e să tînjești. Ani de zile tînjise după o schimbare în viața ei. Acum, era rîndul lui Kim.

– Am s-o iau pe aceea, spuse Kim arătînd acuarela marină.

– Scuze, politica galeriei se opune achizițiilor din milă.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, după cum și tu și eu știam că se va întâmpla, azi am eșuat lamentabil. Singurul lucru care s-a cerut mai puțin decît tablourile mele a fost înghețata cu aromă de brînză tofu. Și gustările lui Marge.

– Dar ce înseamnă o achiziție din milă?

– Asta e atunci cînd unui prieten îi e milă de pictor și cumpără o lucrare. Nu, mulțumesc. Dar apreciez gestul.

Kim se uita la ea.

– Sîntem prietene, ce zici?

– Bineînțeles că sîntem, spuse încet Elizabeth.

Kim zîmbi subit, și schimbarea din comportamentul ei fu remarcabilă.

– Dă pictura aia jos și împacheteaz-o. Și să nu îndrăznești să zici că e o achiziție din milă. Vreau s-o pun în camera mea de zi. De cîte ori am să mă uit la ea, o să-mi amintesc că poți s-o iei de la început. Ai vinde speranța asta unei prietene, nu-i așa?

Gestul era fermecător; Kim nu avea de unde să știe că acesta o făcea să se simtă și mai rău.

Elizabeth dădu tabloul jos de pe perete și se duse cu el la casă.

– Prețul de pe ăsta era greșit, îi spuse ea lui Marge. E...

– Nici vorbă, spuse Kim, apărînd ca glonțul lîngă ea. Canalia m-a lăsat plină de bani. Lasă-mă să fac cum știu eu.

Elizabeth voia să se simtă bine privitor la vînzarea asta, dar nu prea putea s-o pună pe seama succesului. Pictura nu se vînduse pentru frumusețea ei.

– Bine.

Kim plăti și se întoarse spre Elizabeth.

– Vii la întrunire săptămîna asta?

– Desigur.

– Poate după aceea luăm cina împreună, ce zici? Dacă ai alte planuri, înțeleg.

– Cu mare plăcere.

Kim zîmbi.

– Grozav. Ne întîlnim acolo.

Elizabeth se mai învîrți pe acolo un timp. În cele din urmă, nu mai suportă.

Ultimul lucru pe care îl văzu cînd ieși din galerie fu peretele plin cu picturile ei.

Jack stătea la fereastra biroului, uitîndu-se afară la ziua frumoasă de primăvară.

Asta ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viața lui. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, i se oferise cea mai bună slujbă din televiziune: *NFL Sunday*.

Ani de zile visase la un moment ca ăsta, poate toată viața, și totuși acum, că sosise, se simțea ciudat de amorțit.

Ușa biroului se deschise scîrțîind.

– Aici erai, spuse Warren. Am auzit vestea despre ședința foto. Revista *People*, 'ai? O chestie foarte picantă.

– Probabil am să fiu cel mai bătrîn tip din numărul ăsta.

Warren se încruntă.

– Am priceput. Ceva nu e în regulă cu tine. Să mergem.

Jack își înșfăcă haina și ieși cu Warren din clădire. Printr-un consens tacit, se duseră direct la cîrciuma din colț și se îndreptară spre separeul din fund.

– Un bourbon dublu cu gheață, spuse Warren cînd apăru chelnerița.

Ea se uită la Jack.

– Apă minerală cu lămîie.

– Acum știi sigur că ceva nu e în regulă, spuse Warren.

Apă minerală?

– În ultimul timp am băut cam zdravăn. În fine. Fox tocmai mi-a oferit *NFL Sunday*.

Warren se rezemă de speteaza banchetei.

– Doamne, Jack! Majoritatea tipilor și-ar da bila stîngă pentru o slujbă ca asta, și uite la tine, bei apă minerală și mai ai puțin pînă să plîngi. Ce este?

Jack se uită în stînga. Nu-i stătea în fire să vorbească despre probleme ca asta, dar tăcerile astea – și noua singurătate – îl ucideau. Și dacă era cineva care putea să înțeleagă problemele conjugale, acela era Warren, cel însurat de trei ori.

– Le-am spus copiilor despre despărțire.

– Au! De asta n-am avut eu niciodată copii. Cum au primit vestea?

– Rău. Au plîns și au țipat și au bătut din picioare. Apoi s-au întors la școală. De atunci nu-mi vorbesc.

– O să treacă. După un timp or să accepte noul format al familiei. Ai încredere în mine.

Asta era sursa nopților lui de insomnie. *Noua familie.*

– Și dacă nici eu nu pot s-o accept?

– Cum adică?

– Mi-e dor de Birdie. Gata, o spusese.

– Ai făcut o afacere proastă, Jacko, dar nu ești primul. Ai crezut că l-ai apucat pe Dumnezeu de un picior, dar tot ce contează la sfîrșitul zilei este să găsești o femeie care te iubește pe tine, cel adevărat. Una care să-ți fie alături în vremuri grele. Și asta, prietene, a fost Birdie. Nu trebuia să-i dai drumul niciodată.

– Ea m-a părăsit.

– Birdie te-a părăsit?

– Căsnicia a intrat ușurel în rahat. Nici nu știu bine cînd. Deși cred că totul a început cu mine, cînd am pierdut fotbalul. Nu mă gîndeam decît la ce pierdusem. Mă însurasem foarte tînăr. N-am apucat să ajung supervedeta care se culca în fiecare noapte cu altă femeie. Eu asta voiam. Oftă. Ani de

zile am visat să mă întorc în timp și să fac altă alegere. Cred că, după un timp, visul de a fi în altă parte a devenit un țel; el ne-a distrus căsnicia. Poate că o parte din mine o învinuia pe ea că mă legase de mâini și de picioare. Nu știu. Tot ce știu e că voiam cu disperare să fiu iar *cineva*. Apoi a venit slujba asta, și am primit totul înapoi. Zîmbi amar. Pentru prima dată în viață, sînt liber, bogat și faimos. Pot să fac orice vreau. La dracu', mă culc cu o femeie frumoasă care are jumătate din vîrsta mea, și ei nu-i pasă că nu o iubesc. La asta am visat întotdeauna. Și acum nu pot să sufăr. Mi-e dor tot timpul de Birdie.

– I-ai spus?

– Mă tem că e prea tîrziu.

Warren sorbi din pahar.

– N-am cunoscut niciodată o femeie care ar fi rămas cu mine douăzeci și patru de ani. O femeie care să mă facă să mă las de droguri și să-mi ierte escapadele. Dacă aș fi găsit o astfel de femeie, Jacko, nu i-aș fi dat drumul niciodată.

– Și dacă îmi spune că e prea tîrziu? Dacă nu mă mai iubește?

Warren se uită la el.

– Atunci, n-ai să ai un sfîrșit ca în filme, prietene. Uneori o alegere proastă poate să te urmărească toată viața.

27

Drumul de la galerie pînă acasă părea să nu se mai termine.

Elizabeth eșuase.

Gîndul era ca o durere de ulcer; indiferent cît de tare durea, nu puteai să n-o zgîndări.

O simțea pe Anita uitîndu-se la ea, privind-o îngrijorată cînd și cînd, dar din fericire mama ei vitregă își păstra părerile pentru sine. Nu era un moment potrivit pentru o discuție de ridicare a moralului. În ultimele cîteva luni, Elizabeth avusese parte de o grămadă de astfel de discuții de încurajare, inițiate de Meghann, Anita și Daniel. Își ascultase prietenii și se lăsase convinsă.

Și uite ce era. O femeie de patruzeci și șase de ani, ratată.

Coti în Stormwatch Lane și ajunsese acasă. După ce parcă mașina, se întoarse spre Anita și schiță un zîmbet obosit.

– Îți mulțumesc pentru ziua de azi. A însemnat mult pentru mine că ai fost acolo.

Anita arăta îndurerată.

– Nu știu ce să spun, Birdie.

– Nu spune nimic. Te rog. Și-așa mi-e greu. N-aș putea să mai și vorbesc despre asta.

Anita dădu din cap. Una din calitățile femeilor sudiste era capacitatea de a ignora în mod politicos neplăcerile.

– Am să pregătesc o cină bună.

– Nu mi-e foame. Cred că am să fac o baie fierbinte. Nu se grăbi să iasă din mașină. Se uită la mama ei vitregă și simți prima fisură cît un fir de păr în calmul ei. Dacă nu avea grijă, se va sparge ca un porțelan vechi, și asta nu-i putea fi de nici un ajutor. Deschise portiera și ieși din mașină, apoi se grăbi spre casa ei dragă.

Aceasta o întîmpină cu lumini blînde, miresme dulci și siguranță.

Trase adînc aer în piept și îl slobozi încet. Cînd o auzi pe Anita venind după ea, se duse glonț la etaj și închise după ea ușa de la baie. Se apropie de fereastră, încercînd să găsească alinare în priveliștea pe care o iubea atît de mult, dar în perioada asta a anului se întuneca devreme, și dincolo de sticlă era doar beznă.

Dădu drumul la apă și turnă în ea un căpăcel de ulei de migdale. Lăsă cada să se umple peste rozeta de preaplin, știind că apa avea să dea pe dinafară când intra în cadă. Așadar, trebuia să curețe după aceea. Măcar asta era un lucru pe care îl făcea bine.

Se dezbracă și intră în apa aproape opărită. Bineînțeles, apa se revărsă pe podeaua de gresie. Căldura o învălui. Mirosul dulce de migdale umplu încăperea micuță.

Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

În minte îi năvăliră imagini ale zilei fără sfârșit. Clienți cumpărând sculpturi, litografiile, fotografiile și picturile ale altor artiști... trecând pe lângă lucrările ei.

Își dori să poată plînge, dar se simțea amortită. Un deținut care crezuse în eliberarea din închisoare, și apoi fusese trimis înapoi în celulă, nescutit de pedeapsă.

Cel mai rău era că *crezuse* în ea. Ar fi trebuit să aibă destulă minte să nu creadă, dar ea făcuse un pas greșit și acele nisipuri mișcătoare o trăsese la fund. Crezuse, îndrăznise, visase.

Și dăduse greș.

Lucrările ei nu erau destul de bune. Asta era clar.

Și acum? Se îndepărtase de toate lucrurile bune pe care le clădise, pentru a se putea găsi pe sine.

Ei bine, găsise o femeie al cărei dar era de a-i ajuta pe semenii săi, de a-i iubi și a le încuraja visele. În timp ce stătea în apa fierbinte, se întrebă de ce asta nu-i fusese de ajuns.

Ea nu era pictoriță. Trebuie că știuse asta acum douăzeci și cinci de ani. De asta nu ținuse să urmeze cursul postuniversitar. Părăsirea drumului o scutise de acest moment cumplit.

Rămase în cadă pînă apa se răci și pielea i se făcu vineție. Abia atunci ieși, dar cu rețineră. Înfășurată într-un prosop, se trînti pe pat.

Văzu telefonul și se gîndi, *Sună-l pe Jack.*

Nu știa sigur de ce anume, în afară de faptul că el fusese întotdeauna locul ei sigur. Întinse mîna spre noptieră, luă telefonul și formă numărul lui. În timp ce telefonul suna, frînturi de conversație îi zburau prin minte.

Te iubesc. Frumos și direct.

Mi-e dor de tine. Absolut adevărat.

Am nevoie de tine. Cel mai sincer adevăr.

Interveni robotul, spunîndu-i că Jack și Birdie nu erau acum acasă.

Jack și Birdie.

El nu schimbase mesajul de pe robot. Asta îi dădu curaj. „Bună, Jack“, spuse ea, rostogolindu-se pe spate, cu ochii în tavan. „M-am gîndit că poate e timpul să vorbim despre viitor.“ Se opri, încercînd să se gîndească la ce să spună mai departe, dar nu-i venea nimic în minte. Se temu că dacă vorbea, va începe să plîngă.

Închise, apoi formă numărul fetelor.

Alt robot. Lăsă un mesaj forțat vesel, strecură o scuză scurtă și un mulțumesc pentru flori, apoi închise.

Rămase acolo mult timp, uitîndu-se în tavan la un păianjen care își țesea pînza. El era mereu acolo, același păianjen mic și negru, care se întorcea la locul lui indiferent de cîte ori îi distrugea ea pînza. Era o lecție de viață în asta.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Birdie?

Elizabeth închise ochii. Voia să fie lăsată în pace încă un timp, singură cu suferința ei.

– Sînt bine, Anita.

– Masa e gata.

– Nu pot să mănînc. Iartă-mă. Dar îți mulțumesc că ai gătit. Ne vedem mîine dimineață.

Ușa se deschise. Anita stătea în prag, ținînd în mîini o casetă de metal.

– Vino, Birdie. E timpul să vezi asta. A fost a mamei tale. Dacă vrei să vezi ce e înăuntru, ar fi bine să vii jos. Anita se întoarce și plecă.

Lui Elizabeth nu-i venea să se ducă după ea, dar Anita aruncase cea mai mare momeală: Mama.

Cu un oftat, se dădu jos din pat și se îmbracă.

Ajunsă la parter, se așează pe canapea, lângă Anita. Caseta de metal era acum pe măsută.

Elizabeth se uită la Anita. La lumina veiozei părea palidă. Fragilă.

– Am adus asta cu mine. Mă gândeam dacă e momentul să fie deschisă. Încercă să zîmbească, dar falsitatea transparentă a zîmbetului nu făcu decît să-i accentueze nervozitatea. Tatăl tău te-a iubit mult. Mai mult decît orice pe lume.

– Știu.

– A fost un om al vremurilor lui, și a crezut mereu că bărbații trebuie să le apere pe femei de tot ce e... neplăcut.

– Ei haide, știu asta.

Anita luă caseta și o deschise. Elizabeth observă că degetele ei tremurau cînd îi întinse caseta.

Elizabeth o luă și o puse pe genunchi.

Înăuntru, într-un colț era un teanc de fotografii prinse cu un elastic. Un tub lung, de carton, zăcea în diagonală, pe fundul cutiei.

Scoase mai întii fotografiile. Prima fotografie – era mama ei. Stătea în leagănul din verandă, îmbrăcată în pantaloni roz și o bluză de șifon înflorată, cu mîneci scurte și guler rotund. Avea picioarele adunate sub ea, și i se vedeau doar vîrfurile. Unghiile de la picioare erau lăcuite.

Rîdea.

Nu zîmbea, nu poza. Rîdea.

În mîna dreaptă avea o țigară, iar la picioare un cocteil băut pe jumătate. Arăta extraordinar, minunat de vie.

Pentru prima dată, își vedea mama ca o femeie adevărată. O femeie care râdea, care fuma, care își dădea cu lac unghiile de la picioare.

– E frumoasă, spuse Elizabeth.

– Da.

Următoarea fotografie era a altei femei. O femeie cu ochi fierbinți și aprigi și păr negru buclat care îi ajungea pînă la soldurile puternice. Semăna cu o țărăncă italiancă, pămînteană și pătimașă. Era în toate privințele opusul mamei ei delicate, aristocrate.

Restul fotografiilor era al altor femei.

Elizabeth se încruntă, dezamăgită.

În sfîrșit, luă tubul de carton și îi scoase capacul. Înăuntru era o pînză rulată. O scoase și o întinse pe măsuță.

Era portretul femeii brunete, lucrat în vopsele acrilice, vii. Stătea întinsă pe un maldăr de perne roșii, cu părul negru aranjat fără artă în jurul ei. Cu excepția unui șal roz care era drapat pe soldurile ei ample, era goală. Avea sînii plini, cu sfîrcurile mari, maronii.

Detaliul era excelent. El îi amintea de un Modigliani timpuriu. Elizabeth aproape că simțea moliciunea șalului de angora și catifelarea pielii bronzate a femeii. Pe perne și pe carnea femeii erau împrăștiate sute de petale de trandafiri galben și roz.

Tabloul avea o anume tristețe. Era ca și cum, poate, se uita la un iubit care începuse deja s-o părăsească.

Elizabeth se uită la semnătură. *Marguerite Rhodes.*

Timpul păru să se oprească în loc. Își auzea bubuitul inimii.

– Mama a fost pictoriță?

– Da.

Iată, după atîția ani, legătura dintre ele, lucrul care fusese transmis de la mamă la fiică, un talent purtat în sînge. Elizabeth ridică privirea.

– Tata de ce nu mi-a spus?

– Țsta e singurul tablou care există.

– Și? Știa că visam să ajung pictoriță. Trebuia să știe ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Anita arăta cumplit de tristă. Preț de o clipă, Elizabeth crezu că mama ei vitregă avea să dea înapoi, prea speriată de ceea ce dezvăluise.

– Ții minte cînd ți-am spus că mama ta a fugit de la Edward? Asta a fost în 1955.

Elizabeth observă data de pe tablou: 1955.

Anita oftă din greu.

– Pe atunci lumea era altfel. Nu atît de deschisă și gata să accepte unele lucruri... cum e acum.

Elizabeth se uită din nou la pictură; de data asta, văzu pasiunea din el. Și înțelese secretul care îi fusese ascuns atîția ani.

– Mama s-a îndrăgostit de femeia asta, spuse ea încet.

– O chema Missy Esteban. Și, da, a fost iubita mamei tale.

Elizabeth se rezemă de speteaza canapelei. Zeci de amintiri vagi din copilărie căpătau brusc înțeles. Ușa închisă de la dormitorul mamei; plînsul care răzbătea dinăuntru.

– De asta era deprimată, spuse cu glas tare Elizabeth. De asta nu voia tata să vorbească despre ea. Îi era rușine.

– Îl știi pe tatăl tău; se credea mai bun decît alți bărbați. Tot orașul îl trata de parcă inventase aerul proaspăt. Că-i fugise soția era una – peste asta ar fi putut să treacă, pentru că ea s-a întors – dar alta a fost să descopere că ea se îndrăgostise de o femeie. Ei bine, asta i-a pus capac lui Edward. Nici n-a vrut să se mai gîndească la acest lucru. S-a prefăcut că nici nu s-a întîmplat.

– Tu cum ai aflat?

– Cu ajutorul unui vin vechi de douăzeci de ani. Tatăl tău s-a îmbătat într-o noapte și a divulgat secretul.

Da, totul avea logică. Tăcerile, lipsa fotografiilor, lipsa poveștilor de familie. Mama ei dăduse o lovitură puternică respectului de sine al tatălui ei. Nu era de mirare că el se agățase atât de strâns de Anita.

– Dar eu de ce n-am amintiri despre ea? A murit când aveam șase ani, eram destul de măricică.

– Te-a iubit foarte mult, Birdie, dar după ce s-a întors era distrusă pe dinăuntru. Pierdută. Nu putea să aibă grijă de tine. Într-o zi te ținea strâns în brațe, iar în următoarea se încuia în camera ei și uita de tine câte o săptămână. Asta era să-l omnoare pe tatăl tău. Firește, lua medicamente puternice. Pe atunci, o femeie care făcea un lucru ca ăsta era nebună. Toată lumea gîndea așa, mai ales ea. Și nu uita că provenea dintr-o familie bună, credincioasă. Fetele bune nu făceau sex cu alte femei.

Asta aprinse brusc o amintire. A doua zi după ce împlinise patru ani, Elizabeth se sculase devreme și fugise în camera mamei sale. O găsisse stînd pe podea, cu genunchii la piept, plîngînd. Elizabeth nu mai ținea minte exact ce spusese ea, dar își amintea răspunsul mamei ei: *Să nu fii ca mine, micuță Birdie. Să nu-ți fie frică.*

Anita atinse mîna lui Elizabeth.

– Mama ta a descoperit ce voia de la viață, dar i-a întors spatele. A lăsat ca presiunile familiei să fie mai importante decît ce era în inima ei. A întors spatele iubirii și talentului. Și asta a omorît-o. Te cunosc, Birdie. Stăteai sus în dormitor, gîndindu-te să renunți, spunîndu-ți că ai fost proastă să crezi că ai talent.

Elizabeth se simți dintr-o dată transparentă.

– Cînd ai ajuns să mă cunoști atât de bine?

– Să nu îndrăznești să te dai bătută, Elizabeth Shore. Ai ajuns prea departe și ai muncit prea mult ca să te întorci la vechea ta viață doar pentru că ești speriată. Dacă ai să renunți,

ai să faci aceeași greșeală pe care a făcut-o mama ta. Poate pe tine n-o să te ucidă, dar o să te frîngă, Birdie.

Elizabeth închise ochii. Îi veni să nege, dar nu avea rost.

Ce îi spusese lui Kim în ziua aceea? *Ani de zile am dat greș prin omisiune*. Era adevărat, și fiecare lucru neîncercat o lăsase mai pustie.

Acum, încercase și dăduse greș. Dar cel puțin încercase. Putea să se mîndrească cu asta.

Reuși să zîmbească.

– Ești o figură, spuse ea încet.

– Și tu, Birdie.

– Atîția ani am crezut că n-am mamă. M-am înșelat, nu-i așa? Am avut două. Te iubesc, Anita. Trebuia să ți-o fi spus de mult.

Gura Anitei tremură.

– Tatăl tău îmi spunea mereu că într-o bună zi ai să-ți dai seama de asta.

În sala de bal a hotelului, așteptîndu-și rîndul să vorbească, Jack nu se putea gîndi la nimic în afară de Birdie. Lucrul ăsta îl mira. De fiecare dată cînd încerca să se gîndească la noua și grozava ofertă de slujbă sau la ședința foto pentru revista *People*, îi venea să ia telefonul și să-și sune soția. Fără ea, nici unul din triumfurile lui nu era foarte dulce.

Lucrul ăsta se datora în mare măsură faptului că nu mai bea. Acum avea mintea limpede și vedea totul în lumina adevărată.

De la conversația cu Warren, lumina aceea rămăsese neclintită. Își vedea toată viața.

Fiecare zi fusese o căutare pentru *mai mult*. Nimic nu fusese suficient. Nici chiar Birdie. Acum putea să recunoască asta. Nu avea rost să se mai mintă.

Din cauza omului care fusese era singur acum. Un soț înstrăinat de soția lui, un tată înstrăinat de fiicele lui. În afară de muncă, nu avea nici o responsabilitate.

Dar libertatea nu era ce crezuse el.

Ani de zile își imaginase „luarea de la capăt“. În fanteziile lui nesfârșite primise o a doua șansă în toate – renume, tinerețe, adorație. Și, ca să fie sincer, lucrul la care visase cel mai mult erau femeile. Femei mai tinere cu trupuri tari și rochii de-o palmă, care se urcau în pat cu un bărbat nevrînd nimic de la el în afară de câteva minute de plăcere. Țsta fusese visul lui. O femeie fără chip și nume, care să-i iubească trupul și să nu-i ceară niciodată să lase jos capacul de la toaletă sau să cumpere tampoane în drum spre casă.

Acum avea asta. Legătura lui cu Sally era fierbinte. Partidele de sex erau grozave – fizic satisfăcătoare, în tot cazul – și după aceea era perfect. Ea se ridica, se îmbrăca în tăcere și pleca la apartamentul ei. Fără scene să rămână la el, fără pretenții la iubire.

O relație practică, fără căldură.

Warren avusese dreptate; Jack făcuse o afacere proastă. Dăduse adevărata căldură pe o dogoare falsă.

Visul – acea viață de *acțiune, reflectoare și camere de filmat* – nu era plin. Era înspăimîntător de deșert. Și nu numai visul. Și el se simțea deșert.

– Jack? Sally îl împunse cu cotul.

Se rupse din gânduri, tresărind. Publicul aplauda. O privire rapidă spre Sally îi spuse că pierduse introducerea.

Se ridică în picioare și își croi drum spre microfon. Ajuns acolo, ținu același discurs pe care îl ținuse de cel puțin zece ori în ultimele luni. Când termină, asistența aplaudă frenetic. Următoarea oră și-o petrecu pozînd pentru fotografii, răspunzînd la întrebări și dînd autografe.

Sally veni lîngă el.

– Îți mulțumesc că ai făcut asta pentru mine. Acum cumnatul meu îmi e dator. Toată lumea îl consideră un zeu că te-a convins să vorbești.

– Întotdeauna e plăcut să ajuți copiii.

Fruntea lui Sally se încreți ușor. Îl luă de braț și îl scoase din sală, ducându-l în bar, la o masă retrasă din colț.

– Sînt derutată, spuse ea cu glas coborît, după ce comandă un pahar de vin alb.

– De ce ești derutată? El știa, firește.

– M-ai evitat toată săptămîna. Nu ți-am pretins nimic, nu-i așa? Știi că ești însurat. Și-atunci, ce s-a întîmplat?

În lumina slabă, ea părea incredibil de tînără. Asta îl făcea să se simtă și mai bătrîn.

– În ultimii cincisprezece ani – pînă la tine – i-am fost absolut credincios soției mele. Dar am numărat și mi-am adus aminte de fiecare femeie pe care mi-am refuzat-o.

– Ai ținut scorul?

Exprimarea era urîță, dar adevărată.

– Eram foarte mîndru de fiecare femeie cu care nu mă culcam. Îmi spuneam, *Bravo fie, Jack, ești tare ca oțelul*. În fiecare seară mă duceam acasă și mă băgam în pat cu soția mea și îi spuneam că o iubesc. Și vorbeam serios.

– Ce legătură are asta cu mine?

Decizia care îi dădea tîrcoale deveni dintr-o dată limpede precum cristalul.

– Nu vreau să mai fiu tipul ăla. Nu vreau să mă culc cu o femeie doar pentru că am ocazia.

– Asta-i o tîmpenie. Știi că nu sîntem îndrăgostiți pînă peste cap unul de altul, dar credeam că sîntem prieteni.

– Ei, haide, Sally. Prietenii stau de vorbă. Ajung să se cunoască. Nu sar în pat împreună, iar dimineța se trezesc singuri.

– Tu n-ai vrut să te trezești alături de mine. De cîte ori m-am

oferit să rămîn la tine peste noapte, ai schimbat subiectul.

– Ești o femeie grozavă, Sally.

– Iar schimbi subiectul, Jack. Ce încerc eu să spun este că nu sînt Elizabeth. Știu. Dar *eu* sînt cea care te-a urmat la New York, nu ea.

– Sînt încă îndrăgostit de ea, spuse el cu blîndețe. Nici nu știam cît de mult, pînă am pierdut-o.

– Vrei să spui că între noi totul s-a terminat? Te-ai răzgîndit, pur și simplu, și cui îi pasă ce simte Sally?

– Meriți mai mult decît pot să-ți ofer eu.

– Ba nu.

El o privi și văzu că, în ciuda încercărilor de a părea calmă, buzele ei tremurau. Ea credea că îl iubea; lucrul ăsta lui nu-i trecuse prin cap niciodată. Cum de fusese atît de orb? Întinse mîna și o așeză peste a ei. Dintr-o dată, simți toți anii care îi despărteau.

– Nu eu sînt alesul, Sally. Crede-mă.

– Pe dracu'! Știi care e treaba tîmpită la confesiunea asta? Te face și mai atrăgător. Cu slujba mea cum rămîne?

– Tom crede că ai să fii un producător asociat grozav.

– Nemaipomenit. Am ajuns una din femeile alea care urcă scara culcîndu-se cu unul și cu altul. Dădu pe gît restul vinului din pahar. Am plecat. Doar atîta sinceritate poate suporta respectul de sine al unei fete. La revedere, Jack. Făcu cîțiva pași, apoi se întoarse în loc. Apropo, am să primesc promovarea.

– Ți-ai cîștigat-o.

– Am să mă întreb mereu dacă e așa. Pa, Jack.

El se uită în urma ei, temîndu-se de ceea ce simțea. Pe vremuri, ar fi fost regret.

Era ușurare.

Plăti pentru băuturi și ieși.

În stradă, ploaia îl lovi în față și îl duse cu gîndul la Oregon. Acasă.

Acum își înțelegea iubirea pentru Elizabeth. Nu era un sentiment de suprafață ca multe altele. Iubirea asta o avea în oase, în sînge; ea îl ținuse în picioare toți acești ani.

Știa unde voia să fie acum, și asta nu era în apartamentul lui pustiu, înconjurat de prea multe regrete. Cîndva, își imaginase că ocaziile din viața unui bărbat erau nesfîrșite; acum vedea ce ușor era să faci o cotitură greșită și să pierzi totul. Nu întotdeauna puteai să îndrepti lucrurile.

Pentru prima dată după mulți ani, se rugă: *Dă, Doamne, să nu fie prea tîrziu.*

28

Elizabeth stătea pe stîncă ei preferată de pe plajă, uitîndu-se la priveliștea pe care o iubea atît de mult. Azi era singură aici. Nu se zăreau foci lenevind pe stîncile din lungul țărmului, nici păsări care să plonjeze în apă. Valurile înaintau pe plajă, împingînd-o tot mai în spate.

Noaptea trecută se tot răsucise în pat, neputînd să doarmă. Se gîndise la multe lucruri. La mama ei și la prețul cumplit pe care îl plătise ea pentru iubire. La tatăl ei, la copiii ei, la căsnicia ei, la arta ei.

Toată viața ei se afla acolo, în pat cu ea, reînviindu-i amintiri din vremuri bune și rele, alegeri făcute și drumuri neurmăte. Pentru prima dată, poate, vedea tabloul în ansamblu. Îl iubea pe Jack.

Cel mai mare defect al ei fusese incapacitatea de a iubi pe sine tot atît de mult pe cît își iubise familia.

Apoi, în sfîrșit, apucase volanul și schimbuse ruta. Își pusese pe primul loc nevoile sale, îl părăsise pe Jack și îndrăznise să își viseze propriul vis. Muncise din greu pentru

el, pictase pînă îi amorțiseră degetele și o duruse spatele.

Dar la primul hop din drum, se năruise, pur și simplu.

Un singur mic obstacol, și redevenise vechea Birdie. Se gîndise să renunțe. De parcă rostul artei ținea de cerere și ofertă.

Asta o scotea din sărite.

Se ridică și înaintă. Fluxul încercă s-o oprească. Apa trecu peste cizmele ei de cauciuc, udîndu-i pantalonii. Dar nimic nu mai putea să o împingă înapoi. Nu avea să se mai lase de pictat. Chiar dacă nimănui nu-i plăceau tablourile. Avea să-i fie de ajuns că le făcea.

Înaintă tot mai mult, izbită în plină față de apa rece ca gheața. Plonjă cu capul înainte în următorul val, ceva ce nu mai avusese curajul să facă, și ieși la suprafață dincolo de el, unde apa era liniștită.

Viața, își dădu ea seama, era ca valul ăsta. Uneori trebuia să plonjezi în necazuri pentru a ieși la suprafață dincolo de acestea. Asta învățase ea din expoziția ei ratată: perspectiva. Trebuia să muncească mai mult, să studieze mai mult. Nimic în viață nu venea ușor; era timpul să accepte acest lucru.

Un val mare o luă pe sus și o trimise de-a rostogolul pe plajă. Căzu grămadă pe țărniș și izbucni în rîs.

Cînd Elizabeth ajunse în casă, udă flească și înghețată de frig, casa mirosea dumnezeiește, a vanilie, scorțișoară și cafea proaspăt făcută. Asta îi aminti de copilărie. Duminică după biserică, Anita făcea întotdeauna briose grozave.

Își aruncă din picioare cizmele ude.

– Micul dejun miroase nemaipomenit, spuse ea tremurînd.

Anita era la aragaz și gătea. Fața ei era încinsă de căldură.

– Ce-ai pățit?

Elizabeth rîdea. Apa îi curgea pe frunte.

– Am luat-o de la început. Iarăși.

– Ei bine, du-te sus și schimbă-ți hainele, spuse Anita zîbind. Mor de foame. Și să nu te mai aud cu vreo cură de slăbire. Muream de poftă să mănînc pîine prăjită.

– Știi doar că eu mănînc tot ce gătește altcineva.

Elizabeth alergă la etaj, se uscă și se schimbă într-un trening, apoi se grăbi la parter. Cînd ajunsese în bucătărie, Anita pusese deja mîncarea pe masă și stătea la locul ei. Jumătate din pîinea prăjită a Anitei lipsea.

– Te-am așteptat cum un porc îl așteaptă pe altul.

Elizabeth rîse și se așeză.

– Tata spunea asta.

– L-am visat astă-noapte.

– Serios? Ce făcea?

– Stătea pe verandă în balansoarul ăla alb – cel despre care bombănea mereu că e prea mic pentru un fund de bărbat adevărat. Dar în vis nu se văita. Fuma trabuc și se uita la cîmp. Eu stăteam la picioarele lui, și el mă strîngea ușurel de ceafă, cum făcea de obicei. „Mamă, e vremea“, mi-a spus.

– Probabil că era supărat că n-a semănat grîu anul ăsta.

Anita lăsă furculița jos.

– Nu cred că de asta. Cred că vorbea despre mine.

– Ce crezi că voia să spună?

– Că e timpul să mă duc acasă, spuse încetișor Anita. Că e timpul să trec la noua mea viață. M-am ascuns destul aici. În seara aceea, la întrunire, am avut o discuție lungă cu Mina. M-a convins că trebuie să încep să trăiesc iar. Am vorbit să mergem împreună într-o croazieră.

Elizabeth lăsă jos furculița. Era surprinsă cît de mult voia ca Anita să mai rămînă.

– Sigur ești pregătită?

– Am plecat de la Sweetwater pentru că nu suportam să fiu singură. Dar acum te am pe tine.

– Da, spuse încet Elizabeth, așa e.

– Tu o să rezisti singură?

– Da. Cred că e un lucru pe care l-am învățat amîndouă. Nu-i nici o problemă să fii singur. Dar o să-mi fie dor de tine.

– Îl iubești pe Jack? întrebă dintr-o dată Anita.

Întrebarea o surprinse pe Elizabeth, dar răspunsul veni ușor.

– Da.

Anita zîmbi larg.

– Ei bine, iubito, iubirea adevărată este un lucru rar. Ani de zile ne sprijinim pe ea fără a ne deranja să ne uităm la ce ne ține în picioare. Ea durează veșnic, cum spun poeții, dar viața nu. Ar fi bine să te gîndești la asta.

Elizabeth știa că mama ei vitregă avea dreptate. În lunile în care fusese departe de Jack, așteptase ca noua ei viață să se desfășoare în linie dreaptă, fără curbe în ac de păr, fără suișuri și coborîșuri bruște. *Voise certitudine.*

Dar viața nu era așa.

Te iubesc.

Acelea erau cuvintele care contau. Avea șase ani cînd învățase că te puteai trezi într-o zi însoțită de duminică crezînd că totul era bine în lumea ta, ca apoi să afli că cineva pe care îl iubeai murise.

Îl iubea pe Jack. Avea nevoie de el, deși nu cu disperarea înspăimîntătoare de dinainte. Putea să trăiască fără el. Acum știa asta. Poate că, în esență, ăsta era adevărul în căutarea căruia plecase.

Putea să-și croiască singură drum în lume, dar voia s-o facă alături de el, iar el s-o țină de mîină și să-i șoptească: *Ești tot frumoasă.* Voia ca el să fie întotdeauna limanul ei, locul în care venea acasă.

Anita o urmărea îndeaproape.

– O să-mi fie dor de tine, spuse Elizabeth, simțind un nod în gît.

– Avioanele zboară și spre est, să știi. Ia zi, cu pictatul cum rămîne?

Elizabeth zîmbi.

– Din cauza unui mic eșec? Nu. N-am să renunț. Asta e o promisiune.

Cu ani în urmă, când, pentru prima dată, totul în viața lui Jack o luase razna, fusese admonestat de șeful lui. Îl implorase să-i mai dea o șansă, zadarnic însă.

Pe-atunci era tânăr, încă pătruns de propria importanță. Îi venise greu să se milogească, i se părea inutil; bineînțeles, nu convinsese pe nimeni.

Acum, după atîția ani – și atîtea eșecuri – învățase lecția. Există lucruri pentru care, dacă le-ai pierdut, merită să te umilești, să cazi în genunchi. Chiar dacă genunchii tăi sînt fragili și s-ar putea zdrobi în urma impactului.

Jack stătea în mașina închiriată și se gîndea la greșelile pe care le făcuse în viață. Din această listă lungă de greșeli, cea mai gravă era că își considerase familia ca pe ceva de la sine înțeles.

Coborî din mașină.

Vremea din Washington D.C. era cumplit de rece. Primăvara părea azi departe, deși în aerul rece pluteau petale roz de cireș.

În timp ce urca scările de beton ale clădirii, își dădu seama că era prima dată când venea aici.

Rușine, Jack!

Împinse ușile duble și intră în umiditatea cu miros de clor. Mirosul cunoscut și căldura îi amintiră imediat de orele petrecute aici cu familia, când stăteau pe bănci și o încurajau pe Jamic.

La biroul din față, un puști cu părul verde stătea în fața unui computer.

– Azi se ține aici campionatul ECAC? întrebă Jack.

– E pe sfîrșite. Luați-o prin vestiarul băieților, și prima ușă pe stînga.

– Mulțumesc. Jack își scoase haina din piele de căprioară și și-o aruncă pe umăr. Traversă vestiarul și ieși în lumea umedă a unui bazin acoperit.

Tribunele erau pline. Lîngă peretele din fund, zeci de fete

în costume de baie și cu căști din cauciuc în culori vii stăteau laolaltă, discutând între ele.

Se dădu startul. Un șir de înotătoare se aruncară în bazin, înotînd spre capătul celălalt.

Jack urcă în tribună și se așează. Cu ochii îngustați, studie echipa Georgetown.

Jamie a lui era acolo.

Era cu un cap mai înaltă decît colegile ei de echipă. Cu mîinile pîlnie, urla strigăte de îmbărbătare unei fete din bazin.

Privind-o cît de mult crescuse, el simți o durere dulce-amară. Ca ieri avea șapte ani și plonja în bazin cînd nici măcar nu era cursa ei.

Am vrut doar să înot, tată.

Pe atunci era atît de mîndru de ea!

Cursa luă sfîrșit foarte repede. Un nou grup de înotătoare se alinie la marginea bazinului.

Jamie își luă locul, întinse brațele, apoi luă poziția de start, înclinată.

Era cursa de 200 m. Nu avusese niciodată cele mai bune rezultate la această probă.

Se dădu startul, și înotătoarele plonjară în apă.

Jack nu putea să strige. Încet, simțindu-se de parcă el era în apă, se ridică în picioare.

La prima întoarcere, ea era pe locul al doilea.

– Haide, Jamie, spuse el.

La a doua întoarcere, ea ajunsese pe locul al patrulea. Pe vremuri, el s-ar fi dus la marginea bazinului, s-ar fi aplecat și ar fi încurajat-o să nu se lase.

Pe vremea aceea considera că victoria era totul. Acum știa că nu era așa.

La ultima întoarcere, ea mări viteza. Lovea apa cu mișcări aproape perfecte.

El coborî din tribună și păși pe podea.

– Haide, Jamie, spuse el.

Finișul era aproape.

Ea ieși a treia, cu un timp de 2:33. Dacă nu era recordul ei personal, era al naibii de aproape. Niciodată nu fusese mai mîndru de ea.

Cînd ieși din bazin, colegele ei de echipă se adunară în jurul ei, îmbrățișînd-o și felicitînd-o.

Jack rămase pe loc, așteptînd ca ea să-l observe.

Cînd în cele din urmă ea ridică privirea, zîmbetul i se stinse.

El făcu primul pas. Înaintă spre ea, pregătindu-se în gînd pentru supărarea ei care, numai Dumnezeu știa, putea să fie ca o lovitură de baros. Uneori, trebuia să te ferești repede.

– Bună, Jamie. O cursă bună.

Ea își încrucișă brațele și își împinse bărbia înainte, dar ochii ei aveau o blîndețe care îi dădu speranță.

– Am ieșit a treia.

– Ai înotat din răsuputeri. Am fost mîndru de tine.

Ea coborî imediat privirea.

– De ce ești aici? Ai treburi în oraș?

– Am venit să te văd înotînd.

Încet, ea ridică ochii.

– Ți-a trebuit cam mult. Era evident că voia să sune dur, dar glasul ei tremura.

– Prea mult.

În ochii lui Jamie el văzu o fulgerare a fetei care, cîndva, îl urmărea peste tot de teamă că ar putea să plece fără ea.

– Îți mulțumesc că ai venit. Am să-i spun lui Stephanie că ai fost aici. Are de terminat o lucrare importantă. Se întoarse și plecă.

– Așteaptă!

Ea se opri, dar nu se întoarse.

El veni în spatele ei.

– Iartă-mă, șopti el, auzindu-și disperarea din glasul răgușit. Mi-am văzut prea mult numai de viața mea.

– Să te iert?

Glasul lui deveni o șoaptă:

– Mai ții minte când erai junioară, în liceu, și ai luat startul greșit la concursul pe stat? Te-am luat deoparte și ți-am spus că poziția ta nu fusese bună. Dar tu știai asta, nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Ar fi trebuit să te îmbrățișez și să-ți spun că nu conta. Ce faci e nimic în comparație cu cine ești. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama de asta. Îmi pare rău, Jamie, că te-am dezamăgit.

Ea se întoarce încet. Avea ochii umezi.

– Te rog să nu plîngi.

– Nu plîng. Cum rămîne cu tine și cu mama?

– Nu știu.

– *Ce s-a întîmplat?* N-am înțeles.

– Gîndește-te la tine și la iubitul tău, Mark.

– Michael.

La dracu'!

– Scuze. Oricum, închipuie-ți că ești măritată cu el. Trăiești cu el de douăzeci și patru de ani, sînteți zi și noapte împreună. Creșteți copiii împreună și vă schimbați slujba și vă mutați din oraș în oraș. De-a lungul anilor, vă înmormîntați părinții și vă vedeți prietenii divorțînd și vă luați la revedere de la fetele voastre. În tot acest timp e ușor să uitați de ce v-ați îndrăgostit la început. Dar știi ce am descoperit?

– Ce?

– Că, dacă vrei, poți să-ți aduci aminte.

– Încă o mai iubești?

– Am s-o iubesc mereu. Exact cum am să vă iubesc mereu pe tine și pe Stephanie. Sîntem o *familie*. Rosti cuvîntul cu blîndețe, cu o venerație proaspăt descoperită. Nu știu ce o să fie cu mine și cu mama ta, dar știu că tu ești sufletul meu, Jamie.

Ea îl privi cu ochii în lacrimi.

– Te iubesc, tată.

El o îmbrățișă.

Cînd Elizabeth se întoarse acasă de la aeroport, era aproape întuneric. Deschise ușa și intră, gata s-o strige pe Anita. Dar Anita era în avion, zburînd spre est.

Elizabeth trase adînc aer în piept și urcă în dormitor. Acolo, lîngă pat, erau stivuite ordonat hîrțiile pe care i le trimisese Meghann. Le luă și se uită la ele. Universitatea Columbia... SUNY... NYU. Toate, universități din New York. Aproape de Jack.

Foarte subtil, Meg.

Băgă hîrțiile sub braț, apoi luă un teanc de formulare și un pix. La parter, se așeză la masa din bucătărie și începu să completeze formularele. Cînd termină, luă telefonul și o sună pe Meghann.

– Bună, Meg. Am nevoie să-mi faci o scrisoare de recomandare, spuse ea fără preambul. Fac cerere pentru postuniversitare.

Meghann țipă în telefon.

– *Oh, Doamne!* Sînt tare mîndră de tine! Acum închid; trebuie să întocmesc o scrisoare care s-o ajute pe cea mai bună prietenă a mea să semene cu da Vinci în sutien și chiloței.

Elizabeth închise, apoi îl sună pe Daniel, care avu o reacție foarte asemănătoare. Al treilea telefon îl dădu la Universitatea Washington, cu rugămintea de a-i fi expediată foaia matricolă.

Mai avea doar două lucruri de făcut. Să-și fotografieze lucrările pentru a le pune în portofoliu alături de formularele tip, și să scrie cererea de admitere.

Își turnă un pahar de vin și se întoarse la masa din bucătărie. Luă o foaie de hîrtie și se apucă de scris.

De la bun început, trebuie să vă spun că am patruzeci și șase de ani. S-ar putea ca lucrul ăsta să fie relevant doar pentru mine, dar poate că nu. Sînt convinsă că veți primi o mulțime de cereri de la studenți de douăzeci și unu de ani cu note maxime și talent excepțional. Sinceră să fiu, nu văd cum dosarul meu ar putea concura cu al lor.

Decît dacă visele contează. Știu că un vis e un vis, dar pentru cei tineri un astfel de lucru este doar un scop de atins, un premiu de cîștigat. Pentru o femeie ca mine, care și-a petrecut jumătate din viață făcînd să se împlinească aspirațiile altora, are un cu totul alt înțeles.

Cîndva, cu ani în urmă, mi s-a spus că am talent. Pe atunci părea un lucru lipsit de substanță, ceva obișnuit, care nu mi-a atras atenția în mod deosebit. Acum înțeleg că un astfel de lucru este un dar. Un loc de pornire pe care se poate clădi întreaga viață. L-am lăsat să treacă pe lîngă mine, și mi-am văzut de viața de zi cu zi. M-am măritat, am făcut copii, și am dat la o parte gîndurile despre cine voiam odată să fiu.

Viața trece foarte repede. Nici nu știu cînd am ajuns la patruzeci și șase de ani. Dar se poate întîmpla ca un singur moment să schimbe totul.

Asta mi s-a întîmplat mie anul ăsta. M-am trezit. La fel ca Frumoasa Adormită, am deschis ochii, am căscat și m-am uitat în jur. Ce am văzut a fost o femeie care uitase cum e să pictezi.

Acum, mi-am adus aminte. Mi-am petrecut ultimele luni studiînd iarăși, punîndu-mi sufletul pe pînză, și am descoperit în mod miraculos că talentul meu a supraviețuit. Bineînțeles că e mai slab, mai puțin format decît cu mult timp în urmă, dar eu sînt mai puternică. Am vederea mai limpede. Știu că, de data asta, am ceva de spus cu arta mea.

Așa că, iată-mă aici, stînd la masa din bucătărie, rugîndu-vă să-mi dați o șansă, să-mi faceți un loc în clasele dumneavoastră pentru la toamnă. Nu vă pot garanta că voi ajunge faimoasă sau excepțională. Totuși, vă pot promite că voi da totul pentru a mă apropia de excelență.

Nu voi înceta să încerc.

În mașina închiriată Jack se înscrise pe Stormwatch Lane. Acum era noapte de-a binelea, întuneric beznă cînd parcă sub șopron.

Casa strălucea luminată pe fundalul de onix al vast dealului.

Se duse la ușa din față și bătu. Nu primi nici un răspuns, așa că intră.

Ea era în camera de zi, dansînd singură, îmbrăcată într-un tricou lung, alb, și avînd în picioare șosete flaușate roz. Ținea la gură un pahar gol și cînta o dată cu discul: „Acum te văd clar, ploaia s-a oprit“

Se întoarse brusc și dădu cu ochii de el. Un zîmbet strălucitor îi lumină fața, săgetîndu-l direct în inimă. Acum știa ce voiau să spună poeții cînd scriau despre venirea acasă.

Pe vremuri, cînd venea acasă după o absență îndelungată, ea alerga în brațele lui; se îmbinau ca piesele unui puzzle. Alt lucru pe care îl luase ca pe ceva de la sine înțeles.

Acum se uitau unul la altul, avînd între ei toată lungimea camerei de zi. Voia să-și spună atîtea lucruri, dar oare cît voia ea să audă?

– N-o să-ți vină să crezi ce am făcut în seara asta, spuse ea venind spre el în pași de dans.

– Ce? Faptul că o vedea atît de veselă și strălucitoare îl descumpănea. Arăta mai fericită decît își amintea el că o văzuse vreodată. Asta poate pentru că îi plăcea să fie departe de el.

– Am făcut cerere pentru postuniversitare.

– Serios? Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Simți un val de mândrie care se răci imediat. Unde?

– Oh, m-am gândit să încerc... New York. Îi zîmbi. Acolo unde trăiește soțul meu. Nu văd de ce m-aș duce în altă parte.

El putu iarăși să respire.

– Sînt mîndru de tine, iubito. Întotdeauna am știut că ai talent.

– S-ar putea să nu mă accepte.

– Te vor accepta.

– Dacă nu, am să încerc iarăși la anul, și apoi anul următor.

Poate am să ajung în *Cartea recordurilor*. Zîmbi.

– Mi s-a oferit emisiunea *NFL Sunday*.

– Grozav! Cînd începi?

– Nu le-am dat un răspuns. Le-am spus că mai întîi trebuie să vorbesc cu soția mea.

– Glumești?

Îndrăzni să întindă mîna spre ea. Cînd o luă de mînă, ea îl lăsă s-o conducă la canapea. El se gîndi la toate cuvintele cu care venise pregătit să le ofere. *Te iubesc, Birdie*. Dintre toate, astea erau singurele care contau cel mai mult.

– Nu mai vreau să trăiesc fără tine.

– Nu? Zîmbetul ei se stinse. Ochiul ei aveau o privire nouă, ceva necunoscut lui. Asta îl sperie puțin, amintindu-i că ea se schimbase.

– Ești echilibrul meu, Birdie. N-am știut ce mult te iubesc pînă te-am pierdut.

Ea se aplecă în față și îl sărută, șoptindu-i:

– Mi-ai lipsit.

Erau cuvintele pe care le așteptase. Și, dintr-o dată, era acasă.

După sărut, se priviră în ochi.

– De data asta e viața *noastră*, Birdie. Vorbesc serios. Nimic nu e mai important decît noi. Nimic. De asta n-am acceptat încă slujba.

– Oh, Jack. Ea îl mîngîie ușor pe față, și familiaritatea

gestului fu aproape dureroasă. Am învățat câte ceva despre vise. Ele nu se îndeplinesc în fiecare zi. Iar iubirea... iubirea o fi ea fragilă, dar totodată e mai puternică decît mi-am imaginat. Acceptă slujba. Vom găsi o mansardă frumoasă în Chelsea sau TriBeCa. Undeva unde să pot picta.

De data asta aveau să reușească, era sigur de asta. După douăzeci și patru de ani de căsnicie și doi copii, își găsiseră în sfîrșit drumul.

– Arată-mi tablourile tale, spuse el.

Fața ei se luminează. Mîna în mîna, se duseră în bucătărie. Acolo, ea țîșni în cămară și se întoarce cu o pictură uriașă. O rezemă de dulap și se dădu înapoi.

– Nu trebuie să te prefaci că îți place, spuse ea cu emoție.

El era prea uluit ca să spună ceva.

Pictura ei era o reprezentare obsedantă, plină de tristețe a coastei pe timp de iarnă, pictată în nuanțe de cenușiu, purpuriu și negru. În depărtare, o siluetă singuratică mergea pe plajă. Tabloul îl întristă oarecum, îl făcu să se gîndească la cît de repede trecea viața, la cît de ușor era să treci pe lîngă ceea ce conta, fiind ocupat să privești spre viitor.

– Doamne, Birdie... e uimitor! Se întoarce spre ea și spuse cu blîndețe: Pictai cînd ne-am cunoscut, mai ții minte? În apropiere de mlaștinile de la marginea Lacului Washington. În tabloul tău era un doc, și arăta și el singuratic, ca plaja asta... abandonat. Țin minte că am vrut să-ți spun că tabloul mă întrista, dar n-am îndrăznit.

– Nu-mi vine să cred că ții minte toate astea.

– Mult timp am uitat. Dar nimic nu era bine fără tine. Din colorată, lumea mea a trecut la alb-negru. Îi atinse fața și simți căldura pielii ei. Îmi tai răsufierea, Birdie.

– Te iubesc, Jack. Niciodată n-am să mai uit asta.

De data asta, cînd Jack se aplecă s-o sărute, el era cel care plîngea.

VARA

*Nu ți se dă niciodată o dorință
fără puterea de a o împlini.
Deși s-ar putea să te străduiești pentru asta.*

– RICHARD BACH, ILLUSIONS

După aproape 6 săptămîni, veni scrisoarea:

Dragă domnișoară Shore,

*Avem plăcerea de a vă ura bun venit la facultatea de
Arte a Universității Columbia...*

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ȘTIINTELOR MEDICALE,
ȘTIINTELOR AGRICOLE, ȘTIINTELOR SOCIALE ȘI POLITICE, SIRIUS,
STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOȚI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

*J. F. Pépin,
F. Braunstein
Michael H. Hart*

GHID DE CULTURĂ GENERALĂ (368 pag. / 82000 lei)
RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE (288 pag. / 99000 lei)
**100 DE PERSONALITĂȚI DIN TOATE TIMPURILE
CARE AU INFLUENȚAT EVOLUȚIA OMENIRII**
(384 pag. / 159000 lei)

*Anca Balaci
Philippe Gaudin
Larousse
Marcel Bordet
Ray Spangenburg,
Diane K. Moser*

DICTIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN (368 pag. / 109000 lei)
MARILE RELIGII (464 pag. / 107000 lei)
CRONOLOGIA UNIVERSALĂ (608 pag. / 191000 lei)
ISTORIA ROMEI ANTICE (400 pag. / 76000 lei)
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 1 (256 pag. / 66000 lei)
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 2 (256 pag. / 66000 lei)
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 3 (224 pag. / 87000 lei)
ISTORIA ȘTIINȚEI vol. 4 (256 pag. / 108000 lei)
ISTORIA CIVILIZAȚIILOR (304 pag. / 104000 lei)
LEGENDELE ȘI MITURILE GRECIEI ANTICE
(544 pag. / 170000 lei)

*F. Braunstein
N.A. Kun*

JAPONIA (384 pag. / 137000 lei)
ISTORIA DESCOPERIRILOR ȘTIINȚIFICE (592 pag. / 217000 lei)
INTRODUCERE ÎN ARTĂ (336 pag. / 50000 lei)
100 CEI MAI MARI SAVANȚI AI LUMII (384 pag. / 180000 lei)
100 CEI MAI MARI SCRIZITORI ROMĂNI (360 pag. / 153000 lei)
VIETILE MARILOR COMPOZITORI (608 pag. / 290000 lei)
MARILE CIVILIZAȚII (304 pag. / 160000 lei)

*Richard Tames
Alex Hellemans
Arthur F. Jones
John Simmons
Colectiv
Harold C. Schonberg
Yahé Zartarian*

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu

DICTIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN
(624 pag. / 120000 lei)

Voichița Ionescu

DICTIONAR LATIN-ROMÂN (224 pag. / 60000 lei)

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Alicia Dujovne Ortiz

PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC
(272 pag. / 99000 lei)

Barbara T. Bradford

PUTEREA UNEI FEMEII (368 pag. / 71000 lei)
VIAȚA MERGE ÎNAINTE (368 pag. / 88000 lei)
UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 82000 lei)
UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 131000 lei)

Barbara Delinsky

REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 141000 lei)
O TAINĂ DIN TRECUT (336 pag. / 81000 lei)
ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. / 71000 lei)
TREI DORINȚE (368 pag. / 119000 lei)
APE TULBURI (432 pag. / 137000 lei)
JOCUL IUBIRII (416 pag. / 169000 lei)

*Colleen McCullough
Cristofer Fowler
Danielle Steel*

TIM (352 pag. / 43000 lei)
ATRAȚIE FATALĂ (448 pag. / 60000 lei)
SUBSTITUIREA (272 pag. / 88000 lei)
SURPRIZA (272 pag. / 88000 lei)
DULCE-AMAR (464 pag. / 120000 lei)
POVEȘTEA UNEI VIETI (256 pag. / 99000 lei)
NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 140000 lei)
VULTURUL SINGURATIC (352 pag. / 159000 lei)

- Douglas Kennedy* IDENTITĂȚI FURATE (416 pag. / 152000 lei)
Elizabeth Adler MAI DEVREME SAU MAI TÎRZIU (384 pag. / 137000 lei)
Elizabeth Thornton TOTUL SAU NIMIC (336 pag. / 130000 lei)
 ACUM ORI NICIODATĂ (496 pag. / 142000 lei)
 PRINȚESA (368 pag. / 130000 lei)
 NEÎNCREDERE (352 pag. / 141000 lei)
Emmanuel Roblès NORMA (288 pag. / 54000 lei)
Erich Segal SINGURA IUBIRE (272 pag. / 108000 lei)
Erin Pizze PRIMA DOAMNĂ (528 pag. / 000 lei)
Gayle Lynds ACȚIUNEA MASCARADA (464 pag. / 1593000 lei)
 MOZAIIC (560 pag. / 169000 lei)
 MAREA SCHIMBARE (544 pag. / 175000 lei)
Harold Robbins MIRAJUL PUTERII (432 pag. / 60000 lei)
Irving Wallace FĂRĂ SCRUPULE (464 pag. / 82000 lei)
Jacqueline Briskin ÎNTRE IUBIRE ȘI RAȚIUNE (512 pag. / 69000 lei)
 SINGURUL SECRET (560 pag. / 92000 lei)
Jackie Collins SEDUCȚIE FATALĂ (416 pag. / 87000 lei)
 INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD (464 pag. / 159000 lei)
 VIAȚĂ DUBLĂ (464 pag. / 148000 lei)
James Patterson JACK & JILL (416 pag. / 60000 lei)
 ȘOARECELE ȘI PISICA (432 pag. / 82000 lei)
 MAREA RATARE (384 pag. / 137000 lei)
Joseph Finder ORA ZERO (480 pag. / 104000 lei)
Jude Deveraux SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA (352 pag. / 130000 lei)
Judith Krantz TOP MODEL (400 pag. / 66000 lei)
 VOI CUCERI MANHATTANUL (608 pag. / 93000 lei)
Judith Lennox OBSEZIA UNEI IUBIRI (544 pag. / 76000 lei)
Justin Scon IUBIRE TRĂDATĂ (480 pag. / 87000 lei)
Kenneth Royce PE URMELE LUI IUDA (336 pag. / 66000 lei)
KC Ellis PARRY HOTTER (240 pag. / 120000 lei)
Leona Blair DE PARTEA ÎNGERILOR (416 pag. / 71000 lei)
 ÎMPLINIRI (416 pag. / 71000 lei)
Linda Howard CAPCANA (336 pag. / 142000 lei)
Lloyd C. Douglas MARELE PESCARE (416 pag. / 87000 lei)
Lucien Bodard VĂDUVA LUI MAO (576 pag. / 119000 lei)
Lucinda Edmonds FĂRĂ TINE (432 pag. / 67000 lei)
Lynda La Plante BELLA MAFIA (560 pag. / 93000 lei)
Madeleine Brent PIATRA CAPRICORNULUI (448 pag. / 71000 lei)
 LACRIMA LUI BUDDHA (448 pag. / 76000 lei)
 PRINȚESA CAPTIVĂ
 (384 pag. / 141000 lei)
Malika Oufkir, ANOTIMPURILE LUPILOR (512 pag. / 71000 lei)
Michèle Fitoussi ENIGME (368 pag. / 137000 lei)
Max Seydlitz FĂRĂ SCAPARE (288 pag. / 137000 lei)
Mary Higgins Clark REVELAȚIA (336 pag. / 148000 lei)
 PISTE FALSE (416 pag. / 159000 lei)
 PRADA (448 pag. / 174000 lei)
 PRIZONIERII TIMPULUI (560 pag. / 163000 lei)H
Michael Connelly ANUL SCORPIONULUI (432 pag. / 66000 lei)
Michael Crichton JOCUL LEULUI (688 pag. / 77000 lei)
 MISIUNE INGRATĂ (752 pag. / 240000 lei)
Michael Hartland TEODORA, curtezană și împărăteasă (368 pag. / 149000 lei)
Nelson DeMille ÎNVINGĂTOAREA (448 pag. / 71000 lei)
 COPILUL CELOR ȘAPTE MĂRI (480 pag. / 71000 lei)
 DINASTIA O'HARA (496 pag. / 93000 lei)
 DINCOLO DE PASIUNE (496 pag. / 50000 lei)
Odile Weulersse URMĂRIRE ÎN DEȘERT (400 pag. / 80000 lei)
Paul-Loup Sulitzer JOCURI MURDARE (376 pag. / 82000 lei)
 ATAC LA PREȘEDINTE (416 pag. / 137000 lei)
 ȚINUTUL MAGIC (512 pag. / 99000 lei)
 MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR (512 pag. / 99000 lei)

Robert Ludlum

COMLOTUL GENERALILOR (672 pag. / 186000 lei)
DRUMUL SPRE OMAHA (592 pag. / 115000 lei)
DRUMUL SPRE GANDOLFO (352 pag. / 131000 lei)
PROIECTUL HADES (480 pag. / 126000 lei)
DECEPTIA LUI PROMETEU (544 pag. / 130000 lei)
CERCUL MATARESE (532 pag. / 108000 lei)
NUMĂRĂTOAREA INVERSA MATARESE (544 pag. / 108000 lei)
PROTOCOLUL SIGMA (560 pag. / 184000 lei)
DIRECTIVA JANSON (640 pag. / 240000 lei)
TRĂDAREA LUI TRISTAN (480 pag. / 240000 lei)
CASSANDRA COMPACT

*Robert Ludlum,
Philip Shelby
Robert Ludlum,
Gayle Lynds
Sandra Brown*

(400 pag. / 152000 lei)
OPȚIUNEA PARIS
(480 pag. / 163000 lei)
ALIBIUL (592 pag. / 98000 lei)
SITUAȚIE LIMITĂ (256 pag. / 82000 lei)
CAUTARI PERICULOASE (448 pag. / 82000 lei)
INVIDIE (496 pag. / 142000 lei)
SEDUCȚIE (208 pag. / 82000 lei)
ASCULTĂ-ȚI INIMA! (416 pag. / 153000 lei)
CONFIDENTA NOPTII (432 pag. / 163000 lei)
DINTR-O DATĂ SINGURĂ (448 pag. / 108000 lei)
ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI (336 pag. / 96000 lei)
O MINTE SCLIPITOARE (544 pag. / 175000 lei)
DOMENIUL PENMARRIC (688 pag. / 120000 lei)
ÎNGERUL INFERNULUI (336 pag. / 71000 lei)
ARISTOCRAȚII, DISPARIȚIE MISTERIOASĂ (448 pag. / 82000 lei)
30 DE SECUNDE
(448 pag. / 152000 lei)
ULTIMUL VALS AL MATILDEI (512 pag. / 153000 lei)
DRAGONUL ROȘU (400 pag. / 159000 lei)
DUMINICA NEAGRĂ (352 pag. / 178000 lei)
POVESTE UITATĂ (320 pag. / 71000 lei)
MARNIE (368 pag. / 71000 lei)

*Sheila O'Flanagan
Sidney Sheldon
Sylvia Nasar
Susan Howatch*

*Sam și Bettina
Giancana
Tamara McKinley
Thomas Harris*

Winston Graham

IV. SERIA CARTE DIVERSĂ

*Sanda Marin
James Van Praagh
Mircea Enăchescu*

CARTE DE BUCATE (352 pag. / 120000 lei)
MESAJE DE DINCOLO DE MOARTE (304 pag. / 82000 lei)
DETECTIVUL PARTICULAR – O profesie de mare viitor
(288 pag. / 71000 lei)
DRESAJUL CÎNELUI DE VÎNĂTOARE (400 pag. / 217000 lei)
REVOLUȚIA CHELSKI (432 pag. / 150000 lei)

*Nicolae Străvoiu
Harry Harris*

V. COLECȚIA ROMANTICA

Amanda Quick

INELUL DE ADIO (320 pag. / 141000 lei)
MEANDRE (368 pag. / 120000 lei)
MEDUZA ALBASTRĂ (368 pag. / 159000 lei)
IMPULS IREZISTIBIL (256 pag. / 93000 lei)
CAPRICIILE DESTINULUI (384 pag. / 152000 lei)
ADEVĂRATA DRAGOSTE (432 pag. / 120000 lei)
NICIODATĂ NU E PEA TÎRZIU (272 pag. / 131000 lei)
ÎMPOTRIVA RAȚIUNII (336 pag. / 135000 lei)
TENTAȚIE (336 pag. / 130000 lei)
PENTRU TOTDEAUNA (288 pag. / 137000 lei)
COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 82000 lei)
PREȚUL NESOCOTINȚEI (416 pag. / 71000 lei)
MAI MULT DECÎT AMANTĂ (336 pag. / 140000 lei)

Barbara Delinsky

*Catherine Cookson
Elizabeth Adler
Elizabeth Thornton
Judé Deveraux*

*Madeleine Brent
Mary Balogh*

VI. MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI

- Anton Joachimsthaler* SFÎRȘITUL LUI HITLER (400 pag. / 55000 lei)
Dmitri Volkogonov LENIN – O nouă biografie (576 pag. / 82000 lei)
TROȘKI – Eternul radical (528 pag. / 82000 lei)
Homerio LUPUL MONGOL – Viața lui Gengis-Han (480 pag. / 71000 lei)

VII. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

- Nathaniel Hawthorne* DIAVOLUL DIN MANUSCRIS (400 pag. / 82000 lei)
Wilkie Collins FEMEIA ÎN ALB (640 pag. / 108000 lei)
André Maurois CLIMATE (288 pag. / 82000 lei)
Anne Brontë NECUNOSCUTA DE LA WILDFELL HALL (560 pag. / 108000 lei)
Charles Dickens MARTIN CHUZZLEWITT
vol. 1 (544 pag. / 66000 lei); vol. 2 (544 pag. / 66000 lei)
Joseph Conrad AGENTUL SECRET (352 pag. / 87000 lei)
W.S. Maugham JULIA, LIZA DIN MAHALAUA LAMBETH (400 pag. / 108000 lei)
Samuel Butler ȘI TU VEI FI ȚĂRÎNĂ (480 pag. / 130000 lei)
Maurice Druon CONTESSA (192 pag. / 108000 lei)

INTEGRALA CRONIN

- A.J. Cronin* FRUMOASA GRACIE (176 pag. / 71000 lei)
SUB STELE (688 pag. / 120000 lei)
GRAN CANARIA (400 pag. / 98000 lei)
CITADELA (464 pag. / 108000 lei)
CASTELUL PĂLĂRIERULUI (592 pag. / 191000 lei)

INTEGRALA CLAVELL

- James Clavell* SHŌGUN vol. 1 +2 (1392 pag. / 284000 lei)
TAI-PAN vol. 1 +2 (912 pag. / 328000 lei)
GAI-JIN vol. 1 +2 (1452 pag. / 524000 lei)
KING RAT (480 pag. / 229000 lei)
NOBILA CASĂ vol. 1 +2 (1404 pag. / 549000 lei)
VÎRTEJUL vol. 1 +2 (1664 pag. / 400000 lei)

VIII. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

- Graham Greene* MIEZUL LUCRURILOR (400 pag. / 96000 lei)
John Braine DRUMUL SPRE ÎNALTA SOCIETATE (288 pag. / 108000 lei)
VIAȚA ÎN ÎNALTA SOCIETATE (288 pag. / 120000 lei)
Michel de Saint Pierre MILIARDARUL (368 pag. / 82000 lei)

IX. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

- Eric Hobsbawm* SECOLUL EXTREMELOR (704 pag. / 104000 lei)

X. CARTE MEDICALĂ

- F. Mihălțan,*
R. Ulmeanu BRONHOPNEUMOPATIA CRONICĂ
OBSTRUCTIVĂ (272 pag. / 44000 lei)
Stanley L. Wiener DIAGNOSTICUL DIFERENȚIAL ÎN DUREREA ACUTĂ
(698 pag. / 633000 lei)
Colectiv DIAGNOSTIC ȘI TRATAMENT ÎN PRACTICA MEDICALĂ
(1474 pag. / 1031000 lei)
Irina Holdevici AMELIORAREA PERFORMANȚELOR PRIN
TEHNICI DE PSIHOTERAPIE (400 pag. / 93000 lei)